

Giới thiệu Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa

Độc truyện Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa của tác giả Huyết Nguyệt Băng đưa bạn đọc đến với câu chuyện ngôn tình sắc, truyện nói về Lãnh Hàn Băng, ở đại lục Băng Hồn tiếng tăm lừng lẫy là tiểu công chúa phế vật, phụ hoàng không thương, mẫu hậu vì khó sinh mà mất sớm, tí muội ghen ghét luôn ngược đãi nàng chỉ có ca ca là luôn yêu thương nàng nhưng lại rất nghiêm khắc.

Nàng, vốn là đặc công hàng đầu thế giới, lòng dạ phức tạp, nham hiểm, có danh hiệu ” huyết sát thánh nữ”, bởi vì một luồng sáng chói mắt vô cùng quý dị không ngờ lại xuyên không đến một đất nước xa lạ, trở thành tiểu công chúa.

Ba năm ảm đạm, mười năm ngục trang, một buổi sáng Trùng sinh ! Hô mưa gọi gió, khuấy đảo đại lục, gió tanh mưa máu vùn vụt khắp thiên hạ, người vì nàng mà nguyện ý hi sinh ngày càng nhiều, truyện hot này. là chuyện phế vật có thể làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Gió lạnh cuốn theo ánh tịch dương chậm rãi xuống núi chỉ còn lại một mảnh màu hồng, đêm tối bao trùm. Mặt trăng cũng không chịu yếu thế, cố gắng xông phá đêm tối hắc ám, vì thế gian dâng lên ánh sáng.

Mộng Huyền Các —— quây rợp lớn nhất xa hoa nhất nước chỉ nghe tên thôi cũng biết nơi này như thế nào rồi, khi màn đêm buông xuống, bên trong Mộng Huyền Các vang lên tiếng nhạc vô cùng mập mờ. Dưới ánh đèn mờ ảo, men rượu thôi thúc trong người, những cô gái đang nhảy trên sàn nhảy những động tác vô cùng cuồng dã khiến ai cũng phải sa vào trụy lạc.

Lúc này trong góc khuất , một cô gái trẻ tuổi đang lẳng lặng dựa vào ghế sofa, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng mấp máy, trong tay cầm một ly rượu vang đỏ sóng sánh. Mặc dù cô đặc biệt ngồi xuống ở nơi góc khuất , nhưng lại không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết phong thái nhàn nhã ung dung làm đông đảo đàn ông khó có thể kháng cự, giả mà không. . .

"Không biết anh có thể ngồi đây uống cùng em ?" Giọng nói dịu dàng như nước vang lên, một người đàn ông diện mạo xuất chúng mỉm cười nâng ly đang đứng ở trước mặt cô gái trẻ tuổi.

Cô gái đặt ly rượu lên bàn, khoanh tay, khẽ nhếch miệng cười nhìn hướng người đàn ông trước mặt. Đó là một nụ cười băng giá, thậm chí còn mang theo một loại hàn khí bức người. Người đàn ông lập tức cứng đờ người, nụ cười vụt tắt. Trời ạ, sao lại có người con gái có ánh mắt lạnh lùng đến thế, nó làm anh sợ?

"Thật xin lỗi, đã quấy rầy." Người đàn ông sau khi nuốt một ngụm nước miếng, cười trừ. không thể tiếp tục ngênh đón ánh mắt lạnh lùng này nữa, chỉ có thể xoay người bằng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, không dám ngoảnh lại.

tiếng chuông điện thoại bỗng kêu lên, cô gái nghe máy thì âm thanh hài hước từ tai nghe điện thoại truyền đến: " Bà cô của tôi ơi, cậu đừng dùng ánh mắt đe dọa người như thế chứ, cậu có biết cậu dọa chạy bao nhiêu người rồi không hả?". Cô gái trẻ tuổi không đáp lại, bưng ly rượu trên bàn lên khẽ nhấp một ngụm, trông rất thâm sâu khế liếc về phía sàn nhảy.

Bây giờ trước sàn nhảy đã có thêm sáu người đàn ông, bọn họ tiến vào trong phòng đã đặt trước. Sáu gã này chính là những kẻ bị truy nã khẩn cấp của toàn thế giới, một gã trong đó là người đứng đầu tổ chức mafia lớn nhất thế giới. Sáu người này giống như những con ma, họ ở các quốc gia, tiến hành buôn lậu thuốc phiện, buôn người, buôn bán quân hỏa (súng ống đạn dược) với giá trị khổng lồ. Bọn họ không chỉ có cách làm việc xảo trá, mà thủ đoạn càng thêm ác độc, vô số người bạn của cô phải đi nằm vùng sau khi bị phát hiện, cũng bị phanh thây và gửi về tổng cục.

"Con mồi đã lọt lưới, sau khi chúng vào phòng thì cắt tất cả các nguồn điện." Cô gái trẻ tuổi mở đôi môi đỏ mọng, lạnh lùng ra lệnh. Sáu người này hành vi ác độc đã sớm truyền khắp thế giới, nhưng ngay cả liên minh chống buôn lậu, không ngừng phái ra cảnh sát tinh nhuệ truy bắt bọn họ, vẫn chưa một lần thành công. Mà nhiệm vụ quan trọng tối nay của nàng chính là —— tiêu diệt hết sáu gã phản tử khủng bố này.

"Dạ!" Trong tai nghe điện thoại truyền đến tiếng nói, vốn là giọng điệu hài hước trong nháy mắt chuyển thành mười phần cung kính. Cô gái trẻ tuổi ngửa đầu ra ghế uống cạn ly rượu vang đỏ, đôi môi đỏ mọng dính chút rượu càng trở nên mê mê nâng lên một nụ cười yếu ớt. Sau đó nàng đặt ly rượu lên bàn, đứng dậy hướng về căn phòng, tối nay nàng sẽ tiêu diệt sáu gã kia.

Kèm theo tiếng bước chân, cô gái trẻ tuổi chậm rãi tiến gần, nhiệt độ trong căn phòng bỗng sụt xuống nhanh chóng. Trực giác bản sinh bỗng trở dậy, trong tròng mắt bọn họ ẩn giấu lo lắng liếc mắt nhìn nhau. Sáu gã ăn ý cùng nhìn ra phía cánh cửa, cuối cùng bọn họ xác định mục tiêu nguy hiểm là cô gái trẻ tuổi kia. Rõ ràng là khuôn mặt bình thường vô hại, nhưng tại sao lại khiến bọn họ có cảm giác sợ hãi? Đúng rồi, là ánh mắt cô ta nhìn về phía bọn họ vô cùng lạnh lùng, giống như ác ma xem kỹ vật tế, làm bọn họ cả người không tự chủ được lạnh run.

Âm nhạc vẫn nhộn nhịp như cũ nhưng trong căn phòng một cô gái trẻ tuổi đang đầu mắt cùng sáu người đàn ông được ho là nguy hiểm nhất. Bỗng dưng sáu gã đồng thời đưa tay vào trong áo, chuẩn bị móc ra súng lục đánh lại cô gái trẻ, bởi cô gái trẻ này làm cho bọn họ cảm giác quá nguy hiểm. Cùng lúc đó, cả Mộng Huyền Các bỗng chốc bị bóng tối bao trùm, tất cả ánh đèn trong nháy mắt tắt hết. Lạnh lẽo thấu xương vây quanh sáu gã, dự cảm chẳng lành cũng trong lúc này được nghiệm chứng.

"Mẹ nó, sao đột nhiên lại bị mất điện, cái Mộng Huyền Các này giờ trò quỷ gì vậy?"

"Bà nó, đây không phải là phá chúng ta sao? Mau gọi người phụ trách của các người ra ngoài nói rõ ràng!" Đám người lâm vào bóng tối, tiếng chửi rủa bắt đầu liên tiếp vang lên. Sáu gã phân tử khủng bố nắm chặt súng lục, đang lúc bọn họ chuẩn bị nổ súng bắn bừa thì một giọng nói âm lãnh vang lên như tiếng tu la ở địa ngục.

"Ngoan, đến địa ngục mà xám hối tội lỗi của các người đi!" Cô gái trẻ tuổi lạnh lùng nhếch môi, nhẫn kim cương trên tay tỏa ra ánh sáng lấp lánh, sau đó nó giống như hoa sen từ từ nở rộ, tiếp lại thấy một chiếc kim châm tẩm thuốc độc bên trong, thì ra nhẫn kim cương này chính là vũ khí lợi hại nhất của cô.

Dùng tốc độ kinh người tiến lên, sáu gã ngay cả cơ hội nổ súng cũng không có, đã bị cô gái trẻ này giết bởi cây trâm tẩm độc nằm trong viên kim cương.

"Người... Là ai?" Trong bóng tối, truyền đến âm thanh kinh hãi của sáu gã khủng bố, trên đồi này lại có người có bản lãnh như thế? Thực là không thể tưởng tượng nổi! Cho dù chết, bọn họ cũng hy vọng được biết mình chết dưới tay ai.

"Huyết sát thánh nữ!" Lời nói lạnh lùng như từ địa ngục truyền đến, khiến sáu gã rơi vào vực sâu vô hạn. Phịch một tiếng vang lên, sáu bóng dáng ngã trên mặt đất đôi mắt tròn ngược đầy khiếp sợ. Huyết vũ tuôn trào, sát nhân vô định? Nàng chính là đặc công thần bí Huyết Sát mà giới hắc đạo nghe qua đã sợ mất mật? Nghe nói nàng tới vô ảnh, đi vô tung, giết người vô hình. Còn nghe nói không có con mồi nào có thể chạy thoát dưới ánh mắt của nàng, con mồi bị nàng để mắt tới thì không còn bất kỳ đường sống nào, chỉ có cái chết được định sẵn...

"AAAA! Giết người rồi!" Đèn bên trong Mộng Huyền Các đột nhiên sáng lên, tiếng than sợ hãi lập tức xuất hiện, đám người mua vui sợ hãi đổ xô ra ngoài như một con sóng lớn. Trong chốc lát, phía đằng xa cũng truyền đến âm thanh báo động. Lãnh Hàn Băng mở cửa chiếc xe thể thao sang trọng, mặt không đổi sắc nhìn cảnh hỗn loạn trước Mộng Huyền Các, lấy kỹ xảo lái xe điên cuồng phóng đi.

"Thật không hổ là nhân tài kiệt xuất trong giới đặc công của chúng ta!" Từ trong tai nghe truyền đến thanh âm cảm thán.

"Tội phạm truy nã cấp thế giới thì như thế nào? Ở trước mặt Huyết Sát cũng giống nhau không chịu nổi một kích, ở cõi đời này không ai là người mà Huyết Sát không giết được." Trong tai nghe truyền đến tiếng nói mang theo kính trọng.

Lãnh Hàn Băng nhếch môi cười nhạt, hình như đối với khen ngợi đã sớm thành thói quen. Cô tay trái lái xe, tay phải nhanh chóng lấy tai nghe ra bỏ vào hộp, tiếp đó xé đi lớp mặt nạ, cái mặt nạ da người theo gió bay đi, lộ ra diện mạo chân chính của cô, dung nhan mỹ lệ hoặc làm người ta nhìn một lần cả đời cũng khó quên.

Cô vì cứu ba mẹ mà phải giết người, nhưng cuối cùng cô cũng không cứu được họ, cô hối hận và tự dần vật mình rất nhiều, cô được thủ lĩnh đặc công phát hiện trong tình trạng người bê bết máu và vết thương, sau khi được cứu sống và tỉnh lại cô dần tất cả thời gian của mình là để trải qua những cuộc huấn luyện ma quỷ. Chỉ số IQ của cô lên tới ba số khiến người ta phải thần phục kết hợp với những khóa huấn luyện đã biến cô trở thành một sát thủ vô tình.

Trải qua mười hai năm huấn luyện ma quỷ, cô học mỗi điều đều xuất sắc nhất, nhất là trong khi giết người, cô nhanh, hung ác, chính xác không ai bằng, vì vậy cô trở thành thủ lĩnh trong tổ chức đặc công, thậm chí ngay cả thủ lĩnh đặc công trước cũng cảm thán và mặc cảm, giống như cô sinh ra để trở thành thiên tài đặc công.

Nửa giờ sau, Lãnh Hàn Băng lái xe thể thao xuất hiện bên trong một tòa thâm sơn, ngay cả ở trong sơn đạo gấp ghe, cô vẫn duy trì tốc độ rất nhanh, nguy hiểm đường xá trước mắt đối với cô mà nói đã là thói quen. Sống trong gió tanh, mưa máu chém giết lâu dài, làm cả người cô có chút mệt mỏi. Cho nên sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô thích trở về với thiên nhiên, nó giúp tâm hồn cô trở nên thanh tịnh. Mà tổ chức cũng biết tâm tư của cô, đặc biệt còn tốn một món tiền khá lớn để xây một biệt thự tại nơi thâm sơn này.

Vậy mà, đang lúc Hàn Băng lái xe thể thao sắp đến đỉnh núi, trên bầu trời chợt truyền đến tiếng vang ầm ầm. Hàn Băng chau mày, ngửa đầu nhìn trời. Bỗng chốc, một luồng sáng chói mắt vô cùng quý dị bao phủ cô, tiếp đó cô liền thấy cả người mềm nhũn, mất đi tri giác...

Cùng lúc đó, trên bầu trời một thời đại không biết tên—

Ánh trắng như mặt nước mênh mông phía chân trời, ánh sáng bạc chói lóa lúc ẩn lúc hiện giống như sương mù bốc lên bao phủ vạn vật trần gian. Bỗng một cơn gió lớn thổi qua làm đèn đuốc phụt tắt, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, ánh trăng rực rỡ từ từ bị che khuất - nguyệt thực xuất hiện - cả Hoàng cung bỗng rơi vào tình trạng cực lực hoang mang chưa từng có. Thái Hậu nắm lấy tay Hoàng đế, phi tần sợ hãi ôm lấy hải tử, tất cả mọi người trong bóng tối không tiếng động dựa sát vào nhau. Bầu không khí lạnh lẽo, căng thẳng và đáng sợ bao trùm cả Hoàng cung.

Những cơn gió lớn vẫn tiếp tục thổi trong đêm đen tạo nên những âm thanh kì quái càng làm cho bầu không khí trở nên âm u đáng sợ. Nỗi sợ hãi trong Hoàng cung ngày một tăng lên.

"...Oa... oa..." Trong bầu không khí tĩnh mịch đáng sợ đó một tiếng trẻ con khóc bỗng vang vọng khắp Hoàng cung. Ánh sáng bỗng tràn ngập mặt đất, Mặt Trăng lại xuất hiện, gió bỗng ngừng thổi, bầu không khí trầm thấp cũng dần dần tán đi. Mọi người cũng tập trung về phía tiếng khóc phát ra - căn phòng của hoàng hậu đương triều đang lâm bồn. Cánh cửa bỗng hé mở, ma ma đầu đầy mồ hôi thờ phào ôm lấy một cái bọc bước ra, gương mặt đầy đau thương:

"Chúc mừng bệ hạ! Là một tiểu công chúa, nhưng hoàng hậu.....hu..hu vì khó sinh nên sắp qua đời rồi ạ." Hoàng đế Lãnh Thiên Tà không kịp đợi đã xô cửa phòng xông vào trong bất chấp sự ngăn cản của cung nữ, ma ma. Thái hậu nhìn thấy ma ma đang ôm đứa bé bối rối, liền giơ tay ra đón, nhẹ nhàng ôm lấy đứa trẻ chỉ lớn bằng cánh tay từ chỗ cung nữ.

Trong phòng lúc này hoàng hậu đang nhìn hoàng thượng đang rơi nước mắt nắm lấy tay nàng "bệ hạ, thần thiếp biết mình không thể qua được nên thỉnh cầu người hãy luôn yêu thương con gái chúng ta, thiếp không muốn sau khi mất mẫu thân còn bị người khác khi dễ. Thiếp muốn con chúng ta tên là Băng, Lãnh Hàn Băng" hoàng hậu sau khi nói xong thì nhắm mắt xuôi tay không còn gì muối tiếc.

Hoàng đế bước ra khỏi phòng ngậm ngùi phân phó chuẩn bị lễ tang cho hoàng hậu.

Còn tiểu công chúa mới sinh thì được đưa về cung của thái hậu vì hoàng hậu mất rồi mà không có vị phi tử nào có kinh nghiệm nuôi trẻ con hơn thái hậu. Trước khi được đưa đi hoàng đế hạ chỉ phong hiệu cho tiểu công chúa: lấy tên Lãnh Hàn Băng, hiệu Băng Tử sẽ được thái hậu nuôi dưỡng đến khi trưởng thành.

--- -----(ta là dài phân cách)-----

Đêm đến tại cung thái hòa (nơi ở của thái hậu)

Tiểu quận chúa vốn đang yên ổn nhắm mắt nằm trong nôi bỗng đột ngột mở mắt. Một đôi con ngươi to tròn đen bóng chớp chớp tò mò nhìn xung quanh, trong đôi mắt xinh đẹp đó tràn đầy sự khôn khéo bình tĩnh như chứa muôn ngàn ánh sao kiêu sa, rực rỡ tỏa sáng trong màn đêm khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng không nhìn được mà sa vào, hoàn toàn không giống với ánh mắt nên có ở một đứa trẻ sơ sinh.

Lãnh Hàn Băng (giờ gọi tên vậy luôn nha) có chút mờ mịt nhìn chăm chăm vào khoảng trời nhỏ đang lác lác trước mặt, hình như góc nhìn không đúng lắm nha giống như... ở trong nôi. Hàn Băng ảo não phát hiện không những góc nhìn không đúng, vị trí không thoải mái mà cơ thể nàng còn không thể cử động được tay chân không có một chút lực nào. Mở miệng định nói nhưng chỉ phát ra được âm thanh a a lười hoàn toàn cứng đờ như chưa từng được sử dụng... nàng tròn mắt, đôi mắt vốn tràn đầy cơ trí, bình tĩnh nay toàn là sự hoang mang không thể nói thành lời... này rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Thấp thoáng qua mỗi lần đưa nôi nàng giống như nhìn thấy hình dáng một cô gái đang ngủ gật, chính là trang phục và kiểu tóc không đúng lắm, giống như trang phục cung nữ trong cung đình mà trong phim cổ trang thường chiếu. Không lẽ nàng đã chuyển thế lại còn chuyển thế trở về thời cổ đại, nhưng sao trí nhớ của nàng về đời trước vẫn còn a? Trong lòng tràn đầy khúc mắc, Hàn Băng cứ tiếp tục mơ mơ màng màng nhưng là do thể lực trẻ mới sinh vô cùng yếu ớt, chưa được bao lâu nàng liền ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thời gian trôi đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến ngày đầy tháng tiểu quận chúa, cũng kết thúc thời gian để tang của hoàng hậu- mẫu hậu của công chúa, người đau buồn nhất phải kể đến vị hoàng đế ngày ngày phải sống trong nỗi nhớ thể tử nhưng không thể biểu lộ vì ông là một vị hoàng đế, không để ai biết được tình cảm thật sự của mình, ông cũng không đến thăm tiểu công chúa (là bằng tử của chúng ta đó). Ở hoàng cung này, ai được sự sủng ái của hoàng đế thì đều bị chú ý cả, ông không muốn con gái ông chịu cảnh khổ vì suốt ngày bị người ta tính kế.

Tiểu công chúa một tháng tuổi hiện giờ đang được Hoàng Thái Hậu bế trên tay, dạo qua rất nhiều đình đài, lầu các, hoa viên đến Chúc Nguyệt điện nơi tổ chức đại tiệc mừng đầy tháng cho thành viên được chào đón trong hoàng thất.

Hàn Băng sau một tháng cuối cùng cũng thích nghi được với hoàn cảnh hiện giờ của mình, lúc đầu lúc biết mình trùng sinh vào gia đình hoàng gia nàng cũng hết sức hoang mang, bởi vì lịch sử cho thấy cho dù là ở triều đại nào thì gia đình đế vương cũng gia đình tuyệt tình nhất.

Nhưng mà sau một thời gian quan sát, Nguyệt Hy phát hiện không hẳn là vậy vì hoàng tử mẫu rất yêu thương nàng còn có các nô tì thái giám ở Thái Hòa cung thì ai cũng đối xử rất tốt với nàng. Ít nhất là đối với nàng, họ đều rất chân thật khiến cho người lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là tình yêu thương như nàng phải luống cuống không biết phải làm sao, hậu quả trực tiếp là nàng lại khóc khiến cho mọi người phải luống cuống. Dần dần cảm xúc của nàng cũng ổn định lại, rồi mới từ từ tiếp nhận hoàn cảnh mới, người thân mới lạ lắm nhưng ấm áp này.

Nhìn ngắm hoàng cung này lần đầu tiên quả thật khiến Hàn Băng phải cảm thán vì mức độ xa hoa của nó. Những tòa cung điện khổng lồ hoàn toàn được xây dựng bằng sức người, cột, xà nhà và các vật dụng từ gỗ quý sơn son thiếp vàng vô cùng trắng lẹ, thềm bạch ngọc, hoa viên với đủ loại cây hoa quý hiếm... Mỗi một chi tiết đều khiến cho nàng kinh ngạc vô cùng cộng với khen ngợi khiếu thẩm mỹ của người cổ đại để có thể tạo nên một công trình đồ sộ, mỹ lệ, công phu như thế này.

Thái Hậu cúi đầu yêu thương nhìn tiểu hài nhi xinh đẹp trên tay đang mãi mê ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, dịu dàng nói với tiểu hài nhi trong ngực: "Bảo bối, con có nhìn thấy không đây chính là nhà của con đó. Từ nay con có thể làm bất cứ điều gì con muốn, cho dù con làm gì thì tổ mẫu đều sẽ là hậu thuẫn cho con, có biết không?". Lại thấy tiểu công chúa vốn đang ngắm nhìn xung quanh đang tròn mắt chăm chú nhìn mình, tâm trạng có chút buồn khi nghĩ đến mẫu thân quá cố của nàng.

Mấy nô tì, thái giám đi sau nghe thấy câu này của Thái Hậu liền sợ hãi một chút, xem ra Hàn Băng tiểu công chúa này sau này chắc chắn sẽ trở thành người quan trọng nhất trong lòng chủ tử của họ rồi, có Thái Hậu chống lưng ngay cả đám hoàng tử, công chúa cũng không dám làm gì. Mong rằng tiểu công chúa sau này lớn lên cả tính ngoan ngoãn một chút nếu không sẽ phụ lòng chủ tử của họ nhiều azzzz.....

Còn Hàn Băng nghe thấy câu này của Thái Hậu trong lòng lại là một cảm giác khó tả. Lần đầu tiên có người nói với nàng đây chính là nhà của nàng cho dù nàng có làm gì cũng có người đứng sau bảo vệ, ủng hộ nàng, cảm giác được người yêu thương dung túng này... thật tốt.

Trong chính sảnh Chúc Nguyệt điện vốn vô cùng rộng lớn hiện đã chật ních người, hoàng thân quốc thích, phi tần... vốn chỉ đơn thuần là một buổi yến tiệc mừng đầy tháng tiểu công chúa nay thậm chí có thể ngửi ra mùi âm mưu. Các thế lực chống đối dường như đang định đánh chủ ý lên người vị tiểu công chúa mới ra đời này bởi vì ai cũng có thể thấy được mức độ coi trọng của Thái Hậu với tiểu công chúa.

Lúc Thái Hậu bế Hàn Băng vào trong đại điện, nguyên một đoàn người đều rầm rập quỳ xuống hô to vạn tuế cảnh tượng này đối với Hàn Băng lần đầu nhìn thấy đúng là kinh tâm động phách. Thái Hậu này giờ vẫn luôn quan sát tiểu bảo bối trong tay, lo lắng âm thanh vang dội sẽ khiến tiểu bảo bối hoảng sợ, chờ tới khi mọi người hô xong trên mặt tiểu bảo bối vẫn là biểu tình kinh ngạc, tò mò, không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sợ hãi mới yên tâm phát tay miễn lễ cho phép mọi người đứng dậy.

Sau đó Hoàng đế Lân Thiên Tà thông thả tới thỉnh an thái hậu sẵn tiện ôm tiểu bảo bối vào lòng nhưng trên mặt lại không có cảm xúc gì làm mọi người nghĩ hoàng đế không thích tiểu công chúa. Phản ứng của hoàng đế làm đám người trong điện bớt dè chừng với tiểu công chúa hơn nhưng chỉ có Thái Hậu lúc giao tiểu công chúa cho Hoàng đế mới thấy được biểu cảm của con trai mình, tròn mắt ngái láp lánh niềm vui nhưng lại có chút u buồn rồi vụt trở lại bình thường lạnh nhạt nhìn mọi người. Ngẫm lại đây là hoàng cung, có mấy ai thật lòng đâu, nếu là ruột thịt may ra được mấy phần thật tâm, bà cũng không tiện trách móc. Bởi vì lúc đó bà cũng có một chút kích động, tôn nữ mình mong chờ bao lâu cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Mấy năm qua, phi tần sinh con cho Hoàng Thượng cũng không ít nhưng không hiểu sao Hoàng Hậu vẫn không sinh được một hài tử nào cho hoàng thất. Trừ lần đầu tiên ra, mỗi lần phi tần sinh hài tử, nghe được tiếng thông báo là hoàng tử hay công chúa bà đều nhìn thấy cùng một biểu tình trên mặt nhi tử, đó là tiếc nuối. Thực ra lúc đó bà cũng rất tiếc nuối, chỉ là không thể hiện ra mà thôi. Thật vất vả Hoàng Hậu mới hoài thai sinh hạ được một nữ nhi nhưng lại vì khó sinh mà qua đời.

Nhìn tiểu công chúa chúa thân thể nhỏ bé mềm mềm còn vương mùi sữa trên tay ông, gương mặt nhỏ xíu tròn tròn, nộn nộn, trắng hồng, đôi mắt đen bóng lấp lánh như lưu ly chăm chú nhìn bà, cái mũi xinh xinh, cái miệng nhỏ nhắn hé ra cười, quả thực khiến cho người phụ hoàng nhìn thấy liền thương yêu tới tận xương nhưng vì không thể biểu lộ cảm xúc thật của mình nên chỉ lạnh nhạt ban thưởng cho vài đồ quý giá làm cho đám phi tần đắc ý cười thầm trong lòng, được Thái Hậu sủng ái thì sao chứ một đứa trẻ mất mẫu thân từ nhỏ phụ thân vì đó mà không yêu thương thì chẳng phải mối đe dọa của họ. Phải biết lúc bọn họ sinh hoàng tử, công chúa Hoàng Thượng vui vẻ vô cùng, ngày đầy tháng ban thưởng rất nhiều thứ quý giá bây giờ tiểu công chúa lại không bằng một góc chẳng phải vì vị hoàng hậu khó sinh mà chết kia sao.

Đám phi tần nhìn nhau sau đó quyết định cùng Các quan đại thần và sứ thần dâng không ít quà chúc mừng tiểu công chúa, số lượng và giá trị là không nhỏ, để lấy lòng Thái Hậu và Hoàng Thượng thể hiện mình là người có phẩm hạnh có thể quản lý hậu cung sau này. Có điều vẫn có không ít người mưu đồ đánh chủ ý vào tiểu công chúa cho nên Hoàng Thượng đã âm thầm điều động ám vệ theo canh chừng.

Từ lúc phát hiện ra bản thân trùng sinh ở một thế giới xa lạ, Hàn Băng luôn cố gắng để thích nghi nhanh hơn với hoàn cảnh mới, với người thân mới nhưng đối với Hàn Băng đây là lần đầu tiên thấy phụ hoàng của mình. Xuất thân trước đây của Hàn Băng là một đặc công, được sinh ra và đào tạo nhằm thi hành những nhiệm vụ tối mật mà quốc gia không thể chính diện ra mặt, sự tồn tại của nàng hoàn toàn nằm trong bóng tối, không hề ảnh hưởng tới một ai không thân nhân, không bạn bè, ngay cả lúc sinh ra và chết đi cũng đều là trong thầm lặng. Cho nên khi sống lại có được một phụ hoàng luôn thương yêu mình dù không bao giờ cho nàng biết chỉ âm thầm bảo vệ nàng cũng khiến cho Hàn Băng vừa bối rối lại vừa hạnh phúc.

Mỗi sáng thức dậy trong vòng tay tổ mẫu, chơi đùa cùng các nô tì, thỉnh thoảng phụ hoàng lại lên đến thăm nàng, buổi tối lại ngủ trong lòng tổ mẫu, một cuộc sống như thế đối với Hàn Băng mà nói không khác gì trong mơ, nàng hiện tại vô cùng thỏa mãn, không muốn có một ước mơ cao xa gì nữa hết nàng chỉ muốn giữ mãi niềm hạnh phúc bé nhỏ này mà thôi. Nhưng mà sự đời thường không như mong muốn, luôn có những sự cố bất ngờ xảy ra khiến con người không kịp trở tay.

Sau một tháng yên ổn ở Thái Hòa cung, Hàn Băng liền ngã bệnh vô cùng nghiêm trọng, khi đưa thái y chẩn trị cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân. Chỉ trong hai ngày từ một tiểu công chúa tròn tròn đáng yêu liền biến thành một đứa trẻ gầy ốm, xanh xao, yếu ớt vô cùng đáng thương khiến cho ai nhìn thấy cũng không nịn được xót thương.

Cả hoàng cung và triều đình lâm vào hỗn loạn dưới sự giận dữ của Thái Hậu, sự lo lắng sốt ruột của Hoàng Đế. Cuối cùng nhờ Nhiếp Chính Vương vận dụng mọi nguồn lực đưa được Nguyệt Phủ thần y tới mới có thể ổn định lại cục diện rối loạn lúc này. Thì ra là có người muốn đổi đầu với Thái Hậu và Hoàng Đế nhưng không có cách nào liền nhắm vào tiểu công chúa. Mặc dù bên cạnh công quận chúa đều có người hầu thân tín và ám vệ thường trực nhưng mà bọn chúng lại hết sức khôn ngoan ra tay trên người nô tì chăm sóc tiểu công chúa. Hạ độc trong thức ăn qua đó trực tiếp khiến tiểu công chúa

trúng độc, mà nô tì này cũng đã chết ngay sau khi Thái Hậu cho người tra khảo nàng ta, mọi manh mối đều bị xóa sạch, quả là một kế hoạch hết sức cao minh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Sự kiện tiểu công chúa trúng độc đã gây nên một cơn sóng gió không nhỏ trong hoàng cung. Lúc độc trên người tiểu công chúa còn chưa được giải, cho dù là chút gió thổi cỏ lay, mọi người cũng không nhịn được da đầu run hết cả lên. Còn bây giờ cho dù độc trên người tiểu quận chúa đã được giải hoàn toàn, bầu không khí trong hoàng cung vẫn trong tình trạng áp thấp như cũ, bởi vì cơn giận của Thái Hậu sau khi tiểu công chúa được giải độc không những không giảm mà còn có xu hướng tăng thêm.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách ai cả, có trách cũng chỉ có thể trách lũ người kia không biết chọn đối tượng hạ độc mà thôi. Hàn Băng vốn là đứa trẻ từ khi sinh ra đã có thể chất yếu ớt nên cho dù có chăm sóc tốt cỡ nào cũng không bằng đứa trẻ bình thường được. Lần này lại trúng độc không nhẹ, nẩy lạng thịt trên người Hàn Băng không dễ gì mới nuôi được nay nháy mắt liền không còn. Hơn nữa theo lời của Nguyệt Phủ thần y, thân thể Hàn Băng lần này đã bị suy nhược nghiêm trọng, cơ thể phải điều dưỡng ít nhất trên mười năm, và lại sức khỏe cũng vĩnh viễn không theo kịp người thường, nói đơn giản chính là phải điều dưỡng cả đời.

Cứ mỗi lần nhìn tiểu bảo bối mình cẩn thận che chở bao lâu nay bỗng trở nên gầy yếu như thế này, thân thể cũng mãi mãi không thể hồi phục như bình thường, lòng tổ mẫu, phụ hoàng lại không nhịn được đau đớn sau đó là phẫn nộ. Bọn họ quyết tâm cho dù phải đào ba tấc đất cũng nhất định phải lôi được đám người đứng sau ra, khiến bọn họ sống không bằng chết để hả giận cho tiểu bảo bối nhưng khi điều tra ra được thì lại không thể xử lý được bởi y là một nhân vật lợi hại, rất khó để động đến và lại thời cơ chưa đến khiến họ không thể làm gì được.

Đêm tối tại mật thất hoàng cung, hai bóng người in trên tường có thể nhìn ra đây là một nam, một nữ. Đó chính là Thái hậu và hoàng thượng đang tìm cách đề bảo vệ cho tiểu công chúa của họ. Dù đã cho ra nhiều phương án nhưng tất cả chúng đều không thực sự khả thi làm họ rất lo lắng, nó thể hiện rõ trên nét mặt lo âu của Thái Hậu và hoàng thượng. Cuối cùng, họ cũng quyết định một việc hết sức nguy hiểm đó là mang tiểu công chúa ra khỏi hoàng cung đến khi trưởng thành thì có thể vào cung sống và người sống cùng tiểu công chúa ở ngoài cung đó chính là Thái Hậu, lúc đầu hoàng thượng hết sức phản đối nhưng khi nghe những lời giải thích của Thái Hậu ngài đã an tâm hơn và phê chuẩn việc này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

~ Mười năm sau~

Trên bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng mềm mại như những cục bông gòn đang lững lờ trôi. Tuy vẫn đang là mùa hạ, nhưng trời không nóng lắm, chốc chốc lại có một cơn gió nhẹ thoảng qua mát rười rượi, làm lay động cành hoa anh đào, rơi xuống những cánh hoa nhỏ bé, màu hồng nhạt. Một ngôi nhà hoang tàn vắng vẻ trong rừng trúc, trước cửa cây hoa đào đang nở rộ. À, không đúng, kỳ thật bên trong vẫn còn có người.

”Băng Băng, con ngồi giữa trời nắng, rót cuộc muốn làm gì?” Một phụ nữ y phục vàng không nề hà hét lớn.

Một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, da thịt trắng nõn, đáng người yêu điệu, giống như tiểu tinh linh trong giữa đồi núi. Nữ hài từ bị gọi là Băng Băng quay đầu lại, tươi cười thật đáng yêu để lộ ra hàm răng trắng:”bà bà con đang nhặt cánh hoa đào để hoa nương làm bánh nha.””*^;^ các bạn biết là ai rồi chứ*“

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Đúng lời hẹn khi trăng tròn tháng, lúc nàng đi gặp lão đã là nửa đêm. Ánh trăng sáng lơ mờ xuyên qua rừng trúc chiếu thẳng lên trên khuôn mặt nàng.

Phát hiện có hơi thở gần đây, nhẹ nhàng đi chuyển, quan sát mọi phía.

"Ra đi"

Từ trong bóng tối Ma Đế bước ra không còn tính tình trẻ con như hồi chiều mà thay vào đó là khuôn mặt nghiêm khắc quanh thân còn tỏa sát khí lạnh lẽo. Nàng chỉ nhếch miệng cười rồi thông thả cúi người như chào hỏi làm lão tức muốn hộc máu, lão chờ nàng từ canh tám đến giờ bị muỗi chích muốn cào rạch cả người ra vậy mà nàng cũng không thèm hỏi thăm một tiếng, thật không coi lão ra gì mà.

nhìn khuôn mặt uất ức của lão khiến nàng run rẩy khóe miệng rõ ràng là nàng không cố ý đến muộn nha chỉ là do tổ mẫu hôm nay cảm thấy không khỏe nên nàng cần ở lại chăm sóc bà. Nàng liền bước tới quỳ xuống trước mặt lão, cất giọng kính trọng:

"sư phụ"

đang trong tâm trạng không tốt nhưng nghe những lời này khiến lão vui hẳn lên, những nếp nhăn trên khuôn mặt xô lại khiến cho cả khuôn mặt đầy vẻ phúc hậu khác hẳn với khuôn mặt đặng đặng sát khí lúc nãy, lão vui vẻ đỡ nàng dậy

"nha đầu rớt cuộc con cũng gọi ta là sư phụ rồi, cả đời ta luôn mong sẽ nhận được một đệ tử chân truyền có thể lĩnh ngộ được hết võ công của ta"

rồi lão đưa cho nàng một cái hộp hình hoa bĩ ngạn, cầm chiếc hộp nàng cảm nhận được ngay nó không bình thường nhưng điều làm nàng làm ngạc nhiên hơn là khi mở hộp ra bên trong hộp là một quả tròn tròn trong suốt, một chiếc quạt, một cái nhẫn và một quyển sách.

nàng ngước lên nhìn lão với ánh mắt khó hiểu thì lão chỉ xoa đầu nàng cười xòa" nha đầu đây là tất cả những gì mà ta có nay truyền hết cho con, hãy sử dụng chúng cho tốt, quyển sách đó là tâm huyết cả đời của ta, con mang về đọc và luyện đi chỗ nào không hiểu hãy đến rừng trúc này gặp ta." rồi lão đưa cho nàng một cây sáo bằng ngọc, "chỉ cần con ở trong rừng trúc này thổi sáo ta nhất định sẽ đến"

Lúc này nàng mới để ý cuốn sách, bìa sách đã cũ kĩ, vàng ố, nhưng điều làm nàng kinh ngạc nhất là cái quả tròn tròn trong suốt đó, theo như nàng từng đọc thì giống như thể này. Cầm trên tay, tức thì toàn thân trở nên rất dễ chịu, điều hòa thân thể, cơ nhiên 2 kinh mạch đã được đả thông, tuy không phải là trọng yếu nhưng chỉ cảm thôi mà đã thế này rồi, thật quá biến thái!!

Quả nhiên là bảo bối, trời không tiết đường sống của chính mình.

Nàng cầm chiếc nhẫn lên tay, mặt nhẫn là một viên ngọc màu đen tỏa ra ánh sáng, khắc hoa văn giống hệt như mặt hộp kia. Xoay đi xoay lại, đẹp thật, nhưng chẳng có gì đặc biệt.

"Cái kia thích máu, cho người thử xem sao?" lão lên tiếng.

Tức thì nàng nhỏ một giọt máu lên trên mặt nhẫn, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng màu đen, bao trùm cả thân thể nàng, lúc tản ra thì nàng đã biến mất.

Nàng cảm thấy một trận quay cuồng, mở mắt, đập mắt ra là một không gian khác, nàng đang đứng trước một ngôi nhà, làm bằng gỗ, nhưng mặt tường, mái ngói, từng cánh cửa đều khắc hoa văn màu đen giống trên mặt nhẫn, rất cổ xưa, huyền bí.

Dưới chân nàng đang đứng được lát bằng đá cẩm thạch, nhưng màu trắng.

4 bề được bao phủ bởi các hàng cây, trên cây là các loại quả màu đỏ, rất nhỏ, phát ra ánh sáng màu hồng nhạt, nhưng hình như chúng đang chờ thời cơ để sinh trưởng.

Nàng hít một hơi thật sâu, thật dễ chịu, khắp nơi toàn linh khí, làm nàng như bước như trên mây.

Mở cửa, đập vào mắt là sự xa hoa, ở giữa đặt một chiếc giường cực lớn, phủ bởi tấm đệm bằng da thú cực mềm mượt, rèm che lấp lánh, tất cả đều là màu tím.

Đối diện bên tay trái chiếc giường là một tấm rèm, vạt tấm rèm ra là một ôn tuyền, hơi nước đang lơ lửng bay, nước cũng màu tím, long lánh, gọn nhẹ.

Còn đối diện bên tay phải chiếc giường làô trời, toàn vàng bạc châu báu, ngân phiếu, đựng vào mười mấy chiếc rương khắc hoa văn tinh xảo, bên cạnh giường là bàn trang điểm với đầy đủ trang phục, trăm cái khuyên tai, vòng cổ, vòng tay óng ánh. Nhưng nàng không bận tâm tới mấy thứ này.

"Trời, quá quý dị, haha, ta giàu to rồi, từ giờ trở đi tất cả đều là của ta, hahahaha....". ông ở bên ngoài nhìn nàng cười, đôi mắt lấp lánh.

Rồi nàng trèo lên giường. Ôi quá thoải mái, đã lâu lắm rồi mới thoải mái như vậy, lăn qua lăn lại, cười một mình, một lúc sau mới nhớ ra:

"Ta ra kiểu gì đây, nếu không sẽ bị nghi ngờ"

Tức thì, nàng lại xuất hiện, trước cái bàn, bên cạnh là cái hộp.

"chỉ cần có ý niệm là vào được". ông cất tiếng nói vọng vào.

nàng sau khi ra được bên ngoài thì đã gần sáng, cáo biệt lão rồi bỏ sách trong hộp đóng lại, một màu đen bao trùm hộp rồi biến mất. Sau đó, nàng bỏ nó trong chiếc nhẫn, nàng về đến nhà thì bước ngay vào phòng mình không để kinh động đến tổ mẫu và hoa nương, nàng nghĩ việc cần làm bây giờ là đã thông kinh mạch càng sớm càng tốt nhưng không phải bây giờ.

Nàng giơ bàn tay lên, vuốt ve chiếc nhẫn, tặc lưỡi:

"Quá vừa với tay ta, người được làm ra chỉ để dành cho ta"

"Phù Nhi, chuẩn bị nước tắm"

Mặc dù Phù Nhi thắc mắc nửa đêm nửa hôm tiểu thư tắm làm gì, nhưng vẫn ngậm miệng không nói.

"Mấy ngày nay không được cho bất cứ ai đến quấy rầy, không có chuyện gì đừng làm phiền ta, người nghe rõ chứ"? Nàng nheo đôi mắt nhìn Phù Nhi.

"Nô tỳ tuân mệnh"

"Người lui được rồi, bảo vệ tốt cho hai người họ"

Đóng cửa lại, nàng liền ăn bằng linh quả.

Vừa nuốt xuống, toàn thân thật sáng khoải, nhưng được lúc sau:

"Aaaaa, đau chết ta, nóng quá, lạnh quá"

Nàng nhảy vào trong bồn tắm.

Nếu có ai nhìn thấy sẽ rợn tóc ráy, vì người tiểu cô nương đang ngồi trong bồn, một nửa đỏ, một nửa xanh, đó là lửa và băng, đang điên cuồng tấn công thân thể.....

khi mặt trời vừa ló dạng, tổ mẫu và hoa nương đã tìm nàng khắp nơi may có Phù Nhi nói nàng đi hái thuốc, vì đây là công việc hàng ngày của nàng nên hai người họ không lo lắng mà quay lại với công việc hàng ngày của mình.

--- -----ta phân cách tuyến-----

Đau, đau, đau toàn thân, đau chỉ muốn vỡ tung khuôn mặt nàng tái nhợt, mi tâm nhíu lại, đã 1 ngày 1 đêm, 2 luồng sức mạnh điên cuồng tàn phá cơ thể nàng.

Nhưng nàng là ai chứ, chỉ điều nhỏ nhặt này thôi mà muốn giết nàng thì chẳng phải khinh thường quá sao? Nàng là ai? "huyết sát thánh nữ" - "Giết người không chớp mắt nhưng cũng có nghĩa là nàng sẽ không bao giờ chết, không bao giờ khuất phục đâu hàng.

Đã qua 1 ngày, 2 luồng sức mạnh đã dung hòa, giờ bằng linh quả đang tái tạo cơ thể nàng. Kinh mạch tái tạo rồi lại vỡ ra, mỗi lần tái tạo lại thì gấp đôi lần trước, cứ như thế. Nàng phải trải qua bao nhiêu đau đớn, nhưng nàng biết nàng chỉ cần kiên trì.

"Hừ, chút chuyện nhỏ này đối với ta có là gì, ta không tin ta không làm được."

Nếu tâm kiên trì thì kinh mạch sẽ rộng lớn vô biên, hút mọi năng lượng, tu được chân khí, đó là điều nàng đã đọc trong quyển sách cổ đó. Nàng nhếch miệng cười, mình quả thật rất may mắn. Nhắm mắt lại, tiếp tục chịu những cơn đau xé ruột xé gan.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6

Cuối cùng cũng kết thúc, đã trôi qua 3 ngày, cơ thể nàng đã hấp thu hết được Băng linh quả.

Chỉ thấy tiểu cô nương ngồi trong bồn tắm, quay lưng về phía cửa, nửa tấm lưng trần mềm mại hiện ra ngoài không khí, làn da mềm mịn, trắng như tuyết, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, mới nhìn thôi cũng đã phải kinh tâm động phách, có thể đoán đó là người có dung nhan đẹp như thế nào.

"Oa, Cuối cùng cũng xong, mệt chết ta"

Nàng đưa bàn tay thon dài, trắng nõn vuốt ve mái tóc, tóc rất mượt, da cũng rất mềm, hiển nhiên độc tố cơ thể đã được giải hết ra ngoài.

"Uy,sao tóc của mình lại có màu lam thế này!?"

Khi nàng mở mắt,cảnh vật ,không khí như ngừng hoạt động,đôi mắt đỏ,phải miêu tả thế nào đây,là đôi mắt có màu tím,trong suốt như ngọc lưu ly,yêu đã như sỏi,có cuồng vọng,ma mị và huyền bí .

Khuôn mặt nàng phải gọi là "họa thủy",làn da trắng như tuyết,đôi lông mày lá liễu,cái mũi nhỏ xinh,đôi môi đỏ ướt át,khuôn mặt trái xoan như được Thượng đế đẽo gọt.Chỉ nhìn vào thôi cũng cảm thấy hít thở không thông rồi.

Nàng tò mò đứng dậy,muốn biết mình giờ trở thành dạng gì,mái tóc đã thay đổi,không biết khuôn mặt có thay đổi không đây.

Đứng trước gương,nàng bất động.

Trong gương là một tiểu cô nương có mái tóc thật dài màu lam,con mắt cũng long lanh màu lam sắc,ma mị,kiêu sa,nhưng điều đó lại không hợp với khuôn mặt ,nàng sở nhẹ,mặc dù khuôn mặt này rất đẹp,phải gọi khuynh thành tuyệt sắc.

Nàng thật sự không thích,rất không thích,lập tức lấy lọ thuốc,bôi trên mặt,lại khôi phục dung mạo như mọi ngày.Ừm,như thế này là xong rồi không khác ngày thường là bao .Lại cúi đầu nhìn thân thể mình:

"Chắc chắn, thân thể này mười tuổi nhìn cũng chưa quá phát triển đi"

Mặc quần áo xong,y niệm vừa động,nàng vào bên trong không gian chiếc nhẫn.

Mọi thứ vẫn như vậy nhưng có một điều khác,tất cả các quả trên cây đều đã chín,tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị như vậy.

"Đã 3 ngày không ăn uống gì rồi,đói bụng chết đi được,thôi đành tạm ăn cái này vậy"

Nói đoạn,nàng lập tức hái một quả bỏ vào trong miệng,cảm thấy được vị ngọt thanh mát,cơ thể sáng khoái.

"Ngon,hái thêm mấy quả nữa"

Nàng cởi áo ngoài,sau khi nhét đầy mới vào trong nhà.

Cái hộp đang ở trên bàn,nhẹ nhàng mở quyển sách vẫn thế,giờ nàng mới nhìn thấy,khi nàng chạm vào nó ,tức thì có một luồng khí ngăn cản nàng,nhưng tay nàng lại xuyên qua nó rất dễ dàng,mở được cuốn sách.

"Chắc kinh mạch của đã hoàn toàn đã thông,lại chứa thêm chân khí,nên mới có thể mở"

Càng lật ánh mắt nàng lại càng sáng lên.

Cuốn sách này cư nhiên không dạy về tu luyện võ công mà là tu luyện thần lực, dùng nước và không khí làm vũ khí, là chán.

Ở tầng cao hơn,không khí và nước sẽ nhập làm một với linh hồn của chính mình,lấy tâm làm dẫn,hòa cùng nước,có thể quan sát ở bất cứ đâu ,tâm càng tĩnh,phạm vi quan sát càng lớn. còn với không khí chỉ cần tâm không tạp niệm thì không khí sẽ di chuyển theo ý nghĩ của người đó, Nếu đạt tới thiên cảnh,có thể tạo nhiều linh hồn cùng một lúc,nhưng với điều kiện,người đó phải có "nhập".

"nhập",đó là cái gì?!" "Quái lạ,sao không thể mở thể này, quyển sách chết tiệt mới được phần đầu"

Nàng cố gắng thế nào nhưng cũng không thể mở được.

Thôi,chắc chắn bên trong còn có bí mật nữa,bây giờ mình cần là tập trung vào luyện tập,ta không tin,ta không thể mở hết được ngươi!

Tu luyện không khí cần trải qua 4 giai đoạn:

Giai đoạn đầu:nắm bắt nguyên tố trong không khí

Giai đoạn 2:Khống chế không khí.

Giai đoạn 3:Tạo linh hồn

Giai đoạn 4:Dung hợp không khí và linh hồn thành một thể.

tu luyện nước thì khó hơn gồm 5 giai đoạn:

giai đoạn đầu: tập trung suy nghĩ, tâm hồn tĩnh lặng như nước

giai đoạn 2: hình dung nước trong tâm trí của mình

giai đoạn 3: điều khiển nước bằng tâm trí

giai đoạn 4, 5: giống với tu luyện không khí.

Trong không gian chiếc nhẫn,linh khí dồi dào,rất thích hợp để luyện tập.

Ở giữa sân,nơi được lát bằng loại đá màu trắng,nàng ngồi khoanh chân,bắt đầu hút linh khí.

Dồn khí ở đan điền,tập trung tinh thần,cảm nhận nguyên tố vì nàng chưa bao giờ tu luyện nên bước này khá khó khăn nhưng sau khi được đã thông kinh mạch thì điều đó khá dễ dàng với nàng

Trên đại lục có 5 nguyên tố phổ biến:kim,mộc,thủy,hỏa,thổ.

Ám và Quang là 2 nguyên tố cực kì quý hiếm,không biết hình dạng ,màu sắc của chúng ra sao,ngay cả quyển sách cổ kia cũng không nói đến.

"Cái gì thế này!?"

Chỉ thấy xung quanh khi nàng cảm thụ không có các đốm sáng đỏ hay xanh hay nâu của thủy,hỏa.....mà toàn những đốm....đen và trắng,chúng dày đặc,nhưng di chuyển rất chậm,có vẻ như chúng rất nặng.

"Thôi đi,có cái gì được cái đó ,ta hút hết"

Rồi nàng tập trung chân khí,như cảm nhận được linh lực của nàng,những đốm đó bắt đầu di chuyển,sau đó rất nhanh,điên cuồng vào trong cơ thể.

Nếu có ai nhìn thấy sẽ phải trợn mắt kinh ngạc,bởi vì thân thể nàng đang được bao bọc bởi nửa ánh sáng đen,nửa ánh sáng trắng,chúng đang điên cuồng tích tụ lại,càng ngày càng đậm,cho đến khi không nhìn tới thân thể nàng nữa.

Chẳng biết qua bao lâu,cuối cùng ánh sáng cũng biến mất,hiện ra thân thể nàng.Không ai biết,trên mi tâm nàng xuất hiện một đóa bi ngân,rồi biến mất.

Nàng có đôi mắt màu lam sắc yêu dị,kết hợp với mái tóc dài óng ánh màu lam,

cùng với một khí chất lạnh lùng,cuồng vọng,ma mị.

Kiểm tra thân thể,Ừm,không tệ,cơ thể tràn trề năng lượng,các kinh mạch không ngừng hút vào,hút vào,làm nàng cũng điên cuồng vận chân khí,nên giờ cũng hơi mỏi người.

"Haiz...Tuy không có mấy nguyên tố kia nhưng cái này cũng mạnh, bù lại được rồi"

Nàng vờn vai:"Mỏi chết ta,đói quá,ăn quả đỏ kia vậy"

Nếu có ai nghe thấy được câu nói của nàng thì sẽ tức hộc máu mà chết,bởi vì sao?Cái nàng bảo hút bù là 2 nguyên tố quý hiếm nhất thế gian là quang và ám.Tuy nhiên ,quang và ám là 2 lực lượng thù địch,không thể dung hòa được,nếu để chúng vào cùng một chỗ cùng một vật thể,chúng sẽ điên cuồng tấn công đối kháng,cuối cùng vật thể đó sẽ nổ tung,nếu là con người,hiển nhiên là chết.

Nhưng cơ thể nàng lại dung hợp được cả 2 nguyên tố quang và ám,đồng thời lại có thể hấp thu chúng dễ dàng,người bình thường,nếu có thể hấp thụ được quang hoặc ám thì mất ít nhất vài năm .Nhưng nàng chỉ cần 3 ngày,đúng 3 ngày để làm tất cả các việc trên.Phải gọi là quá biến thái đi!

Sau khi ăn uống no nê,nàng nằm trên giường,gác chân hình chữ đại,tay cầm một cái khuyên tai hình hoa tuyết màu đỏ,nàng tìm thấy trong ngăn tủ,thoạt nhìn không có gì nổi bật,trông có vẻ hơi cũ kĩ nhưng đồ vật càng tầm thường,lại càng giá trị.Bằng chứng là cuốn sách cổ kia chứ sao.

Giờ nàng đã luyện được tầng thứ nhất,nàng có thể cảm nhận được tầng tầng lớp lớp không khí đang lưu chuyển,hóa ra trong không khí không có trong suốt như vậy,thật quá kì diệu,thế giới này quá kì lạ,mình cần tu luyện nhiều hơn,hào hào đủ sức bảo vệ chính mình để chu du khắp thiên hạ mới được.

Nàng liền đeo lên tai,đơn giản vì nàng thích .Nàng không biết, bên trong khuyên tai ,không khí đang lắng đọng bỗng đột ngột quay cuồng,như con lốc xoáy,rồi lốc ra ánh sáng màu đỏ.

--- -----ta là phân cách tuyến-----

Trong căn nhà gỗ nhỏ trong rừng trúc:

"Phù Nhi người nói cho ta biết Băng nhi đi đâu rồi"

"lão phu nhân thật tình con chỉ biết tiểu thư đi hái thuốc thôi"

"vậy tại sao cả 3 ngày nay nó không về nhà hả?"

"nô tì không biết người tha cho nô tì"

" hu..hu băng nhi của ta, tiểu thư của ta người đâu rồi"

"Khụ.....Khụ"

"lão phu nhân,lão phu nhân,ng.....ài ho ra máu.....,người đâu,m.....mau mời lang trung!"

"Ta không sao,ngươi không cần tìm lang trung,t.....a"

Chưa nói xong hết câu, Tổ mẫu liền ngắt xù.

"Lão phu nhân ngắt rồi,maum tìm lang trung"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Giờ nàng đã luyện xong tầng thứ 2.

Khi tay nàng vừa giờ lên,tâm vừa động,không khí ngưng tụ lại,xuất hiện một cây kiếm,mờ mờ ảo ảo,như sương mù, quá trình chưa tới 3 giây.Tiếp tục,lại biến thành vô số ám khí,đao,ngân châm...

"Nếu biến thành súng thì tốt quá rồi,ôi,mình thêm súng chết đi được."

Quá không vừa ý mình,nàng neho mắt lại,trèo lên trên cây,thường thức vài quả màu đỏ."Mình thích quả này" ai mà nghe thấy điều này chắc sẽ tức chết bởi quả màu đỏ mà nàng ăn là kì lân quả giúp loại bỏ độc tố đã thông kinh mạch còn có tác dụng làm đẹp nữa.

Bỗng,nàng dừng động tác,vì nàng vừa nghe thấy âm thanh,như là tiếng của gió,bị đè nén, đứt.Từ khi luyện tập,tai nàng thính hơn,đặc biệt là mẫn cảm với tiếng gió.

Tiếng đó phát ra sau hàng cây.

Nàng từng suy nghĩ,sau hàng cây này là cái gì,nhưng vì gấp rút luyện tập nên bỏ qua.

Nhưng giờ thì khác.

Nàng nhảy xuống,đi qua từng hàng cây,cuối cùng nàng cũng phải dừng lại.

Là tiếng của Phù Nhi, cô ấy đang gọi nàng.nàng mở cửa,hít thở không khí trong lành,thật may mắn ,xuất hiện ngay vào buổi sáng sớm.

"tiểu thư,người thức dậy thật sớm,nô tỳ chuẩn bị bữa sáng cho người"

"Ta đã không đi ra ngoài bao lâu rồi?"

"Dạ thưa công chúa,đã qua 20 ngày"

Nàng sốc,mình bị tự kỷ tận 20 ngày,nhưng bề ngoài vẫn lạnh nhạt:

"Có ai tìm kiếm ta không?"

"Dạ, lão phu nhân vì không thấy người đã lâm bệnh dù nô tì đã hết lời khuyên còn ám vệ thì bị nô tì chặn họng rồi ạ "

Trời,ta không ở đây thì ra xảy ra chuyện động trời như vậy.

Lúc nàng hít thở không khí,thấy hơi nước nhiều,đoán chắc trời vừa mưa to cách đây mấy ngày. bước vội về phía phòng tổ mẫu trong lòng đầy lo lắng. cửa phòng được đẩy ra đã thấy tổ mẫu nằm trên giường sắc mặt nhợt nhạt đứng bên cạnh là hoa nương khi nhìn thấy nàng thì chạy lại ôm rồi kiểm tra thân thể nàng có bị tổn thương gì hay không,sau một hồi kiểm tra hoa nương buông nàng ra cảm thấy không có gì khác thường. tổ mẫu vừa nhìn thấy nàng đã rung rung nước mắt, bà khoát tay ý bảo nàng lại gần, khẽ vuốt khuôn mặt nàng rồi ôm nàng vào lòng

"tiểu Băng của ta con đi đâu làm ta lo quá, nếu con có mệnh hệ gì ta làm sao giao phó với phụ hoàng con được đây"

"tổ mẫu người đừng buồn con đã về với người rồi đây"

"tiểu Bạng ta xin lỗi ta đã dẫu con một việc hết sức quan trọng"

"việc quan trọng gì xin người hãy để sau, bây giờ người phải cố gắng tỉnh dưỡng để mau khỏi bệnh"

"ta...ta không thể giấu con được nữa"

"người nói đi..đi mà đừng làm con sợ"

"con thật ra là tiểu công chúa của Lãnh Nguyệt Quốc mẫu hậu con là hoàng hậu thứ nhất, còn ta là tổ mẫu của con, ta và phụ hoàng con vì bảo vệ con mà phải đưa con đến nơi này, con không hận ta chứ, ta xin lỗi đã giấu con"

"con là...là công chúa thật sao, phụ hoàng có phải không thương con nên mới làm thế không?" Nàng biết tất cả mọi chuyện xảy ra trong những năm qua nhưng với hình hài của một đứa trẻ nàng không thể nào nói ra được đành phải giả vờ như không biết.

"không, không phụ hoàng thương con lắm chỉ là gia đình đế vương không phải là nơi nên có tình cảm"

"con.. con đã hiểu rồi ạ"

"ta rất lo cho con, qua sự việc lần này ta muốn đưa con trở về hoàng cung, ta...có lẽ ta đã không còn sức bảo vệ con nữa, ta đã gửi thư cho phụ hoàng con rồi, con có đồng ý không"

"nếu đây là điều người muốn thì con xin theo ý người chỉ mong người sớm khỏe lại" nàng nhoen miệng cười lấy lòng.

"con lúc nào cũng vậy, đứa trẻ này" tổ mẫu cốc nhẹ đầu nàng. "thôi con về phòng chuẩn bị đi mai chúng ta sẽ xuất phát, không cần chuẩn bị gì đâu đã có hoa nương rồi; còn Phù Nhi nếu con muốn thì cho nó đi theo chúng ta còn không thì cho nó ngân lượng ta sẽ nhờ phụ hoàng con đưa nó cho một gia đình quan lại nào đó."

Sau cuộc trò chuyện nàng xin lui về phòng gọi Phù Nhi vào

"ta sắp phải về hoàng cung, cô muốn theo ta chứ"

"chủ tử ta sống là người của chủ tử chết là ma của chủ tử núi đao biển lửa quyết không từ nan, xin người đừng vứt bỏ ta."

"ta chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý đó, người lui đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

Ánh trăng lên cao chiếu vào rừng trúc tạo nên một không gian tĩnh lặng, một tiểu cô nương ngồi trên khiên đá lớn thổi sáo, tiếng sáo của nàng âm trầm buồn bã khiến người nghe cũng phải rơi lệ.

"xoạt...xoạt"

"vuu..iu..."

nàng nhắm mắt hòa cùng không khí tạo thành tấm lá chắn ngăn những cành trúc bay về phía nàng. tiếng sáo theo đó cũng ngừng lại

"sur phụ, người ra đi"

một lão đầu nhảy ra trên đầu còn găm vài cành trúc lúc này khi nàng đánh chúng ngược trở lại

"nha đầu thổi biết là ta rồi còn ra tay ác độc như vậy, con thật là không có lương tâm mà"

nàng không thèm nhìn lão, đôi mắt trở nên mông lung khó có thể biết nàng đang nghĩ gì

"vô công của con tiến bộ không ít có thể lĩnh ngộ những điều trong sách chỉ trong một tháng thật là nhân tài hiếm có, ta chỉ không hiểu tại sao con lại cảm nhận được chỉ có hai nguyên tố quang, âm" lão lại thao thao bất tuyệt

khi vừa nghe thấy điều này nàng liền giật mình quay lại nhìn lão bằng đôi mắt khó hiểu

"nha đầu con không biết sao, hai nguyên tố này thực chất không thể dung hợp"

"thật sao"

"ân nên ta mới nói con là biến thái đó (thiên tài thì đúng hơn)"

"thật tình con cũng không biết, chuyện này để sau đi, sự phụ đồ nhi hôm nay đến để cáo biệt người"

"cáo biệt"

"vâng"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9

~ hoàng cung Nguyệt quốc , Ngự thư phòng... ~

Sau án thư dài, một nam tử thân mặc long bào đang ngồi phê tấu chương. Tấu chương thì cầm ở trên tay, nhưng ánh mắt hắn từ đầu tới cuối đâu có nhìn đến. Vị này, chính là Hoàng đế Nguyệt Quốc, Lãnh Thiên Tà. Hắn, từ khi đăng cơ đã đưa Nguyệt Quốc từ một tiểu quốc đã trở thành một trong tứ đại đế quốc. Hoàng đế của tam quốc còn lại, nghe đến tên hắn cũng phải nể vài phần. Vị hoàng đế này cái gì cũng hoàn mỹ, duy chỉ có một cái tật: hắn quá mức sùng ái vị hoàng hậu cùng nhi nữ của mình. Ngay đến phi tần hậu cung cũng chưa từng được hưởng qua sự sùng ái như vậy của hắn! Về điều này, người trên toàn đại lục, không ai không biết! Nương theo tầm mắt của hắn bây giờ, chúng ta sẽ rất dễ dàng nhìn thấy một bóng dáng nam tử hắc y đang đứng một bên. Người nam nhân này, cả người và khuôn mặt đều được hắc y che kín, nhưng hoàn toàn có thể nhận ra, một cổ hơi thở lạnh lùng u ám bao vây xung quanh hắn. Một bên, hắc y nhân liên tục liếc hắn, liếc qua liếc lại mấy lượt, vẫn do dự không dám mở lời. Lãnh Thiên Tà đặt chung trà “cạch” một cái lên bàn, khiến hắc y nhân giật nảy mình, hắn như ngơ ngác nhìn hắc y nhân, thần nhiên hỏi:

“Hoàng thượng thân có việc cần nói?”

Lãnh Thiên Tà thu lại tầm mắt, ho khan mấy tiếng, cười ôn hòa hỏi:

"thái hậu cùng tiểu công chúa gặp chuyện gì sao?"

Hắc y nhân ngạc nhiên:

"sao hoàng thượng biết ạ?"

Lãnh Thiên Tà như ngơ mảy:

"rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hai người họ không có tổn hại gì chứ, âm vệ canh phòng đi đâu hết rồi?"

Hắc y nhân bất ngờ thốt lên:

"thái hậu gửi hoàng thượng một phong thư, còn chuyện mất tích của tiểu công chúa thái hậu nói chủ tử đừng lo lắng đã tìm được người rồi ạ?"

Lãnh Thiên Tà cau mày:

"tiểu công chúa mất tích? các người làm việc kiểu gì vậy hả? đưa bức thư lên đây rồi đến ám các chịu phạt đi" Thanh âm của hắn trầm thấp, từ tính, chỗ nào cần nhấn mạnh đều nhấn mạnh, ngữ điệu rành rọt, rõ ràng, lại thần nhiên như đang nói một chuyện băng quơ, vậy mà khiến cho hắc y nhân toát mồ hôi lạnh, run rẩy từng đợt. Cơ miệng hắc y nhân giật giật liên tục, cố gắng đáp:

"ạ....ạ chủ tử khai ân"

Hắc y nhân nói xong liền đứng dậy, khom người thi lễ rồi biến mất trong bóng tối. còn lại một mình Lãnh Thiên Tà cùng bức thư trên tay "xoẹt" phong thư được mở ra bên trong ngoài phong thư còn một khối ngọc bội. khẽ rút lá thư ra cầm trên tay còn ngọc bội thì cất vào hộp. ánh đèn trong phòng phản phát khuôn mặt sẫm nâu của ngài khi đọc xong bức thư. có nên để hai người họ về nơi gió tanh mưa máu này không, lỡ xảy ra điều bất trắc trên đường về thì sao, azzz..... ông thật sự không muốn họ về một chút nào, ông biết ngày này rồi cũng sẽ đến nhưng không ngờ nó lại đến sớm như vậy.

Thanh âm nhàn nhạt của Lãnh Thiên Tà lại vang lên:

“Huyết Ảnh...”

Huyết Ảnh ngay lập tức đáp:

“Chủ nhân có gì cần giao phó?”

Trong mắt Lãnh Thiên Tà lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy:

“Cử một đội ám vệ đi theo hộ tống thái hậu và công chúa hồi cung, không được để bất cứ nguy hiểm gì xảy ra với họ, nhưng tuyệt đối không được để bị phát hiện.”

Huyết Ảnh liền hỏi:

“Bẩm, nên dùng đội ám vệ nào?”

Lãnh Thiên Tà suy tư một chút, mỉm cười nói:

“Bạch ám đi!”

Huyết Ảnh bị chấn động mở to mắt. Bạch ám, đội ám vệ ưu tú nhất do chủ tử tự mình huấn luyện, đội ám vệ có nhân số ít nhất trong tổng 20 đội ám vệ, nhưng 1 người trong số họ cũng có thể địch lại trăm người, được xếp ngang hàng với sát thủ đào tạo từ Vô Cực cung, chủ tử vẫn luôn dụng bọn họ trong những nhiệm vụ nguy hiểm cùng quan trọng, vậy mà bây giờ lại dùng đội ám vệ tinh nhuệ nhất để bảo vệ hai người họ. Xem ra trong lòng chủ tử, tiểu công chúa này chiếm một vị trí hết sức trọng yếu. Huyết Ảnh cúi đầu, nhanh chóng đáp:

“Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!”

Thân mình nhoáng lên biến mất. Lãnh Thiên Tà đứng trên tường thành, đôi mắt về phía xa, đôi mắt hấn trong suốt, lúc này băng lãnh, lạnh lẽo thấu xương, tựa như mặt hồ bị đóng một tầng băng dày. Lúc sau, hắn phát tay áo đi về Đường tâm điện nghỉ ngơi.

--- -----ta là dài phân cách-----

" tiểu băng chúng ta cần phải đi rồi, đừng đứng đó nhìn nữa"

" ân tổ mẫu người cùng hoa nương lên xe ngựa trước đi" tiểu cô nương thanh tú nhìn về phía rừng trúc như đang tạm biệt ai đó, rồi quay người bước về phía xe ngựa đang chờ sẵn

chiếc xe ngựa nhanh chóng vụt đi, theo sau còn có một đội kỵ binh. nhưng chỉ những người có võ công cao mới có thể nhận biết được ngoài đội kỵ binh còn có một nhóm người khác đang theo sát họ, hơi thở của nhóm người này rất nhẹ nhàng. Hàn Băng đương nhiên cũng cảm nhận được nhưng nàng không chút đề phòng vì Phù Nhi đã điều tra về nhóm người này khi mới xuất hiện cùng chiếc xe ngựa, nàng chắc chắn đây là ám vệ mà phụ hoàng cử đến bảo vệ họ.

suốt dọc đường nàng chỉ nhắm mắt giả bộ ngủ trong vòng tay của tổ mẫu bởi cơ thể nàng bây giờ cũng chỉ mới mười tuổi, không thể chịu được mệt mỏi khi đi đường xa. Nhóm người của nàng đi mất hai ngày mới đến được cổng thành thứ hai- Trần Châu thành.

“Trần Châu thành sao? Cái tên nghe thật kêu!” Hàn băng được hoa nương đỡ xuống khỏi xe ngựa ngược nhìn bằng khắc đá treo trên cao, nhỏ giọng lầm bầm. Thành này nhìn sơ cũng biết là xây bằng đá mộc thô, có cái gì đặc biệt để được gọi là Trần Châu thành nhỉ? người đánh xe đưa giấy thông hành cho thị vệ gác cổng thành, hắn xem qua, gật đầu rồi đưa trả người đó, tiếp theo là mở cổng thành để họ đi vào. Vào đến trong thành rồi Hàn Băng mới hiểu vì sao gọi là Trần Châu. Bên trong thành nào nhiệt sầm uất, dù không bằng được Kinh thành nhưng tuyệt đối hơn hẳn các thành trì khác mà nàng đã đi qua, kể cả về độ xa hoa lẫn náo nhiệt. Dọc con đường lát đá thẳng tắp, hàng quán mở ra vô cùng nhiều, hơn nữa, còn đông nghịt người. Khắp nơi đều là lầu cao nhà gác, hiên hạ lầu mới có một mái nhà dân, còn lại đều là các khách điểm, trà lâu, tửu lâu, thanh lâu, y phường, được đường... Người trên đường ăn mặc đều thể hiện rõ sự phú quý, cao sang, từng đám nam nữ đi lại, cười nói ồn ào tấp nập, khắp nơi mỗi nam mỗi nữ như vậy không khỏi khiến người ta kinh diễm, hoa mắt. Hàn Băng tùy tiện chọn một khách điểm rồi thông thả cùng mọi người bước vào. Lúc này nàng chính là một tiểu cô nương có gương mặt trắng nõn, còn mang theo chút vẻ ngây thơ, đáng yêu, khiến cho tất cả nữ nhân trong khách điểm đứng hình toàn bộ. Hàn Băng cùng tổ mẫu hoa nương và Phù Nhi ngồi xuống một bàn trống, kêu một đĩa bánh bao rồi cùng ngồi ăn. Lần đầu tiên bị nhiều người nhìn như vậy, Hàn Băng cũng có chút ngại ngùng, nàng cứ vừa ăn vừa đỏ mặt. Dường như bốn phía trong quán đều có người nhìn nàng, thành ra bánh bao mềm thơm đến cổ họng rồi còn bị mắc nghẹn. Hàn Băng vỗ ngực ho khụ khụ, hoa nương vội rót một ly trà đưa cho nàng uống. Đột nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một đĩa thức ăn còn nóng hôi hổi, tỏa hương thơm ngào ngạt. Tổ mẫu ngược lên nhìn tiểu nhị, hơi khó hiểu nói:

“A, ta không có kêu món này...”

Tiểu nhị cười nhìn bà:

“Đây là của vị phu nhân ngồi kia gọi cho vị tiểu cô nương này, quan khách cứ từ từ dùng.”

Tổ mẫu và nàng theo hướng tay hắn liền nhìn thấy một vị phu nhân một thân hoa phục, nét mặt ôn hòa cười mỉm, đưa tay làm động tác mời nàng. Hàn Băng hơi gật gật đầu, cầm đĩa lên ăn. Ừm, mùi vị rất được! Cách đó chừng một khắc sau, chuyện lạ lùng liên tục xảy ra. Tiểu nhị liên tục bung lên một đồng đồ ăn mặc dù họ không gọi, rồi giải thích là do các vị phu nhân hay tiểu thư trong quán đó gọi. Toàn bộ đều cho nàng ăn, miễn phí mà không cần trả tiền. Hàn Băng mỗi lần đều nhìn theo tay tiểu nhị, thấy ai cũng là vẻ mặt dịu dàng ôn hòa hướng nàng mỉm cười. Hàn Băng toát mồ hôi, nuốt nước bọt

ực một cái, cuối cùng vẫn chấp tay thi lễ: “Đa tạ” rồi mới ăn. Đằng sau, trước, hai bên, phía nào thiếu nữ số lượng té ghé cũng rất đông. Hàn Băng ăn đông đồ ăn chất đống trên bàn, dù mỗi món chỉ ăn một ít thì cũng đủ no căng bụng, nàng tựa người vào ghế, xoa bụng nói:

“Oa, no quá!”

Dường như đến lúc này không thể nhịn được nữa, tất cả phái nữ trong quán đều chạy đến bỏ nhào vào nàng, người véo má, người ôm tay, người ôm đầu nàng thorn chụt chụt mấy cái, cô tiểu nữ hài thì trèo hẳn vào lòng nàng ngồi cuộn tròn. Hàn Băng nhìn tổ mẫu rồi lại nhìn Phù Nhi toát mồ hôi hột, hai người họ vội vàng thấy bạc lên quây rồi khăn gói ba chân bốn cẳng chạy lên phòng.

đóng cửa phòng lại nàng mặt mày tái mét ngồi xuống bàn cùng hai người họ uống trà. Phù Nhi nhìn bộ dạng của nàng thì cười nhưng lại không dám

" Phù Nhi nếu ti muốn thì cứ cười đi" giọng nói mang theo chút sát khí

" azzzzz... tiểu thư của ta ơi người thật là có sức hút nha" nàng ai oán nói

Trên đầu Hàn Băng nổi lên một dây hắc tuyến. Từ lúc sinh ra đến giờ nàng lần đầu tiên nghe được chuyện lạ lùng như vậy. Tặng thức ăn để bày tỏ sự quý mến? Rồi sau đó là nhảy bổ vào người ta mà ôm ấp? Người trong thành này sao suy nghĩ lại quái dị như vậy chứ? Lại nhìn đến tổ mẫu cùng hoa nương đang nhìn mình, Hàn Băng cười khổ. Trên đời đúng là không thiếu việc quái gở!

Hàn Băng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở tung hai cánh cửa ra. Gió đêm mát lạnh tràn vào phòng. Nàng nhìn một cánh vô định vào màn đêm trước mặt. Sau khi rời khỏi Dương thành, nàng đã cảm giác được một cỗ hơi thở khác đi theo mình. Tính đến lúc này, theo sau nàng đã có ba loại hơi thở khác nhau. Một là của sát thủ, hai là của tử sĩ, và ba là của ám vệ. Đám ám vệ kia, khỏi cần nghĩ nàng cũng thừa biết đó là ám vệ của phụ hoàng bí mật đi theo bảo vệ nàng. Nhưng còn tử sĩ và sát thủ, đi theo nàng có mục đích gì? Hơn nữa, hai toán người này rốt cuộc là do ai phái tới? Đề theo dõi nàng sao? Hay còn có mục đích khác? Trên người họ sát khí đằng đằng, nên nàng đoán chắc bọn họ có ý ám sát mình. Dĩ nhiên Hàn Băng sẽ không đoán ra được, người sai khiến phía sau, là hai người mà nàng không thể tưởng tượng được...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Cấm Vực nằm giữa địa hình bốn phía đều được bao bọc, cũng có thể xem đây là địa phương nguy hiểm và thần bí nhất Nguyệt Quang đại lục, so ra còn bí ẩn hơn cả Mê Vực và Hắc Long cung. Một nơi thậm chí chứa được cả một môn phái như Huyết Sát môn, rốt cuộc còn ẩn giấu những bí mật gì nữa?

Âu Tinh Thần * nữ nam đầu tiên đã xuất hiện* xem xong báo cáo cuối cùng từ Cấm Vực, ngẩng đầu nhìn về phía Ảnh, mở miệng hỏi:

“Người chúng ta được ủy thác giết thế nào rồi?”

Nhất không suy nghĩ liền đáp:

“Người đó vẫn ăn ngủ tốt, sinh hoạt bình thường vẫn tốt, không có gì đặc biệt... thuộc hạ nghĩ chưa thể ra tay được vì không phải chỉ có mình chúng ta mà còn thêm hai toán ám vệ và sát thủ nữa”

Âu Tinh Thần gõ gõ cuốn sách trên mu bàn tay, cắt ngang lời Nhất:

“Ta đương nhiên biết việc này không dễ, người đó ủy thác cho chúng ta giết đám người từ Dương Thành đang trên đường đến kinh thành này, nhất định có thân phận không bình thường. Vấn đề là chúng ta đã nhận lời thì phải giết cho bằng được ?”

Nhất khẽ cau mày. Càng lúc càng phiền toái, bây giờ theo sau bọn họ có ít nhất ba nhóm người, trừ tử sĩ của hắn, hai nhóm người còn lại vẫn không rõ lai lịch, thật sự khiến hắn không an tâm. Suy nghĩ một lúc, Nhất liền nói :

“Chú tử, hai đám người đó, thuộc hạ sẽ cho diệt sạch! nhất định không được chừa một ai!”

Âu Tinh Thần khẽ gật đầu, rồi phát tay ý bảo Nhất lui ra ngoài

“Thuộc hạ... tuân lệnh!”

--- -----ta là dài phân cách----- -----

sau một đêm ngủ lại khách điểm đoàn người của Hàn Băng lại lên đường từ sớm, đi hết Trân Châu Thành liền thấy một địa phương được bao bọc bởi cả một rừng cây rậm rạp, kín đáo như vậy, không có bất cứ một người nào có thể phát hiện ra. Nhìn hướng ra phía sau, biển cả rộng lớn mênh mông trải rộng.

" vútvút"

" hự....hự "

" mau bảo vệ hai vị chủ tử " tiếng hét kinh hoàng vang lên

Bỗng nàng mở mắt,có sát thủ ở đây,nhưng lại nhắm mắt ngủ tiếp,hic,bây giờ ngủ cũng không yên nữa, tiếng Phù Nhi nhỏ nhẹ:

" tiểu thư có cần ta.... "

" mau giao hai người trong xe cho chúng ta, nếu không các người sẽ chôn cùng họ" giọng của một hắc y nhân vang lên cắt ngang lời Phù Nhi

" haizzzz thật là giết chúng đi, đừng để lỡ thời gian sắp đến kinh thành rồi, ta không muốn ngủ ở khách điểm nữa " nàng ngao ngán trả lời.

Phù Nhi đi ra khỏi xe ngựa nhìn chằm chằm đám hắc y nhân:

"Các người muốn chết, dám cản đường chủ tử"

Phù Nhi không còn là tiểu cô nương nho nhã nữa mà trên người tỏa ra sát khí,đôi mắt sáng quắc, trên môi nở nụ cười thị huyết.Ám khí sao?Ai có thể vượt qua đệ nhất sát thủ ám khí là cô chứ.

Chỉ thấy Phù tung mình lên không trung,chân đá,tay phát lực,mỗi ám khí khi đến gần cô liền trở ngược lại,tốc độ nhanh gấp mấy lần,xuyên qua đầu tim cổ của mấy tên sát thủ. Đám kỵ binh cùng ám vệ nhìn Phù Nhi không khỏi sợ hãi, thật không ngờ một tiểu nô tì bên cạnh tiểu chủ tử cũng lợi hại như vậy.

Nàng nhìn đến mà cảm thán khẽ dựa vào tổ mẫu đang ôm chặt nàng, rồi nhìn hoa nương đang sợ hãi ôm túi đồ,không ngờ thật lợi hại.Rồi phát tỉnh thần lực, lưng gác trên thành kiệu quan sát .

"oa,sao nhiều quá vậy"

-có đến hơn 100 tên,chúng ở khắp mọi nơi, hơi thở rất nhẹ ,chắc, bọn sát thủ đi theo nhóm người của nàng mấy bữa nay cũng là sát thủ thượng đẳng đi,cả người bọn hấn tỏa ra ánh sáng màu tím,chắc cũng cao đi,gần hơn tí nữa,xem nào,toàn hắc y,không có đặc điểm gì nổi bật,chuyển đến những xác chết,tất cả bị xuyên qua bộ phận trọng yếu.A, trên cánh tay chúng có hình trăng lưỡi liềm màu đỏ,rất nhỏ nhưng có thể nhìn rõ.

Chán ngán,thu lại linh hồn,nhắm mắt dưỡng thần.

Bên này ám vệ, Phù Nhi cũng đang chống trả.Phải biết rằng ,đạt đến trình độ này các hệ trên giang hồ không có mấy người,nhưng bọn chúng đều không phải tầm thường mà rất nhiều,đứng đầu của bọn chúng là ai ?Chẳng lẽ là Hắc Long lâu?

Sát thủ sát khí đằng đằng,điên cuồng tấn công về phía nhóm người họ.Vô số ám khí tằm độc bay về phía kiệu đều bị Phù Nhi công phá.Tay phát lực gió,ám khí xoay tròn,vòng lại,1 kích đâm trúng tim,hắc y khụy xuống đất

Phù Nhi vừa chiến đấu cùng dùng độc,thần lực tạo gió,phát tán ra không khí,chỉ thấy vô số hắc y hít phải đều học máu đen chết.

Đôi mắt to của nàng mở ra,quả nhiên sức chiến đấu vô cùng tốt. Công lực là 1 chuyện nhưng cách đánh trong chiến đấu là điều hết sức quan trọng.Nhanh,hiểm,độc thì thắng sẽ trong nháy mắt,đây là bài học đắt giá của sát thủ.

Qua một lúc,số hắc y nhân đã chết hơn 1 nửa.Nhưng nhóm người họ lại không hề thương tổn,ngoại trừ áo có vài vết rách.Tuy nhiên nàng biết,bọn họ không còn quá nhiều sức, chống trả với hàng chục tên liều mạng ,như thế đã là mạnh.

Nàng điểm huyết ngũ của tổ mẫu và hoa nương rồi vén màn bước ra ngoài nhìn lên phía trước,cũng đến lúc tên cầm đầu xuất hiện rồi,hắn ở gần đây thôi.

Đúng như nàng dự đoán,từ trên không xuất hiện 1 tên tử y.Hắn bay rất nhẹ,như 1 cơn gió,hắn chắc cũng là cao thủ.

Nhóm người nhìn lại,hắn cư nhiên là cao thủ,nhưng không chỉ thế,tu vi của hắn còn cao nữa.

Hắn phát tay áo,tất cả hắc y nhân đều rút lui.

Nàng nhìn kĩ hắn,thân tử y,dáng người cao,tóc buộc cổ định,đeo chiếc mặt nạ che kín cả khuôn mặt,nhưng có 1 vết sẹo dài sọc xuống tận cổ ,trên người hắn có 2 màu sắc tím nhạt và tím đậm

Tử y cũng đánh giá nàng,1 tiểu oa nhi dễ thương,nhưng tại sao hắn lại cảm thấy nàng rất nguy hiểm.Bỏ qua suy nghĩ,hắn lạnh giọng:"Chủ tử ta ra lệnh nhất định phải giết hết các người"

Không gian im lặng.

Vẫn không có tiếng động.

Nhóm ám vệ tiến lên phía trước,âm thầm vận lực,phản công bất cứ lúc nào, Phù Nhi lại trở thành con người nho nhã:"Chẳng hay có thể nói cho nô tì biết

chủ nhân của người là ai không?"

Từ y kia nhìn thấu tu vi Phù Nhi ,thầm cảm thán,là một đại cao thủ.

Nhất khuôn mặt lạnh băng:" muốn biết chủ nhân của chúng ta,thì phải chết"

Dứt lời ,một kiếm giờ lên,chém về phía Phù Nhi, cô bay lên cao tránh thoát,nhưng kiếm kia như có linh tính,đuổi theo cô,chỉ thấy cô lòng bàn tay vận sức gió,gió bỗng nổi lên cuộn cuộn ,tạo thành con lốc xoáy,cân hướng đi của kiếm,2 kinh lực mạnh mẽ đâm vào nhau,tiếng nổ vang trời,bụi bay mờ mịt.

2 người đều lui ra xa vài thước.

Có thể nói ngang tài ngang sức.

Từ y lau vết máu trên khóe miệng.

Hắn phát tay áo,nhóm hắc y nhân bước ra đàng đàng sát khí.

Trận chiến này nếu nàng không qua,không tránh khỏi tổn thất . nhưng nàng vẫn muốn xem trò vui a.

Hắc y nhân tấn công ,chiêu thức mạnh mẽ hơn trước,độc ác hơn trước.

Từ y từ xa đứng nhìn,nhếch khóe miệng,dù các người có là thần thì cũng không đấu lại được.

Nhấc tay áo,kinh lực mạnh mẽ ,bao nhiêu ám khí bay về phía nàng ,ám vệ muốn thoát khỏi công kích bay về phía này nhưng không được.

Nàng hờ hững những tên ám khí kia bay về phía mình,đôi mắt trở lên lạnh lùng.Nàng giờ tay lên ,phát nhẹ một cái,tất cả ám khí đều bay về phía ngược lại,sức lực tăng gấp đôi.

Từ y kinh ngạc ,bay lên né tránh,nhưng nàng làm sao để hắn thoát,thầm vận không khí,ám khí bay theo hắn.

"Leng keng leng keng"

Tiếng ám khí va chạm với nhau ,găm vào gốc cây.

"Xoẹt"

Từ y lùi ra xa vài bước,đáy mắt thăm kinh ngạc,không hiểu chuyện gì xảy ra.Nàng rất hưởng thụ biểu cảm đó.

"Người là ai?"

"Ta"-nàng vò tay áo nụ cười thị huyết,từ y chỉ cảm thấy toàn thân một trận tê dại.

"Người vừa muốn giết ta,vậy thì....."

"Xẹt"-cổ hắn bị cửa một nhát,máu tươi phụt ra,chết ngay tức khắc.

"Xuống hỏi Diêm Vươnghahaha...."

Nàng cười ,nhìn cái bản mặt của hắn kia,trợn tròn mắt ,cái chết cũng nhanh quá đi.

Tất cả hắc y nhân dâng lên 1 trận sợ hãi,như thế nào,chủ nhân của bọn hắn đã chết sao,chết bởi một tiểu oa nhi mười tuổi?

Chỉ chờ một phút sao lãng của bọn chúng,nhóm người của nàng nhanh chóng giết hết,không phải sao,điểm chết của sát thủ chính là không tập trung.

Ám vệ cũng cảm thấy quá kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng,tiểu chủ tử có thể giết 1 cách quá dễ dàng một tên cao thủ,vậy mà bọn hắn cũng không nhận ra dùng cách nào,quá nhanh,không có sức mạnh, nàng rốt cuộc có phải là người không?

Nàng miết môi,quay lại nhìn bọn hắn,mắt chột sát khí."Các người yên tâm,chi cần trung thành tuyệt đối với phụ hoàng ta sẽ không làm gì các người".

Phù Nhi như nhớ ra chuyện gì,đến gần 1 tên hắc y nhân lục soát,nhưng mới chỉ đụng đến vạt áo hắn,bỗng xác liền tan thành bột,bay đi,biến mất.Tất cả cùng đồng loạt. 3 phút sau,cả khu rừng không còn 1 tên hắc y nhân nào,nếu cây không đổ,mặt đất không ngổn ngang thì không ai biết ở đây vừa diễn ra 1 trận tử chiến.

Mắt nàng mờ to,dùng Bách xác tán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

"Phù nhi, điều tra chúng đi, ta muốn có tất cả những điều liên quan tới chúng" giọng lạnh nhạt cất lên.

"hồ tì tuân lệnh"-giọng nói đầy cung kính.

" còn các người nếu ai dám hé răng nói với phụ hoàng ta việc xảy ra ngày hôm nay thì chuẩn bị xuống diêm vương điện báo danh đi" nàng quay lại nhìn đám ám vệ đang quỳ phía dưới.

" tuân lệnh tiểu chủ tử, chúng thuộc hạ nguyện trung thành với người và chủ tử dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không từ nan" ám vệ cất giọng cung kính, đùa à cho họ một trăm lá gan cũng không dám phản bội, phải biết tiểu chủ tử của họ mới mười tuổi đã có công lực thâm hậu như vậy, họ vẫn chưa muốn chết đâu.

Nàng không hề để ý trên tán cây gần đó, một bóng dáng đang khẽ nhếch miệng cười, một nụ cười dịu dàng " nha đầu thú vị, ta hảo hảo sẽ chinh phục được nàng"- hừ, biết nàng thú vị như vậy ta đã không nhận lời giết nàng, ta sẽ dùng tiền đó mua quan tài chôn gia tộc bọn chúng,nói rồi biến mất như chưa hề tồn tại.

Nàng thấy lạnh lạnh sau lưng, quay người nhìn về phía tán cây thì không thấy ai.

Bỗng từ kiệu một giọng nói lo lắng truyền ra:

" tiểu băng con đâu rồi"

"con đây, tổ mẫu"-nàng nhanh nhẹn đi vào trong xe, trở lại làm một tiểu cô nương ngoan ngoãn.

tổ mẫu nhìn vừa thấy nàng liền ôm vào lòng, sau khi kiểm tra một lượt mới bỏ nàng ra, giọng trách cứ:

" con đi ra đó làm gì, lỡ bị thương thì sao, ta vừa dậy thì không thấy con đâu cả"

" tổ mẫu có Phù ti ti bảo vệ mà còn có các vị thúc thúc giết bọn áo đen nữa" nàng tỉnh nghịch trả lời

" nha đầu này con không bị sao là tốt rồi, thôi chúng ta nhanh chóng lên đường sắp đến hoàng thành rồi" bà dịu dàng lên tiếng

"ân" nàng vén rèm cửa nói với Phù Nhi " xuất phát"

chiếc xe ngựa lao vun vút về phía trước, cuối cùng cũng đến kinh thành Lãnh Nguyệt Quốc vô cùng trù phú, khung cảnh nhộn nhịp. Trên đường phố, kẻ qua người lại tấp nập. Trước cổng hoàng thành, một chiếc xe ngựa dừng lại. Từ trong xe một tiểu cô nương hồng y bước ra, theo sau nàng là bạch y thiếu nữ thanh tú cùng một phụ nhân đứng tuổi. Lãnh Hàn Băng nhìn cánh cửa hoàng thành đang mở rộng, trong lòng cười lạnh, rõ ràng bọn họ biết hôm nay nàng cùng tổ mẫu sẽ trở về đây nên trước cửa là một đám nữ nhân oanh oanh yến yến đang đứng kẻ bên phụ hoàng. Nhưng Lãnh Hàn Băng nàng là ai, há có thể để lũ nữ nhân mang theo gương mặt giả tạo kia khi dễ như Lãnh Hàn Băng trước đây hay sao, nực cười. Nhớ năm xưa mẫu thân Lãnh Hàn Băng thân phận cao quý nhưng sinh khó mà yếu mạng, phụ hoàng dù thương nàng nhưng vì bảo vệ nàng mà phải xa nàng, nàng biến mất hơn mười năm, không ai biết được sự biến mất của nàng, bây giờ nàng về sẽ tính từng món nợ với chúng bao gồm cả cái chết của mẫu thân.

Nghĩ lại chuyện xưa, Lãnh Hàn Băng ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, hoa nương khẽ nắm lấy tay nàng ý bảo nàng đừng lo lắng. Trong lúc này nàng âm thầm quan sát phụ hoàng, người vẫn không thay đổi chỉ là trong đôi mắt chứa nhiều ưu tư làm người nhìn vào nó cũng cảm thấy buồn. Ông ngồi xuống đưa hai tay về phía nàng ý bảo nàng hãy đến gần ông nhưng nàng mới bước được hai bước thì Doãn quý phi cau mày nhìn tiểu cô nương mặc hồng y có khuôn mặt vô cùng tầm thường kia:

"Người xác định mình là tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng"

-" Chẳng lẽ các người lại có thể nghi ngờ sao, các người xem ai gia là cái gì hả". - Thái hậu không biết xuống xe từ khi nào đang đứng bên cạnh nàng không nhanh không chậm nói ra thân phận nàng, điều đó đủ để chứng minh thân phận nàng. Giọng nói lại lạnh như băng

Bùm " Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế "Đám nữ nhân kia kinh ngạc nhìn nàng và bà rồi quỳ xuống hành lễ.

" miễn lễ các người đứng lên đi, Doãn phi người lúc này là đang ra oai sao, hoàng thượng còn chưa mở lời xác định thân phận của tiểu công chúa mà, sao người dám há" Bà cất giọng trách phạt

" Thái hậu nương nương xin người khai ân, thần thiếp không có ý đó" Doãn quý phi run rẩy quỳ xuống xin tha

" hừ đứng lên đi trong thời gian ta không có ở đây đúng là ki cương của nội cung bị các người phá hỏng hết rồi " bà lạnh nhạt cất lời

Thấy không khí ngày càng căng thẳng hoàng thượng liền cất bước đến gần bà hành lễ

" mẫu hậu bớt giận, người cùng tiểu Băng đi đường xa không nên đứng ngoài này nữa. người đầu đưa Thái Hậu cùng tiểu công chúa về tẩm cung của mình"

Hai người mới đi được vài bước thì gặp ngay đám công chúa, Nhị công chúa Lãnh Nguyệt Nhu âm độc nhìn Lãnh Hàn Băng. Nếu không phải vì Thái hậu không đồng ý chuyện phụ hoàng lập mẫu thân nàng làm chính thê thì nàng đã là đích nữ rồi. Tuy rằng nghĩ vậy nhưng Lãnh Nguyệt Nhu vẫn nặn ra một nụ cười ôn nhu:

- Tiểu muội muội đi đường vất vả rồi, tí ti không nghênh đón từ sớm thật có lỗi.

Lãnh Hàn Băng nhìn vẻ giả tạo của nàng ta, ánh mắt nổi lên hưng trí, người muốn diễn vậy ta sẽ phụng bồi .

-" Tí ti cũng biết có lỗi sao? Nhưng sao muội thấy nhị tỷ lại không hành lễ a, dù sao muội cũng là trường công chúa do đích thân hoàng hậu sinh ra." Lãnh Hàn Băng giọng nói ôn hòa cực điểm.

Lãnh Nguyệt Nhu nụ cười thoáng chốc cứng ngắt. Muốn nàng hành lễ với tiểu tiện nhân kia, làm sao có thể . Từ trước đến nay, nàng vẫn là tiểu thư cao quý nhất. Nhưng dân chúng đã vây quanh trước cửa xem náo nhiệt :

-" Ai nha trời đã nắng như thế này, muội bắt tí ti hành lễ với muội đây thật có lỗi. Cũng tại muội đem mấy thứ lễ nghĩa kia làm quan trọng vì trước khi trở về tổ mẫu đã dặn lễ nghĩa phải luôn được tuân thủ trong hoàng cung, như vậy làm khó tí ti rồi. Vậy không cần hành lễ đâu, các vị nương nương cũng không cần đa lễ, con chỉ mới về đã bị nghi ngờ rồi a thật tội nghiệp con quá."- Lãnh Hàn Băng trong lời nói uyển chuyển hàm xúc nhất thời làm người xem xung quanh có cách nhìn hòa ái về mình lại làm cho bọn họ hiểu ngầm Lãnh Nguyệt Nhu là thiếu lễ nghĩa.

Nhưng Lãnh Nguyệt Nhu không phải kẻ ngốc, nàng làm sao không hiểu rõ. Lãnh Hàn băng là đang ám chỉ cái gì. Nàng ta tức đến đỏ mặt chỉ vào Lãnh Hàn Băng lắp bắp.

- Người là mắng ta thiếu lễ nghĩa.

-" ai nha, muội cũng đâu dám nói như vậy sao nhị tỷ lại nghĩ vậy nha hay tí tự nhận mình như vậy ." Lãnh Hàn Băng thấy Lãnh Nguyệt Nhu lọt vào bẫy lại tỏ vẻ vô tội.

Lãnh Nguyệt Nhu lập tức cứng họng không nói nên lời. Doãn quý phi thấy con gái thất thế bèn mở miệng trong ánh mắt bà ta hiện rõ vẻ tính toán:

- Băng nhi không cần cùng nhị tỷ con đôi co, là Nhu nhi không đúng , nhị nương thay Nhu nhi cấp con lời xin lỗi, tại Nhu nhi gặp lại muội muội nhất thời vui mừng nên mới quên hành lễ với con.

Doãn quý phi một câu nói phải sạch chuyện Lãnh Nguyệt Nhu thiếu lễ nghĩa, thành công kéo lòng dân hướng về phía mình. Trong đám đông đã có tiếng xì xào:

- Nhị công chúa là thật vui mừng nên mới quên nha.

- Theo ta thấy đúng là vậy, tiểu công chúa không nên làm khó nàng.

- Đúng thế.

Ánh mắt Lãnh Hàn Băng chợt lóe, nữ nhân này quả là không không đơn giản sống trong cung lâu ngày đã trở thành cáo già rồi nhưng nàng là ai há lại để cho bà ta tính kế. Lãnh Hàn Băng giả vờ mệt mỏi ngã ra phía sau. Nha hoàn Phù Nhi khẽ đỡ lấy nàng, giọng nói đầy lo lắng:

- Công chúa người sao vậy, không phải là do phơi nắng quá nhiều nên choáng váng chứ, người đừng dọa Phù nhi.

-" Phù nhi ta không sao, chỉ là đứng dưới nắng từ nãy đến giờ thôi." Lãnh Hàn Băng mệt mỏi nói.

Trong đám đông lại có nhiều tiếng bàn luận.

- Nàng dù gì cũng là tiểu công chúa do đích thân hoàng hậu sinh ra mà.

- Bất người ta đứng phơi nắng từ nãy đến giờ, Doãn quý phi này không phải người tốt.

- Tiểu công chúa này cũng quá đáng thương, nhỏ tuổi vậy mà.....

-....

Nhiều tiếng bàn tán sôi nổi, chiêu này của Lãnh Hàn Băng quả nhiên đủ độc. Vốn Doãn quý phi tính ra oai phủ đầu với nàng bây giờ lại bị nàng lấy cớ này cần ngược trở lại. Đám tần thiếp vốn định xem náo nhiệt giờ đây cũng kinh ngạc không thôi. Doãn quý phi bất đắc dĩ phân phó nô tì đưa Lãnh Hàn Băng về tẩm điện rồi báo cho Thái Hậu biết. Nhìn hồng y gần khuất dạng. Trong lòng Doãn quý phi thầm tính toán. Xem ra phải dùng cách khác đối phó với tiểu nha đầu này, nó nhỏ tuổi nhưng thật khó đối phó.

Một trận đấu khắu cứ như vậy kết thúc. Lãnh Hàn Băng hiện tại đã được lòng người dân mà việc Doãn quý phi ra oai phủ đầu với tiểu công chúa nhỏ tuổi cứ vậy lan ra khắp kinh thành. Lãnh Hàn Băng bây giờ thật cảm thấy hứng thú. Cuộc sống sau này sẽ rất thú vị đây.

"Tiểu thư.... tiểu... thư...có tin mới" Mặt trời vừa đứng bóng, Phù nhi đã ba chân bốn cẳng chạy về tẩm cung của tiểu thư nhà mình kêu réo không ngừng.

Lãnh Hàn Băng lười biếng nằm dài trên ghế quý phi, nhắm mắt dưỡng thần, bàn tay đang vuốt ve tiểu tuyết hồ. Tuyết hồ nhìn thấy Phù nhi phá rối bất mãn giương vuốt, trừng mắt nhìn nàng. Chủ nhân đang ôm nó nghỉ ngơi, kêu cái gì mà kêu chứ. Lãnh Hàn Băng rốt cục cảm nhận được khí tức của tuyết hồ, dịu dàng xoa đầu nó vài cái, tiểu tuyết hồ được sủng ái rất nhanh thu lại móng vuốt dụi dụi vào ngực nàng lấy lòng.

"Có phải nhị công chúa cùng Doãn quý phi chịu đựng không được đã bắt đầu tính kế ta không?" Lãnh Hàn Băng giọng nói nhàn nhạt mang theo nồng đậm ý khẳng định.

- "Tiểu thư đoán chuyện như thần, bọn người Doãn quý nhân đúng là đã bắt đầu kế hoạch rồi ạ, họ nói trong tiệc tẩy trần ngày mai sẽ khiến tiểu thư bị đuổi ra khỏi hoàng cung, tiểu thư có cần Phù nhi phá họ hay không?" Vừa sáng sớm đi lấy nước rửa mặt cho tiểu thư đã nghe được những lời này khi đi ngang qua tẩm cung của Doãn phi, Phù nhi rất tức giận liền điều tra xem kẻ nào dám to gan như vậy, quả nhiên là đám nữ nhân không chịu yên phận kia, thật đáng giận.

Lãnh Hàn Băng khẽ nhướn mày, nữ nhân trong cung này thật quá nhảm chán, tưởng sẽ có trò vui gì mới không ngờ cũng chỉ có chút tâm cơ như vậy. Doãn quý phi nguoi thật làm ta thất vọng a.

- "Không cần, cứ để cho họ thực hiện kế hoạch, càng nháo càng tốt, rất nhanh thôi sẽ có kẻ tìm tới cửa." Lãnh Hàn vẫn một bộ dáng lười biếng nằm dài trên ghế quý phi phân phó Phù nhi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, tối hôm sau, nhị công chúa Lãnh Nguyệt Nhu đã dẫn đám muội muội tới trước cửa. Lãnh Nguyệt Nhu bộ dáng cao ngạo giờ đây đang tỏ vẻ ôn nhu, hiền lương thực đức đến tẩm cung của Lãnh Hàn Băng. Đi theo nàng ta còn có Tam công chúa Lãnh Kim Hoa do Đức phi sinh và Tứ công chúa Lãnh Hàn Vũ do Thục Phi sinh. Hiểu được chuyện gì cũng phải nhận, Lãnh Nguyệt Nhu lần này vừa đến liền thỉnh an Lãnh Hàn băng:

- ti ti xin thỉnh an muội muội.

Phía sau nàng, Lãnh Kim Hoa cùng Lãnh Hàn Vũ cũng lục tục hành lễ. Người đang lười biếng nằm trên ghế quý phi rốt cục cũng mở mắt.

- "Các ti ti cấp ta lễ lớn như vậy muội muội ta sợ nhận không nổi a." Lãnh Hàn Băng lúc này đã đứng dậy, giọng nói đầy trào phúng. Các người muốn diễn cứ diễn ta đây muốn coi các người muốn diễn đến khi nào.

- "muội muội quá lời rồi, đây là bổn phận của chúng ti ti. Chẳng giấu gì muội muội, hôm nay bọn ti đến đây là để đưa muội đến yến tiệc tẩy trần cho muội và hoàng tử mẫu, không biết muội muội có muốn đi hay không?" Lãnh Nguyệt Nhu ôn nhu nói xong, ánh mắt lại chứa đầy ý cười. Trên môi vẫn treo một nụ cười ôn nhu giả tạo, nhưng Lãnh Nguyệt Nhu đã cảm thấy đắc ý cực kì.

- "Được thôi, các ti ti đã có lòng, muội muội đây cung kính chi bằng tuân mệnh." Lãnh Hàn Băng thật muốn nhìn xem lũ nữ nhân ngu ngốc này có thể làm được gì.

Được kết quả như ý, Lãnh Nguyệt Nhu rất là 'hào tâm' đưa muội muội của mình đến đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12

“Người là ai ???” Hàn Băng nhìn nam tử trước mặt, nghi vấn hỏi.

“Mặc U Minh” nam tử mỉm cười khẽ đáp.

“Giáo chủ U Minh giáo ???” Hàn băng tò mò nhìn hắn.

“Ân” Mặc U Minh nhẹ gật đầu.

‘Sao nàng lại dễ dàng biết thân phận của hắn???’ Mặc U Minh trong lòng nghi hoặc nhìn nàng.

“Không biết đêm hôm khuya khoắt, giáo chủ đại giá quang lâm, có việc gì ???” Hàn Băng xoay người nhìn bầu trời đêm, lên tiếng hỏi.

“Giết người” Mặc U Minh âm thanh sâu kín, có hàm chứa cả sát ý, cùng oán hận.

‘Đúng vậy, ban đầu hẳn tính vào cung giết người đàn bà kia. Nhưng hẳn lại thay đổi dự định. Hẳn phải thám thính cho kỹ càng đã. Sau đó sẽ bắt đầu hành hạ bà ta, để bà ta chết dần chết mòn, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng hẳn’. Hẳn thầm nghĩ.

“Ta có thể hỏi nguyên do sao ???” không hiểu sao đối với nam nhân này, nàng lại đột nhiên nổi lên hứng thú. (HB: có vấn đề...; Tg: gặp người cùng cảnh ngộ, nên muốn chia sẻ mà >^.^

Cuối cùng thì tiệc tẩy trần của thái hậu và tiểu công chúa cũng đã đến.

Yến tiệc lần này chính là được tổ chức ở ngự hoa viên. Khắp hoàng cung giăng đèn kết hoa rực rỡ. Dọc theo con đường đá dẫn đến ngự hoa viên, hai hàng hoa đăng sáng chói, lung linh huyền ảo. Phải nói là yến tiệc này là vô cùng hoa lệ, long trọng phi phàm, thanh thế cực lớn.

Sở dĩ yến tiệc này được tổ chức kỳ công như thế, cũng là vì năm nay sứ giả đến tham dự lần này đều có thân phận cao quý. Đặc biệt là Thái Tử Dạ Thần của Thần Phong đế quốc. Lãnh Thiên đế không chỉ muốn thăm dò thực lực của Thần Phong đế quốc, mà y còn muốn thông qua yến tiệc lần này phô trương thực lực của mình để thị uy trước Thần Phong đế quốc mới thành lập này.

Các sứ giả các nước và đại thần của Nguyệt Quốc đã bắt đầu tiến vào ngự hoa viên và từ từ an vị. Mỗi người đều mang những sắc thái và tâm tình khác nhau.

Hàn Băng hôm nay vẫn phục trang giản dị như mọi ngày. Nàng một thân từ y đậm mực, phủ bên ngoài là lớp áo the được dệt từ tơ tằm Thiên Sơn, nhẹ nhàng thoát tục nhưng vẫn không kém phần quý phái. Suối tóc dài xỏa một bên, được cố định bằng một chiếc trâm từ ngọc trong suốt long lanh, cực đẹp. Lãnh Nguyệt Nhu, Lãnh Hàn Vũ, Lãnh Kim Hoa, còn có Phù Nhi đi phía trước dẫn đường.

Lúc này, một thanh âm bén nhọn vang lên.

“Thái hậu giá lâm”

“Hoàng thượng giá lâm”

“Quý Phi nương nương, Thục phi nương nương, Đức phi nương nương giá lâm”

Thanh âm vừa dứt, phương hướng hai hàng cung nữ tách ra, ở giữa là một vị phụ nhân tuổi đã thất tuần xuất hiện, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt, dung nhan vẫn còn sắc sảo – đó chính là thái hậu Nguyệt quốc. Bên trái là Lãnh Thiên đế, đáng vẻ uy phong, nghiêm cẩn. Bên phải là Thục phi cùng Hiền phi, còn có hai vị hoàng tử và công chúa phân biệt tả hữu đi theo.

Các quần thần đồng loạt đứng dậy hô: “hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.... thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Đức phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...”

Còn sứ giả các nước chỉ đơn giản đứng dậy nghiêng chào mà thôi.

“Các khanh bình thân.” Lãnh Thiên đế giọng nói ảm áp lại tràn đầy uy nghiêm vang lên.

Chúng quần thần cùng các vị sứ giả cũng bắt đầu ngồi lại vị trí của mình.

“Hôm nay là yến tiệc tẩy trần của thái hậu và tiểu công chúa, khắp chốn cùng vui, trẫm tại đây xin đa tạ các vị khách quý đã không quản đường xa đến tham dự yến tiệc hôm nay, A mà tại sao chưa thấy Băng nhi đâu.” Lãnh Thiên đế tay nâng ly rượu, nói nhưng chưa kịp hết câu thì đã bị một giọng nói cắt ngang:

" công chúa Lãnh Hàn Băng yết kiến "

Nàng vừa bước vào mọi sự chú ý đều dồn về phía nàng, một phần vì mộ danh vị tiểu công chúa của Nguyệt quốc trong truyền thuyết, một phần vì thất vọng trước dung mạo của nàng (bây giờ chị thuộc dạng thanh tú thôi).chị có đôi mắt mặc dù lạnh lùng xa cách, nhưng vẫn làm người ta không kim lòng được mà ngắm nhìn.

Hàn Băng hướng hai người trên chủ vị hành lễ rồi an vị kế bên thái tử (cũng là huynh trưởng của nàng), Lãnh Triều Đông. Hẳn nhìn thấy Hàn Băng thì cũng mỉm cười, theo lễ nghi chào hỏi.

“Yến tiệc chính thức bắt đầu đi...” Lãnh Thiên đế phát tay hạ lệnh.

Lệnh Lãnh Thiên đế vừa hạ, một đoàn vũ cơ liền bước lên đài biểu diễn. Trong lúc đó, cung nữ đang cầm các bình rượu ngon, hầu hạ các thượng khách.

Mỹ vị nhân gian, khúc nhạc du dương làm người ta không khỏi say mê, nhưng chỉ có Hàn Băng không để tâm đến loại yến tiệc cung đình này, nàng đây là đang mong chờ kế hoạch to lớn của mấy vị di nương cao quý.

Nàng khẽ liếc mắt nhìn trên bệ cao, Quý Phi Doãn Nhi Chỉ vẫn một thân thanh y cao quý, vẻ mặt luôn mỉm cười nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy nàng ta đã có chút tiêu tụy, mệt mỏi. Có thể là do bị mất ngủ đi ???.. Hàn Băng tựa tiểu phi tiểu nhĩn, đáy mắt ẩn ẩn ý vị thâm trường.

Lúc này, công công kế bên Lãnh Thiên đế lớn tiếng liệt kê các quà mừng các quốc dâng tặng.

“Tây Bạch quốc dâng lên một đôi huyết như ý, mười viên dạ minh châu ngàn năm.”

“Nam Chu quốc dâng lên năm tòa san hô ngũ sắc, một đôi đào mừng thọ lam thủy tinh.”

“Bắc Huyền quốc dâng lên Thiên Tầm Tỉ một đoạn, huyết trân châu hai mươi viên.”

“...”

“...”

“Thần Phong đế quốc dâng lên hân huyết bảo mã ba trăm con, Huyết Sâm vạn năm một củ, Thiên Sơn Tuyết Liên ba đóa, Băng Thiên Diệp Thảo một đóa...”

Công công vừa nêu lên ‘Băng Thiên Diệp Thảo’ vài vị thái y và một số người ở đây liền trầm trồ hô lên, mang chút luống cuống.

Không luống cuống sao được, vật mà Thần Phong đế quốc dâng lên, ngoại trừ hân huyết bảo mã là cực phẩm chiến mã, ai ai cũng biết ra. Thì các loại dược thảo Hộ Quốc công chúa dâng lên phải nói là cực kỳ quý hiếm, món sau giá trị hơn món trước. nhất là món cuối cùng Băng Thiên Diệp Thảo – loại cỏ tiên trong truyền thuyết.

Người học y hay có chút kiến thức y lý không ai là không biết loại danh thảo này. Nhưng chưa có ai được điểm phúc nhìn thấy nó vì nó là loại thảo dược này là một loại thảo dược có thiên tính, không dễ dàng nhìn thấy mà có nhìn thấy thì cũng không dễ dàng chạm vào nó huống chi là hái nó xuống. Thế mà Thái Tử Dạ Thần lại hào phóng tặng luôn cả một đóa a.

Thái hậu gật gù đầu, ôn hòa tươi cười tỏ vẻ hài lòng trước tấm thịnh tình của sứ giả các quốc.

“Ai gia, thật sự cảm ơn các khách quý đã không ngại đường xa vất công tới dự yến tiệc của ai gia.” thái hậu từ ái nhìn xuống khách quý hỏi.

“Thái hậu, hoàng thượng, lần này Nam Cung Diệu ta vâng mệnh phụ hoàng tới quý quốc làm khách. Thứ nhất là vì chúc mừng hoàng thái hậu.” Nhị hoàng tử Nam Cung Diệu cử chỉ cuồng mị nói.

“Thứ hai... là vì phụ hoàng của ta hi vọng tình hữu nghị của hai nước càng thêm gắn bó, nên hi vọng cùng Nam Chu quốc cùng Nguyệt quốc có thể kết tình thông gia.” Hân tử từ từ nói lên mục đích của mình, nở một nụ cười mà mỉa.

Lời của nhị hoàng tử Nam Chu quốc vừa đề nghị dẫn đến trong ngự hoa viên một mảnh ồn ào, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

Dù sao thông hôn giữa các quốc gia từ xưa đến nay vẫn là chuyện hết sức bình thường.

“Chẳng hay ý của nhị hoàng tử là ???” Nguyệt đế nhìn Nam Cung Diệu nghi hoặc hỏi.

“Ta là muốn thủ trưởng công chúa Lãnh Hàn Băng của quý quốc vì phi. Không biết ý hoàng thượng thế nào???” Nam Cung Diệu vừa nói, ánh mắt lại rơi trên người Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Nguyệt Nhu nghe vậy thì tức giận cuối đầu. Mấy ngày nay ở trong cung, nàng cũng đôi khi vô tình chạm mặt với vị nhị hoàng tử này. Nàng cảm thấy nhị hoàng tử quả là một bậc anh tài đi, lại vô cùng soái khí. Nàng thích y. (TL: mê trai =.=; TT: cũng chả chiếm được đâu mà mừng. ~.~’)

Nguyệt đế nghe thế thì sắc mặt trầm xuống. Hôn nhân chính trị đúng là không hiếm lạ. Nhất là thông hôn thế này thì đối với cả hai nước đều có lợi. Các nước khác cũng sẽ kiên dè đối với họ hơn, nhưng dù gì thì Lãnh Hàn Băng là nữ nhi mà y yêu quý nhất, hơn nữa nàng còn nhỏ, y không hi vọng chỉ vì lợi ích mà hi sinh hạnh phúc của nữ nhi duy nhất của mình. Y không muốn nữ nhi của y chịu phải ủy khuất. Thân là đế vương nhất quốc, y còn là một người phụ thân. Lãnh Thiên đế nét mặt khó xử.

Sứ thần các nước khác, biểu tình cũng không khá hơn. Nhất là Tây Bạch và Bắc Huyền. Nếu như Nguyệt quốc cùng Nam Chu thật sự kết thân, như vậy thì tình thế sẽ trở nên bất lợi với họ. Nhưng trong mọi người, vẫn có vài người không hề để tâm đến chuyện này, đó chính là đoàn người của Thần Phong quốc. Đặc biệt là Dạ Thần, nàng chỉ ngồi đó nhàn nhã uống trà, hoàn toàn không hề tỏ ra kinh ngạc trước lời đề nghị kia của Nam Cung Diệu.

“Này...” Lãnh Thiên đế rõ ràng là đang rất khó xử.

“Được rồi, hôm nay là ngày vui của ai gia. Việc thông hôn này tính sau đi.” Thái hậu thấy bầu không khí không đúng liền đứng ra hòa hoãn đại cục.

Buổi tiệc lại tiếp tục diễn ra. sau phần biểu diễn của các vũ cơ là phần biểu diễn của các thiên kim các đại thần. Họ phải tận dụng những buổi yến tiệc như hôm nay để chìm đắm có thể biến phượng hoàng.

Nam Cung Diệu một đôi phượng mâu thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lãnh Hàn Băng ẩn ý đưa tình. Lãnh Hàn Băng thì lạnh lùng đáp lại...

Mai Doãn cung

Thọ yến của thái hậu đang diễn ra, cung nhân vẫn đang tất bật, mọi cung điện đều khá yên tĩnh. Mai Doãn cung cũng không ngoại lệ.

“Tiểu Đào, người đang cảm gì vậy???” một tên tiểu thị vệ canh giữ bên ngoài Mai Doãn cung hỏi.

“đây là trầm hương của Quý phi nướng nướng. Nó có tác dụng an thần, mấy hôm nay nướng nướng không được an giấc nên bảo ta mang một ít trầm hương đến đốt.” Tiểu Đào trả lời.

Nói xong, Tiểu Đào liền bước nhanh vào tẩm phòng của Quý phi.

“AAAAAAA” vừa bước vào phòng, nàng liền sợ hãi hét lên.

Thị vệ nghe thấy tiếng hét thì cũng vội xông vào, bọn họ cũng hãi hùng trước cảnh tượng trước mắt.

“Mau, mau đi báo cho hoàng thượng.”

Một tên thị vệ liền vội vàng chạy đi về phía ngự hoa viên trình báo.

Tại ngự hoa viên, tiếng ca hát vẫn chưa dứt, một số đại thần cũng đã ngà ngà say.

Tên thị vệ kia liền hét ha hét hải chạy vào.

“Bẩm hoàng thượng, Mai Doãn cung đã xảy ra chuyện.” hần vội vàng quỳ trên mặt đất bẩm báo.

Nghe thấy thế mọi người đều ngỡ ngàng, Quý phi ngay lập tức đứng dậy rời khỏi, mọi người cũng ngay lập tức theo sau, hướng phía Mai Doãn cung mà đi đến.

Trong tẩm phòng của Quý phi, nơi đang lẽ phải treo bức tự họa nổi tiếng đã bị tháo xuống mà thay vào đó chính là một dòng chữ bằng máu đầy ghê tởm và rùng rợn:

“NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU”

“Thế này là thế nào, Quý phi???” Lãnh Thiên đế mặt rùng rợn đại giận, rống hỏi.

“Thần... thần thiếp không biết.” Quý phi Doãn Nhi Chi thân mình run nhẹ nhưng vẫn giữ sự trấn định nói.

“Không biết ??? Thế nào là ‘ NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU ’ ??? Nàng có ân oán với ai ??? Tại sao người kia lại phải vào đúng dịp sinh thần của mẫu hậu mà làm chuyện bất tường thế kia???” Lãnh Thiên đế giọng đầy nghi hoặc.

Quý phi từ trước tới nay luôn có ngôn hành đúng mực, đối xử với cung nhân cũng khá tốt, không thể gây thù với người nào trong hoàng cung. Nhưng sự việc trước mắt thì nên thế nào giải thích??? Ai lại có thể trong ngày vui như hôm lại làm chuyện không cát tường thế kia???

“Hoàng thượng minh giám, thần thiếp cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra chắc chắn là Hàn Băng làm chuyện này vì trên bàn có cây trâm của nó.” Quý phi đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, khẳng định lập trường nói.

“Phải không???” Lãnh Thiên đế vẫn chưa có ý định buông tha.

“Hoàng thượng, ai gia nghĩ chuyện này là có người muốn đối địch với Nguyệt quốc. Mọi chuyện chắc không liên quan đến Hàn Băng đâu ???” Thái hậu thấy mọi chuyện càng ngày càng căng thẳng, thì lên tiếng hòa hoãn. Dù sao hôm nay cũng là yến tiệc tẩy trần của bà không nên xảy ra những chuyện không vui.

“đúng vậy phụ hoàng, chắc chắn là Hàn Băng muội muội hãm hại mẫu phi. Xin phụ hoàng suy xét.” Lãnh Nguyệt Nhu cũng chen vào cầu tình.

“Thôi được rồi. mọi người trở về nghỉ ngơi đi. Các vị khách quý đã để chê cười.” Lãnh Thiên đế nghe vậy, đè nén nghi vấn trong lòng, phân biệt nặng nhẹ, đối với các sứ giả nói một câu khách khí, rồi quay sang đám cung nữ phân phối.

“Các người cho người dọn dẹp lại tẩm cung của Quý Phi đi.”

“Chuyện này trăm nhất định sẽ điều tra rõ ràng, còn Hàn Băng con hãy về tẩm cung nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì đâu.” Trước khi đi khỏi tẩm cung của Hiền Phi, Đồng Thanh đế còn bỏ lại một câu.

Tất cả mọi người đều đi khỏi, chỉ còn lại cung nữ đang dọn dẹp lại tẩm cung, Quý phi Doãn Nhi Chi vẫn ngồi đó đắm chiêu suy nghĩ.

‘ Rốt cuộc người kia là ai??? Muốn trả thù cho Mặc gia sao??? Không, ta không muốn mất hết tất cả, ngôi vị quý phi, cả vinh hoa phú quý là ta đánh đổi bằng mạng của Mặc Ân Đức và đứa con trai của ta mà có được. Ai cũng không được phép cướp mọi thứ của ta.’ Doãn Nhi Chi dường như quyết định gì đó, ánh mắt hiện lên tia dữ tợn.

-----ta là dài phân cách-----

Tâm cung tiểu công chúa, một nam một nữ thấy vậy không khỏi ngỡ ngàng, bất quá rất nhanh hai người lại lấy lại bình tĩnh, vì cho rằng chủ tử chẳng qua là đang vui khi có thể báo thù mà thôi.

“Nếu vậy, chúng ta lại tiếp tục hợp tác vậy ???” bạch y tiểu nữ tử giọng nói tràn ngập mong chờ nhìn thanh y nam tử.

“Hào, tiếp tục hợp tác” thanh y nam tử cũng nhanh chóng đồng ý, không hề suy nghĩ. Hai người này không ai khác, chính là tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng cùng Giáo chủ U Minh giáo, Mặc U Minh.

--- -----dài phân cách-----

“Chỉ nhi, ta yêu nàng như thế. Nàng sao có thể đối xử với ta như vậy??? ” một nam nhân anh tuấn nhìn thanh y nữ tử bằng ánh mắt ưu thương, sắc mặt trắng bệch, máu đen chảy ra từ khoe môi chứng tỏ y đang bị trúng độc, đáng về đau khổ thập phần chật vật nằm dài trên đất.

“Đàm ái tình có thể nuôi sống chúng ta sao ??? Đã thế thì ta giải thoát cho ngươi.” thanh y nữ tử lạnh lùng nhìn nam nhân kia, ánh mắt lóe lên tia ngoan độc.

“Ta đã chán ngán cuộc sống hiện tại rồi. Một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như ta giờ lại mỗi ngày theo ngươi đi mãi vô kiếm từng bữa ăn một như thế. Đó không phải là cuộc sống ta muốn.” nàng bắt đầu kể lể.

“Không, lúc trước không phải chúng ta sống rất khoái hoạt sao ??? Nàng nói không cần nhiều kẻ hầu người hạ chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau là đủ rồi. nàng không nhớ sao ???...” nam tử kia muốn níu kéo tia hi vọng cuối cùng.

“Khoái hoạt sao ??? Thật lòng yêu nhau sao ??? Ha...ha...ha...” thanh y nữ tử giọng nói trào phúng. Cát giọng cười to.

“Lúc ấy là ta quá ngây thơ đi mới tin vào tình yêu chân thật đi. Nó là gì chứ ??? Ta mệt mỏi quá rồi.” nàng ánh mắt sắc bén, giọng nói mang đầy sự châm chọc.

“Mai nhi...” hắn đã yêu sai lầm rồi sao ??? Hắn hiện giờ tuyệt vọng quá. Có ai nói cho hắn biết, nữ tử đang đứng trước mặt hắn là người mà hắn đã dùng cả sinh mệnh để yêu sao ??? Nữ tử này quá xa lạ đi...

“Ba ngày trước, phụ thân của ta đến tìm ta. ngài ấy nói, ta được tuyển chọn tiến cung làm phi, như thế ta có thể một bước hóa thân thành phượng hoàng ‘cầm y ngọc thực’ có người dâng, không cần lo lắng đến kẻ sinh nhai như hiện tại mà điều kiện đầu tiên là... chỉ cần ta cắt đứt quan hệ với ngươi, với nơi nghèo hèn này.” Nàng chỉ khinh bỉ mà liếc nhìn căn nhà tranh mà nàng đã sống trong năm năm qua.

“Phụ thân, nương...” lúc này, từ ngoài sân một tiểu hài tử đáng yêu khoảng bốn, năm tuổi chạy vào nhà.

“Phụ thân ??? Sao người lại nằm trên đất vậy ??? Nền đất lạnh lắm a.” tiểu hài tử nghi hoặc nhìn nam nhân đang nằm trên đất.

“Minh nhi...” nam nhân ngẹn ngào nhìn hài tử của mình.

“A, xem chút ta quên tên tiểu nghiệt chủng này. Nó... cũng không thể sống.” nữ nhân kia vẫn dùng ánh mắt sắc bén, ngoan độc trừng tiểu hài tử.

“Nương, Minh nhi không phải là nghiệt chủng, người nói Minh nhi là bảo bối tâm can của người a.” tiểu hài tử giọng nói nũng nịu, ủy khuất nhìn nương của mình.

“Minh nhi, con mau chạy đi, con nhớ kĩ chính người đàn bà này đã giết chết phụ thân...” nam nhân chưa kịp nói xong thì đã tắt thở rồi. Hắn cũng đã gắng gượng lâu lắm...

“Phụ thân...” tiểu hài tử ánh mắt đau lòng nhìn phụ thân mình rồi lại đảo mắt sang nhìn nương của mình.

Thanh y nữ tử kia đã tiến lại gần tiểu nam hài, dùng chính tay của nàng bóp lấy cổ của hài tử chính mình. Tiểu nam hài đã ra sức giãy dụa, nó nhìn nương bằng ánh mắt khác ban nãy – đây là ánh mắt mang theo căm phẫn, phẫn nộ...

.....

“Chủ nhân, nô tỳ đã làm theo ý ngài, đã thay ngài thị tẩm. ngài mau thả người nhà ta ra đi.” tiểu cô nương mặt đầy nước mắt, khóc lóc, quỳ xuống cầu xin nữ tử cao quý kia.

“Được thôi, Hạnh Thúy dẫn Hạnh Đào xuống đoàn tụ với người nhà của nàng ấy đi.” nữ tử cao quý kia đưa mắt ra hiệu đối với nha hoàn cận thân của mình.

“Dạ, nương nương.” Hạnh Thúy bắt đầu nhìn người đã từng là tỷ muội tốt đã cùng mình hầu hạ tiểu thư. Nhưng tiểu thư có ân với nàng, nàng phải phục tùng mọi mệnh lệnh của tiểu thư. Tiểu thư đã muốn Hạnh Đào chết thì nàng ấy phải...

.....

“AAAAAA” Quý phi từ mộng bang hoàng tỉnh dậy, mồ hôi đã chảy đầm đìa trên hoa dung của nàng.

‘ Tại sao ??? Chuyện đã qua nhiều năm như thế, nàng cũng đã dần quên rồi nhưng những ngày gần đây nó cứ lập xuất hiện trong giấc mộng của nàng. Nó như muốn nhắc nhở những tội lỗi năm xưa của nàng chẳng ??? ’.

“Nương nương, ngài có sao không ???” một tiểu cung nữ trực đêm vội tiến vào, lo lắng hỏi.

“Bổn cung không sao. Ngươi lui ra đi.” Quý phi lấy lại bình tĩnh, đuổi cung nữ kia ra khỏi tẩm cung của mình. Sau đó, nàng bình ổn lại tinh thần, lần nữa đi vào giấc ngủ.

Cùng lúc ấy, tại ngự thư phòng

Sau sự kiện xảy ra vào tối hôm đó tại Mai Doãn cung, Lãnh Thiên đế đã phái mật thám âm thầm điều tra những chuyện có liên quan đến vị Quý phi hiền lương thực đức của mình.

Nào ngờ, hết tin tức này đến tin tức khác truyền đến khiến ngài vô cùng phần nộ. Một nữ nhân dám rời nhà cùng nam nhân khác như thế liệu có thật sự hiền ngoan nhu nhược như những gì ngài thấy hơn mười năm qua sao???

< Quý phi Doãn Nhi Chi, nữ nhi của thừa tướng Doãn Tông Nhân, năm mười lăm tuổi tình cờ gặp được một kiếm khách lang thang tên Mặc U. Sau hai tháng quen biết, Mặc U đã đến phủ Thừa tướng cầu thân nhưng vì xuất thân lang bạc nên bị từ chối hôn sự. Cùng thời gian đó, Thừa tướng đại nhân lại đưa lệnh ái của mình về nhà ngoại dương bệnh. Một chuyến đi liên tục hết năm năm. Thế nhưng sự thật là Doãn Nhi Chi đã trốn đi với vị kiếm sĩ kia. Một ngày của năm năm sau nàng ta lại quay trở về Thừa tướng phủ, chuẩn bị tiến cung tuyển phi.>

‘ Một thiên kim khuê tú lại dám một mình trốn theo tình lang !!! Thật sự không ra thể thống gì. Vậy mà còn dám tiến cung ??? Nàng ta quả thực to gan. Nhưng đêm ấy thị tẩm rõ ràng nàng ta lại có lạc hồng ??? ’ Lãnh Thiên đế lắc đầu trước tin tức nhận được. Ngài thật sự không thể tưởng tượng được Quý phi của ngài lại có những năm tháng tuổi trẻ như thế, dù không yêu nàng ta nhưng việc này không thể chấp nhận được

< Một chuyện lạ xảy ra trong Mai Doãn cung khi Quý phi vừa được ân sủng của hoàng đế chính là một trong hai tỳ nữ cận thân do nàng ấy đem theo từ nhà mẹ đẻ đột nhiên lạ lùng biến mất. Một thời gian sau vị tỳ nữ còn lại cũng biến mất theo.>

Lãnh Thiên đế vừa đọc đến đây thì đột nhiên từ ngoài cửa ngự thư phòng, một gói đồ được quăng vào với tốc độ cực nhanh làm Lãnh Thiên đế có mặt tia sững sờ nhưng do không tổn hại đến ngài nên cũng không kinh động ngự lâm quân ngoài kia.

Ngài mở gói đồ ấy ra thì thấy một khối ngọc xanh trong lạ lùng kèm theo một bức thư.

“Minh Ảnh.” Lãnh Thiên đế cất tiếng gọi. trong ngự thư phòng liền nhiều thêm một người.

“Hoàng thượng???” Hắc y nhân cung kính quỳ xuống đợi lệnh.

“Mau tới nơi này tiếp người. Nhớ bí mật dẫn vào hoàng cung cho trẫm.”

Lãnh Thiên đế sau khi hạ lệnh xong, tay cầm khối ngọc xanh kia, xuất thần suy nghĩ, đôi tay không tự chủ khẽ vuốt khối ngọc.

‘ Mọi chuyện có đúng như trong lá thư nói không ??? Đến ngày mai sẽ được sáng tỏ.’ Lãnh Thiên đế trầm ngâm suy nghĩ.

Tối hôm sau, Mai Doãn cung

“Nương nương, đây là canh an thần của người.” cung nữ kính cẩn để bát canh lên bàn liền vội lui ra.

‘ Những hôm gần đây tâm tình nương nương không tốt, phải tranh thủ đi nhanh nếu không sẽ gặp họa a.’ cung nữ kia thầm nghĩ.

Cung nữ vừa đi khỏi, Quý phi tâm thần bất an không tự giác cầm lên bát canh mà uống. Sau đó, nàng ta lại tiếp tục thần thờ suy nghĩ, không dám bước vào tẩm phòng mà ngủ. Nàng sợ lại tiếp tục gặp con ác mộng kia.

“Doãn nhi...” vào lúc ấy, một giọng nam nhân lại vang lên.

“Mặc U ?” Quý phi lúc này vô cùng hoảng sợ, hoa dung thất sắc.

“Mẫu thân, Minh nhi lạnh lắm” lại giọng một nam hài vang lên. Giọng nói đầy tan thương và giá rét.

“Chủ tử, người sao có thể đối xử với nô tỳ như thế???” lần này là một giọng nữ vang lên.

“Không, các người mau đi hết đi, ta biết ta sai rồi, ta cầu xin các người tha cho ta đi.” Quý phi sợ đến quỳ rạp xuống đất, chấp tay cầu xin tha thứ.

“Ta sẽ đốt nhiều vàng mã cho các ngươi, sẽ tìm pháp sư siêu độ cho các ngươi, các ngươi đừng bám theo ta nữa. Ta cầu xin, ta cầu xin các ngươi...” Quý phi tâm trí cực vì bấn loạn, không còn phân biệt đông tây, chỉ một mực dập đầu như điên xuống đất, khiến cho châu sai rơi rụng, tóc tay rối loạn, nào ra dáng quý phi cao quý của một quốc gia nữa chứ ???.

“Chúng ta chết rất thê thảm...” âm thanh lần nữa truyền vào tai của Doãn Quý phi khiến bà lâm vào khủng hoảng trầm trọng.

“Không, ta... ta biết sai rồi mà... các người... các người tha cho ta... ta biết lúc trước ta giết các người là không đúng nhưng...” Doãn quý phi lời nói không rành mạch kể lể với những hồn ma. Từ chuyện khi ấy cùng Mặc U yêu nhau, cùng nhau bỏ trốn, trải qua cuộc sống nghèo khó, đến chuyện như thế nào giết chết chồng con, lần đầu thì tẩm lại kiếm người thay thế rồi ra tay giết chết tỳ nữ thay thế kia...

“Doãn quý phi, người quả thật to gan.” Trong lúc nàng ta hoảng sợ nhất, giọng nói uy nghiêm của thái hậu cất lên. Kéo nàng ta trở về hiện thực.

Nàng ta hoảng sợ ngẩng đầu lên, lúc này chỉ thấy đứng trước mặt nàng chính là ánh mắt phần nộ của hoàng thái hậu, ánh mắt lạnh lùng của hoàng thượng, và mặt không thể tin của tiểu công chúa, cùng vẻ mặt tan thương của nữ nhi của nàng Lãnh Nguyệt Nhu.

“Thái... hậu...” Doãn quý phi lắp bắp nói.

“Mẫu phi...” Lãnh Nguyệt Nhu nhìn mẫu phi của mình, không dám tin những gì mình đã nghe. Giọng nói mang theo sự khó tin.

“Mọi chuyện như thế đã sáng tỏ tất cả. Doãn quý phi, trăm có người này muốn người gặp mặt.” Lãnh Thiên đế giọng nói không hi không giận đã không còn nhìn ra được tâm trạng của ngài ấy lúc này nhưng lại khiến cho Doãn quý phi cảm thấy xa cách.

“Hoàng...hoàng thượng...” Doãn quý phi vẻ mặt mờ mịt, không hiểu hành động của Lãnh Thiên đế.

Nhưng lập tức, mặt của Doãn quý phi lại trắng bệch khi nhìn thấy người bước vào. Nàng... nàng là Hạnh Đào. Theo sau nàng ta còn có một tiểu cô nương gương mặt thanh tú, đáng yêu, ăn mặc giản dị càng tôn thêm nét đẹp của tiểu cô nương kia.

“Người nhận ra người này chứ, quý phi ‘của trăm’ ???” Lãnh thiên đế cười lạnh hướng Hiền phi hỏi.

“Thần thiếp...thần thiếp...” doãn quý phi nói không nên lời chỉ có thể trần trối nhìn Hạnh Đào.

“Đề trăm thay người nói vậy. Đây chính là tỳ nữ năm xưa đã theo người vào cung và cũng chính là người thay người thị tẩm đêm đó, đúng không ??? Sau khi sự thành người lại muốn giết người diệt khẩu nhưng mạng nàng ta lớn không những không chết, còn giúp trăm sinh một công chúa.” Đồng Thanh đế nhìn Hiền phi, từng lời từng lời nói ra.

“Tiểu Nha mới chính là nữ nhi thân sinh của trăm còn Nhu nhi... trăm còn phải xem xét lại.” Lãnh Thiên đế kéo tiểu cô nương kia về trước nói.

Lời Lãnh Thiên đế vừa nói ra khiến cho hoàng thái hậu cùng tiểu công chúa vô cùng sửng sốt, còn Lãnh Nguyệt Nhu vẻ mặt trắng bệch nhìn Lãnh Thiên đế lại nhìn sang tiểu cô nương kia.

“Phụ hoàng, người nói gì vậy??? Nhu nhi là nữ nhi bảo bối của người nha sao người có thể nói như vậy ??? Chuyện của mẫu phi làm không thể chứng thực thì thần không phải nữ nhi của người.” Lãnh Nguyệt Nhu giọng cười nứu một góc áo của Lãnh Thiên đế nói.

“Đúng vậy hoàng thượng, Nhu nhi là nữ nhi thân sinh của ngài, điều đó là sự thật. Ngài phải tin tưởng thần thiếp, sau khi nhập cung, thần thiếp không có làm chuyện gì có lỗi với hoàng thượng.” Doãn quý phi nghe lời ấy của Lãnh Thiên đế cũng gắng gượng bỏ lại bên chân Lãnh Thiên Tà đế khản thiết nói.

“Phải không ??? Trăm phải kiểm chứng lại đã.” Lãnh Thiên đế vừa nói vừa lấy ra khối đá xanh ngài nhận được đêm hôm qua.

Đây chính là khối đá thượng cổ, có thể nghiệm chứng huyết thống, thứ này, hần đã hỏi qua các thái y trong Thái y viện, quả thật có thể dùng giám định huyết thống.

“Hoàng thượng, đây là ???” hoàng thái hậu nghi hoặc nhìn khối ngọc, lại nhìn Lãnh Thiên đế.

“Mẫu hậu, đây là một khối đá thượng cổ, là báu vật khai thiên, nhi thần đã hỏi qua thái y ở Thái y viện, nó có thể chứng minh được giữa hai người có quan hệ huyết thống hay không, chỉ cần đem máu nhỏ lên khối đá này, máu dung hợp, thì chứng tỏ hai người đó có quan hệ huyết thống, còn nếu không...” Lãnh Thiên đế nói đến đây, vốn không cần nói nữa, mọi người cũng đã hiểu.

“Người tới” Lãnh Thiên đế xoay người ra lệnh.

Bọn thị vệ bên cạnh hiểu ý, ngay lập tức tiến vào giữ lại Lãnh Nguyệt Nhu, sau đó Lãnh Thiên đế bắt đầu nghiệm máu nhận thân, đầu tiên chính là với nữ nhi của cung nữ Hồng Đào. Hai người vừa nhỏ máu lên trên khối đá, thì hai giọt máu trong chốc lát lập tức dung hợp hòa lại làm một thể.

Mọi người đứng bên cạnh đều hiểu được điều này chứng minh cho chuyện gì, sau đó là đến Lãnh Nguyệt Nhu, nhưng điều kỳ lạ lúc này đã xảy ra, máu của Lãnh Thiên đế, cùng Lãnh Nguyệt Nhu vừa nhỏ lên trên khối đá, lúc đầu dung hợp lại, nhưng sau đó lại tách ra, nằm ở hai bên của khối đá một cách im lặng, hoàn toàn không hề có dấu hiệu dung hợp.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh hô hai từ ‘thần kỳ’, nhưng còn Doãn quý phi cùng Lãnh Nguyệt Nhu thì sắc mặt tái nhợt. Doãn quý phi ngay người nhìn hai giọt máu trên khối đá, không thể tin vào mắt mình.

“Không đúng...hoàng thượng, Nhu nhi thật sự là con của người, hoàng thượng. Hoàng thượng người nhất định phải tin thần thiếp, đây là tà thuật, không thể tin được, hoàng thượng” Doãn quý phi điên cuồng đập đầu cầu xin.

Nhưng mà giờ phút này lại không ai có thể tin lời nàng ta, sự thật đã chứng minh rành rành ra trước mắt rồi, vậy mà nàng ta còn chối được, nếu thật sự như nàng ta nói, thì tại sao hai giọt máu kia không dung hợp, mà lại tách ra nằm ở hai góc khác biệt kia chứ ???.

“Người tới, lời Doãn quý phi cùng Nguyệt Nhu công chúa giam vào lãnh cung, chờ thẩm xử lý sau ” Lãnh Thiên đế sắc mặt âm trầm ra lệnh cho thị vệ phía sau.

“Không, hoàng thượng, người phải tin thần thiếp, Nhu nhi là con của người, hoàng thượng ” Doãn quý phi bị thị vệ kéo đi xa, nhưng vẫn không ngừng kêu oan, dù thế vẫn không ai ngó ngàng gì đến nàng ta.

Còn Lãnh Nguyệt Nhu hiện giờ thì lại ngơ ngác, thất thần, không nói nên lời, nàng vẫn chưa thể nào tiếp nhận được sự thật này. Gần đó, Hàn Băng quan sát tất cả mọi chuyện, nàng mỉm cười thu tay lại, trên tay vẫn còn ẩn chứa một luồng ánh sáng xanh, không sai, vừa rồi khi Lãnh Nguyệt Nhu cùng Lãnh Thiên đế nghiệm thân, nàng đã giả trò trong đó, vì không chỉ nữ nhi của cung nữ Hồng Đào, mà ngay cả Lãnh Nguyệt Nhu cũng là nữ nhi của Lãnh Thiên đế, nhưng mà có trách thì trách tại sao nàng ta lại là nữ nhi của Doãn quý phi, nên nàng ta đành theo Doãn quý phi chịu tội vậy.

Sau khi xong chuyện, Hàn Băng ủy khuất xoay người rời đi. Lãnh Thiên đế thấy vậy liền hạ chỉ, sắc phong Hồng Đào làm Đào phi, ban cho nữ nhi của nàng ta giữ danh Lãnh Thanh Tuệ, sắc phong Thanh Tuệ công chúa, xem như bù đắp cho hai mẹ con họ những năm gần qua, thái hậu thì đau lòng khi biết được mọi chuyện, nhưng khi nhìn thấy Đông Thanh Tuệ rất giống dung mạo của mình khi còn trẻ, thì có thể khẳng định, nàng đây chính là cháu gái của bà, nên cũng bắt đầu yêu thương sủng ái nàng dù không thể bằng tiểu công chúa. Sau đó Lãnh Thiên đế vội vã đến cung tiểu công chúa an ủi nàng cùng

Chuyện này trong một đêm đồn khắp hoàng cung cùng kinh thành. Đêm đó tại lãnh cung lại xảy ra một chuyện kỳ lạ, Doãn quý phi cùng Lãnh Nguyệt Nhu được tìm thấy chết bên trong, lúc thi thể được phát hiện đã lạnh như băng, sau khi kiểm tra thì phát hiện là do uống thuốc độc tự tử, đối với chuyện này Lãnh Thiên đế cũng không truy cứu nữa, hạ lệnh đem ra cung mai táng, riêng phụ thân Doãn quý phi, sau đó đã bị cách chức, cả nhà đều bị lưu đày, đây xem như đã là nhượng bộ lớn nhất của Lãnh Thiên đế rồi, vì theo đúng tội, đáng lý ra Doãn gia cần phải bị xử trảm cả nhà mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 13

Tuy nói Vị Ương cung mới là nơi Lãnh Hàn Băng ở, nhưng lúc Lãnh Thiên đế hạ chỉ ban Thanh Nguyệt các cho nàng, tẩm điện của nàng luôn luôn ở tại Thanh Nguyệt các. Đương nhiên, lúc nàng vào ở, nàng đã cho người tu sửa theo ý thích của mình, tuy rằng mới chỉ có hai ba tháng ở nơi này, nhưng không có nghĩa nàng sẽ bạc đãi chính mình.

Thanh Nguyệt các thị nữ đều là tinh tế tuyển ra, thậm chí còn có vài người là Phù Nhi cố ý an bài người của Diễm Thiên Giáo, bất quá bình thường hầu hạ bên người Lãnh Hàn Băng vẫn là Phù Nhi.

Lúc Lãnh Hàn Băng ủy khuất chạy về tẩm điện, các cung nữ đã vì nàng tắm rửa mà chuẩn bị tốt lắm, bồn tắm cừu phượng làm bằng đá cẩm thạch đã muốn đầy sương mù cùng nước ấm, bởi vì Lãnh Hàn Băng không vui, nên trên mặt nước cũng không có thả cánh hoa, chỉ rót một ít chiết xuất cỏ cây mà Phù Nhi tự tay tinh luyện, cùng với nước ấm, hương vị cỏ cây liền chậm rãi lan ra, quanh quẩn trong bồn tắm.

Kỳ thật bể cừu phượng này cũng không hợp quy củ. Cừu phượng, vốn chính là hương dụng của hoàng hậu, mà của trường công chúa là ngũ phượng, nhưng Lãnh Thiên đế lại có tình vì nàng mà phá lệ, khi vì nữ nhi tu sửa Thanh Nguyệt các, cố ý xây bể cừu phượng ở đây. Chỉ sợ hiện tại trong hoàng cung, chỉ có Lãnh Hàn Băng được hưởng vinh sủng như thế, mà Lãnh Hàn Băng được hưởng vinh sủng này, là vì mẫu thân sau khi sinh Lãnh Hàn băng không bao lâu liền mất, Thụy Mẫn Đức hoàng hậu.

Sau khi tắm rửa xong, Lãnh Hàn Băng một thân cảm váy bạch vân, nhẹ nhàng lên váy, chân trần đi trên thảm phủ kín toàn bộ cung điện. Đầu tóc nàng vẫn ướt sũng, cứ như vậy phủ lên hai vai, nàng tựa hồ cũng không có ý lau khô nó, mà những cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa cũng không dám nói gì, tuy rằng các nàng mới gặp qua vị tiểu công chúa điện này, nhưng là các nàng đã ở đây một thời gian rất lâu, hơn nữa rõ ràng tiểu công chúa điện hạ tuyệt đối không thích người khác hỏi những chuyện riêng của mình, lại càng không thích người khác dạy mình phải làm như thế nào, vì thế các nàng cũng chỉ im lặng đứng một bên, nhưng ánh mắt vẫn nhìn theo mái tóc khẽ lay động của Lãnh Hàn băng, cứ như nhìn như thế có thể làm nó thay đổi.

Lúc này, một nữ quan vội vàng từ bên ngoài đi tới, quỳ gối trước Lãnh Hàn Băng đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, thấp giọng nói, “Tiểu công chúa điện hạ, bệ hạ thỉnh ngài đi qua một chuyện.”

Lãnh Hàn Băng nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, bên cạnh nhuyễn tháp có một cung nữ xoa bóp chân cho nàng, nàng cầm một quyển cổ thư, thờ ơ không để ý đến, tay áo rộng thùng thình vì động tác của nàng mà khẽ rũ xuống, lộ ra cánh tay như tuyết trắng, mà trên ngón tay nàng còn có một chiếc nhẫn, kim cương màu đen trong suốt tròn bóng, ở trên ngón tay trắng tinh của nàng lại đặc biệt khiến người ta phải chú ý. Nàng lẳng lặng đọc sách, giống như không nghe thấy lời nói của nữ quan trước mặt, về mặt bình thân và lời biếng.

“Tiểu công chúa điện hạ!” nữ quan đột nhiên quỳ thẳng người, không chút sợ hãi đem ánh mắt hướng đến Lãnh Hàn Băng, cao giọng nói, “Bệ hạ thỉnh ngài đi qua một chuyện!” Nàng là nữ quan bên cạnh hoàng đế, mới được thăng chức lên, nhưng Lãnh Thiên đế lại thực tin tưởng nàng, thường xuyên để nàng tự mình nghe ngóng xử lý một ít việc hậu cung. Vì vậy một vài phi tử cấp bậc thấp đều phải nhìn sắc mặt của nàng mà làm việc, ngay cả nhị công

chứa tính tình nóng nảy ở trước mặt nàng cũng đổi thành ngoan ngoãn.

Bất quá, không hề nghi ngờ, vị nữ quan này cùng Lãnh Hàn Băng qua lại không nhiều, Lãnh Hàn Băng mới hỏi cung ở mấy tháng, ngay cả hậu phi còn không thấy được nàng vài lần, nữ quan này dĩ nhiên rất ít khi cùng nàng chạm mặt, hiểu biết về vị Băng tử tiểu công chúa này cũng giới hạn trong lời đồn bên ngoài. Cho nên, nói thật, nữ quan trung thành với hoàng thất này tuy rằng rất cung kính quý xuống trước Băng Tử Tiểu công chúa, nhưng trong lòng của nàng đối với vị công chúa này không sợ hãi chút nào.

Nhưng nàng cao giọng lên tiếng, khiến cho toàn bộ cung nữ đều nhất thời ngừng động tác trong tay, kinh ngạc nhìn về phía vị nữ quan không kiêu ngạo không siểm nịnh, thậm chí có vài phần khí thế này, ngay cả cung nữ đang xoa bóp chân cho Lãnh Hàn Băng cũng dừng động tác.

Lãnh Hàn băng nhíu nhíu mày.

Vẫn chú ý đến vẻ mặt của Lãnh Hàn Băng, Phù Nhi im lặng đứng một bên thấy chủ tử nhíu mày, mạnh mẽ trừng nữ quan dĩ hạ phạm thượng kia, khuôn mặt đáng yêu cũng trở nên nghiêm nghị sát khí, ngón tay nàng vừa động, ngân châm trong tay bay ra, ngân quang sắc bén cắt qua không khí, lập tức hướng đến cổ nữ quan kia.

Nữ quan cảm giác có hơi thở nguy hiểm kéo tới, nghiêng đầu nhìn, không thấy có gì lạ cả, mà thân thể của nàng khi cảm nhận khí thế của đối phương thì liền cứng ngắc, hoàn toàn không thể nhúc nhích!

Nữ quan trong mắt cuối cùng có vài phần kinh sợ!

“Loảng xoảng keng!” ngân châm của Phù nhi bị chén nhỏ bạch ngọc bay tới chặn lại, rượu nhạt từ chén vẩy ra ngoài, chén nhỏ cũng rơi trên mặt đất, nhưng lại kỳ tích không vỡ vụn.

“Chủ tử!” Phù nhi thu kiếm, quý một gối xuống trước mặt Lãnh Hàn Băng, kinh sợ nói, “Thuộc hạ chưa được chủ tử cho phép đã động thủ, thỉnh chủ tử trách phạt!”

Lãnh Hàn Băng cũng không lên tiếng, thờ ơ nhìn sách của mình.

Mà nữ quan kia lại ở một bên chất vấn, nàng thấy thị nữ của Lãnh Hàn Băng muốn giết mình, Lãnh Hàn băng ra tay nhất định là có chút kiêng dè thân phận của mình, suy cho cùng thì tiểu công chúa ít tuổi này mới vào cung sao lại không muốn người bên cạnh phụ hoàng nói tốt cho mình, làm cho phụ hoàng càng thêm sủng ái mình chứ? Thế là nàng ngay lập tức không thấy sợ hãi, đứng lên chỉ vào Phù nhi lớn tiếng quát, “Người là người nào? Không biết đây là hoàng cung sao? Cư nhiên còn dám mang ám khí vào đây! Ai cho người lá gan đó!”

Phù nhi liếc mắt nữ quan kia một cái, trong mắt đầy khinh miệt, ngân châm trong tay khẽ động, tựa hồ muốn uy hiếp nàng.

Nữ quan nhất thời bị động tác của tiểu cung nữ này làm tức giận, không để ý hình tượng tiến lên nghĩ muốn cho Phù Nhi một tát.

“Ba!”, đáng tiếc bị đánh không phải là Phù nhi, mà là vị nữ quan kiêu ngạo này.

Nữ quan cảm giác có vật gì đó hướng về phía mình, phản ứng đầu tiên của nàng là muốn lấy tay ngăn cản, nhưng vật kia lại mang theo một lực kỳ quái, khiến nàng không chỉ không ngăn trở được, tay thế nhưng lại còn trật khớp, mà vật kia như cũ nện trên mặt nàng lại giống như một cái bạt tai, đánh nàng đến ngốc, mà khuôn mặt trắng mịn của nàng cũng nhanh chóng sưng đỏ.

Lãnh Hàn băng nhận quyển sách cung nữ nhặt trở về, lại lần nữa mở ra, ánh mắt như cũ nhìn vào quyển sách, thản nhiên lên tiếng, “Là ai cho người lá gan đó, cho phép người giáo huấn người của bản cung?”

Ngữ khí của nàng không sắc bén, lại quá chậm, nhưng những lời này vào tai nữ quan, lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi mà không rõ nguyên nhân, nàng vội vàng quý xuống, kinh sợ gục đầu, trái tim giống như bị bàn tay to nắm lấy, không thể thở nổi.

“Bản cung mệt mỏi, trước nghỉ ngơi.” Lãnh hàn Băng ngáp một cái, đưa quyển sách trên tay cho một cung nữ, cả người nằm xuống nhuyển thác, híp mắt chuẩn bị ngủ.

Mà nữ quan đang quý gối ở dưới nghe thấy Lãnh Hàn băng chuẩn bị ngủ, vội vàng hô, “Tiểu công chúa điện hạ! Bệ hạ còn đang chờ người...”

“Đem nàng vứt ra ngoài!”, Lãnh Hàn Băng híp mắt, thản nhiên phản phó.

“Vâng.”

Động thủ là Phù nhi, nàng cười ha ha đem nữ quan trên mặt đất xách lên, đi đến cửa cung điện, đem nàng giống như rác rưởi vứt ra ngoài.

Cửa chính “Đông” đóng lại.

Lãnh Hàn Băng khẽ trở mình trên nhuyển thác, đột nhiên cảm thấy tóc ướt có chút không thoải mái. Nàng khẽ nâng tay nhẹ chạm vào tóc, chạm đến chỗ nào, tóc ở nơi đó liền khô lại.

Lúc Lãnh Hàn Băng tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Nàng từ trước đến nay tùy tâm sở dục, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, cho nên cung nữ của Thanh Nguyệt các biết thói quen của nàng, căn bản không dám quấy rầy giấc ngủ của nàng, ngay cả hô hấp cũng đều nhẹ nhàng.

Phù Nhi vừa mới đi vào, liền thấy Lãnh Hàn Băng đã muốn xuống giường, hướng chính mình đi tới, nàng hơi hơi khom người, “Chú tử, ngài tỉnh. Có cần chuẩn bị bữa sáng luôn không?”

“Ân.” Lãnh Hàn Băng chân trần giẫm lên thảm đi qua, mà cung nữ bên cạnh nàng cũng nhanh chóng đưa dụng cụ rửa mặt lên, lúc Lãnh Hàn Băng ngồi ở bên cạnh bàn thì cũng đã rửa mặt xong.

Lãnh Hàn băng ngồi ở bàn chờ bữa sáng, một tiểu cung nữ đi đến phía sau nàng, cầm lấy lược bạch ngọc, bắt đầu chải tóc cho nàng. Tóc của Lãnh Hàn băng cực thuận cực hoạt*, lược bạch ngọc trắng nhuận kia xen kẽ với mái tóc lam của nàng, thể nhưng lại có vẻ đẹp không thể tả nên lời, khiến cho tiểu cung nữ chải đầu cho nàng không khỏi ngây ngốc.

Chỉ một chút ngây ngốc này lại khiến cho động tác trên tay nàng không có chừng mực, không cẩn thận liền kéo đứt vài sợi tóc của Lãnh Hàn Băng. Lãnh Hàn Băng cảm thấy da đầu đau xót, tuy rằng không thờ mạnh ra, nhưng mày cũng khẽ nhăn lại.

Tiểu cung nữ trong thời gian ngắn cũng không phản ứng lại, chờ đến khi ánh mắt nàng dừng trên mặt Lãnh Hàn Băng, nhìn thấy nàng khẽ nhăn mày, mới nhất thời tỉnh lại, cuống quýt quỳ xuống, không ngừng dập đầu, “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!”

Các cung nữ khác vẫn đứng yên ở vị trí của mình, đối với một màn này tựa như không nhìn thấy. Cái mà các nàng đang chờ, là một câu nói của Băng Từ tiểu công chúa.

Nhưng Lãnh Hàn Băng có vẻ cũng không để ý, đồ ăn sáng đã đưa đến trước mặt nàng, vì thế nàng cầm lấy đũa bạc, chậm rì rì ăn xong bữa sáng. Bữa sáng này là tiểu trù phòng của Vị Ương Cung đặc biệt vì nàng làm ra, tuy rằng không thể so với đại trù Diễm Thiên giáo tùy tiện động ngón tay làm đồ ăn cũng khiến người ta thêm nhỏ dãi ba thước, nhưng là ở trong cung cũng coi như nhất đẳng.

Đồ ăn sáng thực nhẹ, trang trí trên một cái đĩa nhỏ màu vàng tinh xảo, đĩa mặc dù có bốn năm cái, nhưng thức ăn trong mỗi đĩa cũng không nhiều lắm, Lãnh Hàn Băng vừa mới ăn xong thức ăn trước mặt liền cảm thấy đã muốn no rồi.

Xem ra, ngự trù này biết nàng không thích lãng phí, cho nên lượng thức ăn làm được vừa đúng, có thể khiến cho nàng ăn no, cũng không lãng phí lương thực.

Lãnh Hàn Băng hơi gật đầu, động tác này của nàng rất nhỏ, chứng tỏ nàng đối với ngự trù chưa từng gặp mặt có vài phần tán thưởng. Hàng ngày đi theo bên cạnh nàng, ánh mắt Phù Nhi đảo qua, đem động tác nhỏ của chủ tử thu hết vào mắt, trong lòng cũng rõ ràng, có thể thưởng cho ngự trù kia một phen. Trong lòng vừa nghĩ như vậy, vừa đưa cầm khăn cho Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Hàn Băng dùng cầm khăn lau miệng xong mới phát tay áo đứng dậy, đi vào trong điện.

“Thay quần áo!” Phù nhi cao giọng nói.

Các cung nữ nhanh chóng đi lên, đem cầm bào trên người Lãnh Hàn Băng cởi xuống, lại dựa theo thói quen hằng ngày của nàng, đưa lên một huyền sắc trường bào. Chẳng qua huyền sắc trường bào này hoa lệ hơn so với y phục của nàng ở ngoài cung, vân vân nơi góc áo được thêu tinh xảo, mà cả kiện trường bào còn dùng phương pháp thêu rất lạ, thêu một con phượng hoàng trông rất sống động, chỉ nhìn sơ qua thật không biết là giả, nếu đi lại dưới ánh mặt trời, liền có thể thấy kim sắc phượng hoàng lấp lánh ở trên y phục của nàng chậm rãi bay múa, tôn quý chói mắt.

Chờ cung nữ lại vì mình dùng hoa trâm được chạm rồng từ bạch ngọc tùy ý vấn tóc xong, Lãnh Hàn băng mới đứng dậy rời đi, hướng ra bên ngoài, mà phượng hoàng nàng đi đến, chính là Lãnh Thiên đế Kim Quang điện.

Tuy rằng Lãnh Hàn Băng mới trở về, nhưng nàng dù sao cũng có trí nhớ tốt, cho nên đối với mỗi góc của hoàng cung nàng chỉ cần chỉ ngón tay, tự nhiên cũng biết rõ từ Vị Ương cung đến Kim Quang điện gần nhất chính là xuyên qua ngự hoa viên. Cho nên nàng không chút do dự đi con đường này, mà đi theo phía sau nàng là đại thị nữ Phù nhi cùng tám phần y cung nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14

“Hừ! Ngươi cho rằng thân phận ngươi là gì! Cự nhiên dám cùng ta đoạt đồ vật!” Cách ngự hoa viên thật xa, Lãnh Hàn Băng do nội lực thâm hậu, nghe thấy từ bên trong ngự hoa viên truyền đến tiếng chửi bới kiêu ngạo.

Bất quá nàng cũng không dừng lại cước bộ, mà lập tức đi về phía trước, không tới vài bước, liền đi qua cổng vòng hình trăng rằm của ngự hoa viên, nhìn thấy bên cạnh ao cá chép, một thiếu niên y phục phú quý, một bàn tay cầm cầm khăn hình vuông màu trắng, tay kia thì đem một thiếu niên khác nhỏ bé cùng mộc mạc hơn nhiều so với hắn đẩy ngã trên mặt đất, thiếu niên khỏe mạnh rắn chắc cùng tiểu thiếu niên đáng người gầy yếu té ngã trên mặt đất, hình thành một đối lập rõ nét.

Lúc này xung quanh cũng không có cung nữ thái giám, hai thiếu niên cũng không nhìn đến người đi tới bên cạnh mình, cho nên thiếu niên y phục phú quý kia đắc ý dào dạt vẩy cảm khăn, vênh vào hung hăng nói, “Người đừng nghĩ người họ Lãnh thì là dòng dõi hoàng thân quốc thích, ngay cả phụ hoàng cũng không thích người, người còn có thể có cái địa vị gì a, người...” Thiếu niên không chút lưu tình mặt, càng mắng càng hăng, biểu tình cũng càng lúc càng đắc ý.

Nhưng là hắn cũng không nhìn thấy, thiếu niên té trên mặt đất kia, hai tay gắt gao nắm thành quyền, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng tràn ngập cừu hận cùng phần nộ liếc đến cảm khăn trong tay thiếu niên kia, trong mắt lại nhiều vài phần không muốn cùng lưu luyến.

Vốn Lãnh Hàn Băng cũng không muốn xen vào việc dĩ đại khi tiểu* này, nghe thấy hai chữ “phụ hoàng”, mới dừng lại cước bộ, nghiêng đầu tinh tế đánh giá hai hài tử, trong lòng một chút ấn tượng với chúng cũng không có.

Phù Nhi kẻ sát tai nạng, nhẹ giọng nói, “Hài tử lớn hơn là nhị hoàng tử điện hạ, do Đức phi sinh. Mà hài tử gầy yếu hơn là tam hoàng tử điện hạ, mẫu thân thân phận ti tiện, chỉ là một cung nữ.”

Nguyệt Quốc có Mười vị hoàng tử, đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong, và Lãnh Hàn Vũ, đều là Thực phi sinh. Nhị hoàng tử Lãnh Chí Dương, hai mươi bốn tuổi, cùng tam công chúa Lãnh Kim Hoa, đều là Đức phi sinh. Mà tam hoàng tử Lãnh Mộ Ly, mười bảy tuổi, mẫu thân hắn chẳng qua do Lãnh Thiên đế say rượu rồi vô tình sủng hạnh mà mang thai hắn, hiện tại đã mất.

Lãnh Hàn Băng trong lòng lúc này mới hiểu rõ, mắt nhắm lại, ánh mắt nhìn về phía hai thiếu niên cũng thay đổi vài phần – hai cái nam tử kia, thì ra chính là ka ka của mình sao...

Đương nhiên, Lãnh Hàn Băng lãnh huyết lạnh lùng không có khả năng vì hai thiếu niên này là ka ka của mình mà có chút thay đổi, nàng chân chính để ý là thiếu niên Lãnh Mộ Ly kia, hai mắt kia quật cường cùng tràn ngập trí tuệ.

*Cực thuận cực hoạt: mái tóc suông mềm thẳng, mình thấy dễ vậy hay hơn

*dĩ đại khi tiểu: lớn bắt nạt nhỏ

Lãnh Hàn Băng nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, cung nữ phía sau nàng dừng một chút rồi cũng đi theo. Bất quá mới đi được một chút, Lãnh Hàn Băng liền nhìn đến đình nhỏ cách đó không xa, trong đó một đám oanh oanh yến yến, dẫn đầu rõ ràng là mẫu thân của nhị hoàng tử Lãnh Chí Dương, Đức phi, mà ngồi phía dưới dưới nàng, chính là một vài sở tần hoặc quý nhân.

Nhìn Đức phi cùng nhị hoàng tử kiêu ngạo ương ngạnh kia, Lãnh Hàn Băng bỗng dung nhớ đến người tính cách bình tĩnh, nói năng trầm ổn tam công chúa Lãnh Kim Hoa, mẫu thân của nàng cũng là Đức phi, nhưng vì lớn lên cùng Thụy Mẫn Đức hoàng hậu nên tính tình hoàn toàn không giống với Đức phi hay nhị hoàng tử.

Kỳ thật Lãnh Hàn Băng có thể nhớ kỹ Lãnh Kim Hoa là vì vào lúc nàng mới sinh, cũng là khi Lãnh Kim Hoa ba tuổi, mẫu thân Lãnh Hàn Băng là Thụy Mẫn Đức hoàng hậu qua đời, trong cung tất cả mọi người đều vì hoàng hậu qua đời mà khóc sụt sùi, ngay cả hoàng thượng cũng ôm linh cửu hoàng hậu mà lớn tiếng khóc, phi tần tuy rằng trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt muốn thể hiện mình tốt đẹp, cũng khóc thực thương tâm.

Chỉ có duy nhất một người không rơi lệ, là Lãnh Hàn Băng, nàng được thái hậu ôm tới linh đường, mắt lạnh đánh giá hết thấy, những người xung quanh cảm xúc dâng trào hoàn toàn không tác động tới nàng. Đây là mẫu thân thân sinh của nàng đã mất, nàng thế nhưng lại không có một chút cảm giác, con người đen kìa giống như vạn năm không gặp, nhìn những người này đang khóc từ góc nhìn của người ngoài cuộc.

Vì cái gì mẫu thân của nàng đã mất, thế nhưng bản thân lại không có một tí nào cảm giác thương tâm? Trên thực tế, ngay từ thời khắc nàng sinh ra, nàng đã coi bản thân là người ngoài cuộc của thế giới này, nàng thờ ơ nhìn những cuộc đời chìm nổi trong hoàng cung phồn hoa này, cũng đem thiện ý của mọi người đối với mình cự tuyệt. Mẫu thân Thụy Mẫn Đức hoàng hậu của nàng, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một người bạn trong thời gian nàng trưởng thành mà thôi. Từ kiếp trước, nàng đã quên thương tâm là gì rồi, làm sao có thể vì một vị khách qua đường mà khóc đây?

Nhưng lúc đó có một thân hình gầy yếu nhỏ nọ vọt đến trước mặt nàng, kia là người trước mặt mẫu thân luôn thật cẩn thận, không dám lớn tiếng, kia là người phụ hoàng cố ý đưa đến làm bạn với mẫu thân, ánh mắt của nàng tràn ngập phần nộ cùng không cam lòng, nàng gần từng tiếng, “Người là nữ nhi của mẫu hậu, vì sao người không khóc?”

Vì sao không khóc? Lãnh Hàn Băng nhui mày rồi nhìn thái hậu đang ôm mình cười hi hi ha ha.

Ánh mắt của nàng kia lập tức đỏ lên, nước mắt từ từ rơi xuống, nhưng dáng ngồi của nàng vẫn như cũ thẳng tắp, hướng Lãnh Hàn Băng nổi giận, “Người sinh ra người, luôn vì người mà hao hết tâm tư, người không có một chút cảm giác nào sao?” Âm thanh của nàng ngày càng cao, khiến cho rất nhiều người xung quanh chú ý đến. Các cung nữ và ma ma vừa khóc vừa vụng trộm đánh giá những chuyện xảy ra ở góc này

Lãnh Hàn Băng bình tĩnh nhìn nàng một cái rồi khóc đòi thái hậu rời đi. Nhưng đôi mắt của người kia cũng khắc sâu trong trí nhớ của Lãnh Hàn Băng, từ đó về sau, Lãnh Hàn Băng cũng nhớ kỹ tên nàng – Lãnh Kim Hoa.

Năm đó, Lãnh Hàn Băng có thể cảm thấy được Lãnh Kim Hoa rất ý lại mẫu hậu, cũng rất hâm mộ chính mình, nàng cũng hiểu rõ tính tình của Lãnh Kim Hoa, từ nhỏ đã là một nữ nhân trọng tình trọng nghĩa, chính trực và kiên cường.

Lãnh Kim Hoa tính tình như vậy, tiểu hài tử kiều ngạo ương ngạnh, không kiêng nể gì đánh mắng đệ đệ cùng cha khác mẹ này hiển nhiên kém xa.

Lãnh Kim Hoa vừa mới đi đến cách Lãnh Chí Dương không xa, Lãnh Chí Dương liền cảm giác được có người ở gần, hần ngẩng đầu lên, hung ác trong mắt vẫn chưa biến mất, liền thấy được ánh mắt hờ hững của Lãnh Hàn Băng.

Cầm khăn trong tay Lãnh Chí Dương nhất thời rơi xuống, run rẩy hô, “tiểu hoàng muội...”

Nếu nói trong cung này, người có thể ngăn hốt thể tiểu ma vương Lãnh Chí Dương, không phải hoàng đế, cũng không phải Đức phi mẫu thân hần, mà là tiểu hoàng muội mới gặp mặt Lãnh Hàn Băng.

Lúc Lãnh Chí Dương gặp Lãnh Hàn Băng, trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi nói không nên lời, nghĩ chính mình đánh mắng người khác lại bị tiểu hoàng muội thấy, sợ hãi trong lòng dâng lên, sợ Lãnh Hàn Băng làm khó dễ mình, ánh mắt khi này còn tràn ngập hung ác giờ chỉ còn lại sợ hãi, động tác kiều ngạo cũng trở nên lúng túng.

Mà Lãnh Mộ Ly té ngã trên mặt đất thấy Lãnh Chí Dương đột nhiên dừng tay, trong lòng còn chút nghi hoặc, không ngờ lại nghe hần (Lãnh Chí Dương) run rẩy hô “tiểu hoàng muội”, trong lòng hần (Lãnh Mộ Ly) bỗng xuất hiện một cảm giác khác lạ, không nhận được vụng trộm nhìn về phía người mà tất cả mọi người trong cung đều e ngại, tiểu hoàng muội được phụ hoàng sủng ái nhất.

Hần tuy là tam hoàng tử điện hạ, nhưng vì mẫu thân chỉ làm một cung nữ, cho nên thân phận ti tiện, căn bản không thể tham gia yến hội trong cung, dĩ nhiên cũng không thấy qua vị Băng Tử tiểu công chúa thanh danh hiển hách này, bây giờ thấy nàng, trong lòng nhất thời chỉ có cảm thán. Giờ đây thấy nàng chỉ mặc một thân huyền y, y phục kia tựa như cặp mắt luôn thâm trầm của nàng, bộ dáng nàng thanh tú, lại cùng các nương nương thiên kiều bá mị trong cung bất đồng, vẻ đẹp của nàng là một vẻ đẹp thanh tao lạnh nhạt. Vẻ đẹp này, dung mạo nàng cùng khí chất hòa lại, khiến cho nữ nhân nào ở trước mặt nàng cũng đều âm thầm thất sắc.

Lãnh Hàn Băng đi qua Lãnh Chí Dương, ngừng lại trước mặt Lãnh Mộ Ly, nàng cúi đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của người té trên mặt đất, mở miệng nói, “Đứng lên, huynh té trên đất còn ra bộ dáng gì.”

Lãnh Hàn băng vừa lên tiếng, Lãnh Chí Dương thân mình liền run rẩy, nhưng nghe ra tiểu hoàng muội lại nói chuyện cùng tiểu tiện nhân kia, trong lòng nhất thời có chút bất mãn cùng ghen tị - tiểu hoàng muội nói chuyện với hần không quá ba câu, hiện tại lại chủ động nói chuyện với tiểu tiện nhân Lãnh Mộ Ly, thật sự làm hần cảm thấy khó chịu.

Bất quá tuy trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt cũng không dám nói gì, còn vội vàng kéo Lãnh Mộ Ly đứng lên, không được tự nhiên nói, “Thực xin lỗi.”

Lãnh Mộ Ly có chút kinh ngạc, trong thời gian ngắn cũng không hiểu ca ca luôn đánh mắng mình như cơm bữa này vì sao đột nhiên vẻ mặt ôn hòa, còn chủ động hướng hần xin lỗi. Đương nhiên, trong lòng hần đối với “ca ca” này oán hận tích lũy đã lâu, tự nhiên sẽ không vì hần đột nhiên đổi sắc mặt cùng một câu xin lỗi mà xóa bỏ phần nộ.

Bất quá Lãnh Mộ Ly rất nhanh nhớ đến cầm khăn màu trắng vừa rồi bị Lãnh Chí Dương cướp, vội vàng ngồi xuống nhặt nó lên, phui bụi ở trên khăn, sau đó cất vào trong người – đây là mẫu thân thù riêng cho hần, cũng là di vật duy nhất của mẫu thân, hần nhất định phải hảo hảo bảo quản tốt, không thể lại bị người khác cướp đi.

Mà ngồi bên kia tiểu đình, Đức phi theo bản năng nhìn qua chỗ hài tử của mình, cũng thấy được một bóng dáng mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới – Kia không phải là Lãnh Hàn Băng không biết trên dưới sao? Nàng thế nào lại ở đây?

Nghĩ như vậy, nàng buông ly trà trong tay, đứng dậy hướng đến nơi có hài tử của mình cùng Lãnh Hàn Băng, nhóm phi tần vốn đang ngồi tốt tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng là hai mặt nhìn nhau rồi cũng đứng dậy đi theo.

Cảm giác được có một đám người ở gần mình, Lãnh Hàn Băng nghiêng đầu, quả nhiên thấy được nhóm nữ nhân hậu cung kia đang hướng về phía mình đi tới. Nàng nhú nhú mày, trong lòng có chút không vui.

“Thì ra Hàn băng đã tới a! Trở về khi nào a, đã đi gặp phụ hoàng người chưa a, tối qua sau khi người đi hần cứ nhắc với ta về người.” Đức phi dẫn đầu chúng phi tần, yêu điệu thướt tha đi tới, nhìn Lãnh Hàn Băng cười hiền lành nói.

Ở trong mắt Lãnh Thiên đế, Đức phi là một nữ tử ôn hòa hữu lễ, phúc hữu thi hoa*, nàng từ một đáp ứng đi đến địa vị như hiện nay, không phải là người dùng thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, đối xử với các phi tần khác cũng luôn hòa thuận, không có ý chèn ép vì ghen tị, đây cũng là nguyên nhân mà nàng được ban cho phong hào “Đức”.

Phúc hữu thi hoa: đại ý là tốt bụng, lời nói như hoa như thơ.

Nhưng, nếu hần hiểu rõ Đức phi thì phong hào “Đức” này nàng không thể đảm nhận nổi. Nếu thực sự là tính tình nhu hòa, hiền lành cung kính, làm sao có thể dạy dỗ một Lãnh Chí Dương kiều ngạo ương ngạnh như vậy, hậu cung làm sao có vài tân phi tử được sủng ái bị giết chết mà không rõ thủ đoạn đây?

Dù sao Lãnh Hàn Băng cũng không nghĩ muốn gặp Đức phi, ngay từ kiếp trước nàng đã chán ghét loại người cổ làm ra vẻ này, cứ nghĩ mọi người không biết việc mình làm, nhưng trên thực tế lại suy nghĩ quá đơn giản, tưởng tất cả đều không nhìn thấu thủ đoạn của mình, trước mặt người khác ra vẻ bình thường, mà không hiểu rằng, tất cả đều như một vở hài kịch có vài tình tiết buồn cười, khiến cho Lãnh Hàn Băng rất không kiên nhẫn.

Có lẽ bởi vì nàng đều nhìn thấu mọi chuyện, nên mới mất đi rất nhiều hứng thú.

Vì vậy lúc Đức phi hòa ái dễ gần nói chuyện cùng Lãnh Hàn Băng, Lãnh Hàn Băng thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, sau đó giống như không nghe thấy gì, căn bản không muốn đáp lại lời nói của nàng.

Tươi cười trên mặt Đức phi cứng đờ, đáy mắt hiện lên chút phần nộ ngoan độc, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng liền khôi phục tươi cười như trước, ôn nhu nhược nhược, giống như một người ôn hòa dễ gần, nàng một thân cung váy hồ lam, đơn giản nhưng không kém phần hoa lệ, giống như hồ nước trong suốt quanh co khúc khuỷu, ai có thể nghĩ đến nàng bề ngoài ôn nhu thế kia lại có tâm địa rắn rết đây?

“Hàn Băng a, tuy rằng phụ hoàng ngươi sủng ái ngươi, nhưng theo bồi phận, ngươi cũng là nữ nhi của bản cung. Kỳ thật bản cung làm nương, không muốn khó xử nữ nhi chính mình, tiểu công chúa không muốn đối với bản cung... tôn kính, bản cung cũng không nghĩ sẽ cưỡng cầu ngươi cái gì.” Đức phi giọng điệu uyển chuyển, nhưng nói đến đây, giọng đột nhiên thay đổi, “Nhưng mà, chỉ sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại thanh danh của tiểu công chúa ngươi a, người khác nhìn ngươi cũng sẽ...”

Lãnh Thiên đế coi trọng Doãn quý phi còn có Đức phi, dĩ nhiên không phải chỉ vì nàng có bộ dáng xinh đẹp, mà còn vì thủ đoạn thống trị hậu cung của nàng rất cao, thoát nhìn ôn nhu nhược nhược, lại hiểu được ban phát ân uy, thực khéo léo trấn áp nhóm phi tần hậu cung không yên ổn. Cũng vì vậy, một đạo ngự chiếu của Lãnh Thiên đế, khi Doãn quý phi phạm tội liền ban thưởng cho Đức phi quyền lớn giải quyết chuyện lục cung, trợ giúp hoàng thái hậu quản lý hậu cung, mà hoàng thái hậu rất ít khi nhúng tay vào việc của lục cung, cho nên quyền lực này trên cơ bản là trong tay Đức phi.

Cho dù thân phận phẩm giai của Thục phi cao hơn Đức phi, gia thế lại cao quý, làm việc kiêu căng, nhưng ở trước mặt Đức phi cũng có thủ đoạn, cũng không muốn tùy tiện chống lại nàng. Đương nhiên, Đức phi hiểu rõ tính tình Thục phi, cũng sẽ không tùy tiện trêu chọc Thục phi, bởi vì nàng biết Thục phi rất trọng sĩ diện, nếu một khi chống lại, Thục phi tuy rằng sợ hãi nàng, như vì thể diện cũng sẽ liều lĩnh cùng nàng gây âm ỉ.

Bất quá, Đức phi quyền uy ở hậu cung cũng không có nghĩa là có quyền uy trước mặt Lãnh Hàn Băng. Nếu những lời này các hoàng tử trong chầu khác nghe thấy, bọn họ nhất định cân nhắc một phen, dù trong lòng khinh thường Đức phi, nhưng ngoài mặt sẽ tạm thời cúi đầu, miễn cho gánh cái danh bất hiếu, phải biết rằng, ở Nguyệt Quốc coi trọng nhất chính là trung hiếu. Nhưng với Lãnh Hàn Băng, những việc đó nàng chưa hề bận tâm ngay từ lần đầu về cung Doãn quý phi cũng lời thứ này ra để áp đặt nàng.

Nhưng trong lời nói của Đức phi ám chỉ nàng là mẫu thân Lãnh Hàn Băng, điều này khiến cho Lãnh Hàn Băng nghe xong thì trong lòng có chút bất mãn. Nàng khẽ khiêu mi, “Ngươi muốn làm mẫu hậu của ta?” Mẫu hậu, chính là thân mẫu của Lãnh Hàn Băng, Thụy Mẫn Đức hoàng hậu đã qua đời, ý của Lãnh Hàn Băng là muốn hỏi Đức phi – Ngươi muốn làm hoàng hậu sao?

Đức phi nghe ra ý trong lời nói của Lãnh Hàn Băng, sắc mặt nhất thời trắng bệch, trong lòng thầm kêu không tốt. Nếu lời đồn nàng mơ ước vị trí hoàng hậu truyền ra ngoài, rơi vào tai hoàng thượng, bất kể nàng có ý này hay không, hoàng thượng trong lòng sẽ đối với nàng có tâm phòng bị. Phải biết rằng từng đứng hàng tứ phi giống như Đức phi, là hậu phi được sủng ái, Mộc phi, khi Thụy Mẫn Đức hoàng hậu mất một năm, thừa dịp hoàng thượng long tâm vui vẻ, liền lớn mật nói nguyện ý vì hắn gánh vác việc hậu cung.

Cũng không thể nói Mộc phi ngốc, nàng từng bước đều hiểm chiêu, nếu thắng, tự nhiên sẽ được vị trí trung tâm ở hậu cung, con trai không lo, nếu thua, đương nhiên vinh sủng mất hết, nói không chừng còn có thể bỏ mạng.

Mộc phi lá gan rất lớn, có gan đánh cược, nhưng nàng chỉ không đoán được, là hoàng thượng đối với hoàng hậu đã mất kia có tình cảm chân thành tha thiết, cũng không vì thời gian trôi qua mà giảm nửa phần, nghe Mộc phi nói xong, lúc này giận tái mặt, khiến trách nàng một chút, thậm chí còn tát nàng một cái, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Cuối cùng, đương nhiên Mộc phi bị cướp phong hào, giáng xuống làm phi tần, hơn nửa tháng sau liền thất cô tự tử. Mà Lãnh Thiên đế ở trước mặt chúng phi phân nộ, nói nếu có bất luận kẻ nào can đảm mơ ước vị trí hoàng hậu, nhất định không tha cho kẻ đó. Từ đó về sau, không còn ai ở hậu cung dám nói muốn ngồi lên vị trí kia.

Đức phi tự nhiên cũng không muốn, nàng cũng không muốn trở thành Mộc phi thứ hai. Cho dù hoàng thượng không tước phi vị của nàng, cũng sẽ dần dần bất hòa, thậm chí tìm cơ lấy đi quyền lực ở hậu cung, cho nên Đức phi mỉm cười đáp lại, “Đương nhiên không phải, bản cung chỉ nghĩ lấy thân phận trưởng bối khuyên ngươi một chút, cũng không có mơ tới vị trí không thuộc về mình, ngươi xem a Hàn Băng, ngươi đây...”

“Đức phi nương nương!” Đi theo phía sau Lãnh Hàn Băng, Phù Nhi bỗng nhiên ngắt đầu, cao giọng nói, “Hoàng thượng đang thỉnh tiểu công chúa điện hạ qua đó, nếu chậm trễ thời gian, chỉ sợ không thể giao phó với hoàng thượng.”

Đức phi sắc mặt lạnh lùng – Từ khi nào mà một cung nữ cũng có thể nói chuyện vô lễ như vậy trước mặt nàng? Quả nhiên là người mà Lãnh Hàn Băng dạy dỗ, vừa nhìn đã biết là kẻ không có giáo dưỡng, không biết trên dưới, mới về cung mà không biết phép tắc gì hết!

Nàng đang muốn mở miệng răn dạy cung nữ này mấy câu, Lãnh Hàn Băng lại trực tiếp lên tiếng “Đi.” Vừa dứt lời, nàng ngay cả ánh mắt cũng không lưu cho Đức phi cùng những kẻ oanh oanh yển yển phía sau, ngay lập tức rời đi.

Mà một phần y cung nữ đi theo phía sau nàng đang định nhanh chóng rời đi, lại bị Phù Nhi kéo lại.

“Chuyện gì vậy chủ nhân?” phần y cung nữ liếc nhìn Đức phi sắc mặt không tốt, thấp giọng hỏi Phù Nhi.

“Dẫn theo tam hoàng tử.” Phù Nhi nói xong, cũng đi về phía trước. Tuy rằng chủ tử cũng không nói muốn dẫn theo tam hoàng tử, nhưng vừa rồi nàng đã lên tiếng vì tam hoàng tử, nhất định cũng không muốn lưu tam hoàng tử cho đám nữ nhân ác độc này, cho nên dẫn hắn đi nhất định là đúng.

Trong đám thị nữ, Phù Nhi là người hiểu rõ tâm tư của Cung Trường Nguyệt nhất, cho nên cũng được sủng ái nhất. Nhưng mà phần y cung nữ đối với chuyện này có chút thắc mắc, suy nghĩ nửa này cũng không nghĩ ra lý do, cho nên cũng chỉ có thể nghe theo phân phó của Phù Nhi tỷ tỷ, bất tam hoàng tử nhỏ nhỏ ốm yếu, dẫn theo hần chạy chậm đuổi theo chủ tử.

Thấy Đức phi đến, Lãnh Mộ Ly thầm kêu không tốt, hần nhìn ra được Đức phi bởi vì bị tiểu công chúa coi thường, trong lòng đã sớm hừng hực lửa giận, thân phận của Đức phi dĩ nhiên không có khả năng làm gì tiểu công chúa, nhưng nếu đợi cho tiểu công chúa rời đi, như vậy người không ổn cũng chỉ có mình hần!

Từ sau khi mẫu thân hần mất, phụ hoàng đã đưa hần đến dưới danh nghĩa Đức phi, từ nhỏ hần đã lớn lên ở cung của Đức phi, nhưng mà chính mình thấy Đức phi bị tiểu công chúa cự tuyệt, như vậy nếu Đức phi trút giận, đứng chịu mũi sào sẽ là hần!

Ở trước mắt bao người, Lãnh Mộ Ly nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra tốt cùng làm sao tránh được một kiếp nạn, cho nên trong lòng hần phải thỏa hiệp, hy vọng lát nữa bị đòn ít nhất không thương tổn tính mạng mình, chỉ cần tính mạng không sao, nhiều đau đớn như vậy hần đều nhịn đến bây giờ, không phải đã thành thói quen rồi sao? Một ngày nào đó, hần nhất định trả lại đau đớn cùng khuất nhục mà hần cùng mẫu thân phải chịu cho nữ nhân kia!

Lãnh Mộ Ly buông xuống nửa con mắt, dấu đi ngoan lệ vừa chột lóc!

Đột nhiên, ở phía sau, một bóng đen phủ lên hần, Lãnh Mộ Ly có chút hậu tri hậu giác ngẩng đầu, phát hiện cung nữ đi theo phía sau tiểu công chúa hướng về phía mình cúi xuống, một tay kéo lấy vạt áo hần, sau đó...

“A!” Lãnh Mộ Ly kinh hô một tiếng, cảm giác được thân thể mình đang bay trên không trung!

Thì ra hần bị cung nữ thoát nhìn nhu nhược nhỏ nhắn kia cắp lấy!

Lãnh Mộ Ly vụng trộm nghiêng đầu đánh giá cung nữ dẫn mình đi, bỗng nhiên phát hiện phục sức trên người nàng cùng cung nữ bình thường có chút khác nhau, vài dệt cũng tốt hơn nhiều lần so với y phục của cung nữ. Nhìn nàng dắt mình theo mà không hề có bộ dạng mệt mỏi, Lãnh Mộ Ly nhất thời tỉnh ngộ - đây chính là võ công! Quả nhiên là người tài bên tiểu công chúa a!

Hần trong lòng vừa sợ hãi than, vừa quay đầu nhìn biểu tình của nhị ca Lãnh Chí Dương, thấy hần vẻ mặt ngốc lăng nhìn mình, tựa như không thể được mình lại bị tiểu hoàng muội mang đi!

Nhìn thấy bộ dáng đó của hần, Lãnh Mộ Ly lập tức cảm thấy rất sáng khoái, nhịn không được che miệng vụng trộm cười rộ lên, khuất nhục này giờ nghẹn ở trong lòng cũng vì biểu tình buồn cười này của Lãnh Chí Dương mà biến mất.

“Ngươi cao hứng?” Một thanh âm lạnh nhạt quen thuộc đột nhiên vang lên bên cạnh.

Lãnh Mộ Ly cả kinh, có chút khó nhọc ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy được gương mặt thanh tú của tiểu công chúa. Thì ra không biết từ lúc nào, cung nữ dẫn mình theo đã chạy tới chỗ Băng Tử tiểu công chúa, mà khi này âm thanh hần không nhịn được cười trộm cũng bị vị tiểu công chúa này nghe thấy hết.

Lãnh Mộ Ly trên mặt nhất thời có thêm vài phần sợ hãi, thì thào kêu, “Tiểu công chúa điện hạ...”

“Tiểu công chúa?” Lãnh Hàn Băng nhíu mày, “Ngươi không phải nên gọi ta là tiểu hoàng muội sao?”

Nghe thấy sự khó hiểu trong giọng của Lãnh Hàn Băng, Lãnh Mộ Ly có chút mất mát trong lòng, hần gục đầu xuống, âm thanh nhỏ nhỏ trả lời, “Ta là do cung nữ sinh ra, thân phận ti tiện, dĩ nhiên không xứng xưng người là tiểu hoàng muội...” Những lời châm chọc này hần nghe như lời nói bình thường, lúc này lại từ trong miệng hần nói ra, thế nhưng lại làm cho hần cảm thấy vài phần tự ti.

Bây giờ ở trước mặt muội muội mỹ lệ tựa tiên nhân, tự trong lòng hần cũng biết xấu hổ, cũng có chút... ước mong.

Lời nói của Lãnh Mộ Ly khiến Lãnh Hàn Băng có chút khó hiểu, “Ti tiện? Phụ thân của ngươi là hoàng đế Nguyệt Quốc, hần có đất đai mệnh mông bát ngát, hần có quân đội cường đại, hần có con dân sống hạnh phúc, ngươi lại tự nói mình ti tiện?”

Lãnh Mộ Ly thân thể chấn động, hần ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn Lãnh Hàn Băng.

Đúng vậy! Nhiều người vì mẫu thân hần hèn mọn khiến hần quên nhất chuyện quan trọng nhất – trong cơ thể này còn chảy một nửa dòng máu khác, là từ nam nhân tôn quý nhất đất nước này, cho nên ai có thể nói hần ti tiện? Hần là hoàng tử tôn quý cùng vinh hiển! Thân phận của hần không hề ti tiện!

Nước mắt theo khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dơ bẩn của Lãnh Mộ Ly chảy xuống, khiến cho gương mặt vốn đầy bụi của hần bây giờ lại bẩn vô cùng. Hần ban đầu còn nhỏ giọng thút thít, sau lại đột nhiên lớn tiếng khóc, tựa như đem hết ụy khuất bấy năm qua khóc cho băng hết.

Có lẽ thật lâu trước kia, hần trong lòng cũng nghĩ như thế, nhưng có rất nhiều người phủ định nó, khiến hần dần dần quên mất, cũng dần dần thừa nhận lời nói của họ - mình, cũng chỉ là một tiện nhân... Nhưng, nữ nhân tôn quý trước mặt này bất ngờ nói một câu, lại giống như thế giới này chấp nhận hần, cũng khiến cho tự tin căn bản đã khô cạn của hần lần nữa tràn đầy!

Nhìn Lãnh mộ Ly khóc đến thê thảm, các cung nữ phía sau Lãnh Hàn Băng cũng vì tam hoàng tử bị khinh thường này mà lòng chua xót, mà người ngoại trừ đối với chủ tử vẫn luôn không có biểu tình, Phù Nhi cũng lộ ra một nụ cười cổ vũ hần, phần y cung nữ một tay xách Lãnh Mộ Ly, một tay vỗ vỗ lưng hần, tiếp thêm tinh thần cho hần, “Đúng vậy! Tiểu tử! Ngươi phải đem lời nói của công chúa bọn ta ghi tạc trong lòng!”

Tiếng khóc của Lãnh Mộ Ly nhỏ dần, hấn ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Hàn Băng, cặp mắt kia đã được nước mắt tẩy qua, càng thêm sáng ngời, lóe lên tự tin! Hấn có chút sợ sệt hô, “tiểu hoàng muội...”

“Này! Người chưa ăn cơm sao?”, phần y cung nữ vỗ một cái lên lưng hấn.

Lãnh Mộ Ly bị lực đạo của phần y cung nữ làm nghẹn một chút, nhưng hấn rất nhanh dùng âm thanh lớn hơn hướng Lãnh Hàn Băng hô, “tiểu hoàng muội!”

“Àn, đi thôi.” Lãnh Hàn Băng xoay người, tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng phân phó Phù Nhi một câu, “Dẫn hấn đi tắm, ta đưa hấn đi cùng.”

“Cùng đi gặp mặt hoàng thượng sao? Nhưng ngày hôm qua hoàng thượng đã phái người thúc dục, nếu chậm trễ nữa...” Phù Nhi nhú mày, trong lòng có chút lo lắng.

“Đã trễ lâu vậy, trễ thêm một chút cũng không sao.” Lãnh Hàn Băng có chút không quan tâm nói, “Chúng ta ngồi trong hoa viên một lát đi.”

Phù Nhi biết chủ tử quyết định rồi thì tuyệt đối không thay đổi, cho nên nàng cũng chỉ gật đầu, dẫn Lãnh Mộ Ly vừa mới bị phần y cung nữ đặt trên đất ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15

Ngay tại lúc Lãnh Hàn Băng đang nhàn nhã ngồi thưởng trà ở tiểu đình trong hoa viên, Nam Cung Diệu cùng các sứ thần cũng đang tản bộ trong hoa viên.

“tiểu chủ tử, người kia là Nam Cung Diệu a.” phần y cung nữ trong mắt lóe ra bát quái, cúi người bên tai cung Lãnh Hàn Băng nói.

phần y cung nữ có một tật xấu vĩnh viễn không thay đổi, đó chính là lộn chết không sợ bóng nước sôi, nàng hình như đã quên mỗi lần nàng tính kế chủ tử, cuối cùng đều là nàng kết cục bi thảm, nhưng vẫn kiên trì “thiếu thân lao vào lửa” như trước.

“Nam Cung Diệu?”, Lãnh Hàn Băng chậm chậm mở mắt, có chút kỳ quái nhìn phần y cung nữ, “Ài? Ta quen sao?” Nàng sao lại không nhớ mình có biết một người như vậy?

Lửa bát quái trong mắt phần y cung nữ lập tức bị một chậu nước lạnh dội tắt, nàng ngượng ngùng cười cười, nụ cười cứng ngắt có vài phần kỳ quái, nhưng là nàng cũng không để ý, sâu kín lui đến một góc – nàng như thế nào lại quên tính tình chủ tử? Nếu chủ tử thật sự thích một người, việc này thật sự rất kỳ quái. Bất quá nàng không ngờ chủ tử ngay cả quen biết cũng không quen biết Nam Cung Diệu, nàng cười cười nhìn chủ tử

" người quen rồi sao đó là vị hoàng tử đã cầu thân người trong yến tiệc tẩy trần tối hôm qua, hoàng thượng vẫn chưa đồng ý đó?"

Lãnh Hàn Băng quay đầu nhìn thoáng qua phần y cung nữ đã lui ra góc, cảm thấy nàng có chút kỳ quái, lại không biết hỏi ra sao, rõ ràng lười mở miệng.

nhóm người rời đi theo con đường ban nãy, cũng không có kinh động đến Lãnh Hàn Băng đang ngồi trong lương đình.

Phù Nhi động tác rất nhanh, không đến thời gian một ly trà đã đưa Lãnh Mộ Ly trở về. Lãnh Mộ Ly thay bộ quần áo mới, cả người lập tức liền thay đổi, nguyên bản người nhỏ có chút bụi bẩn, lúc này lại giống như được chạm ngọc mà thành, ngũ quan tinh xảo, vừa nhìn đã khiến người khác ưa thích. Bất quá bởi vì dinh dưỡng không đủ, hấn thoát nhìn có chút gầy yếu, trên mặt cũng kém vài phần hồng hào, có vẻ tái nhợt.

“Cũng không tệ lắm.” Lãnh Hàn Băng khiêu mi.

Lãnh Mộ Ly mặt lập tức liền đỏ lên, hấn không ngờ tiểu hoàng muội lại khen mình, nhất thời cảm thấy mặt nóng như thiêu. Hấn ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Hàn Băng, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, trong lòng run lên, có chút không dám đáp lại ánh mắt của tiểu hoàng muội, chỉ có thể lúng túng thu lại tầm mắt, đầu cúi xuống, không dám ngẩng đầu lên lại.

“Đi thôi.” Lãnh Hàn Băng từ thạch đống* đứng lên, đi ra ngoài lương đình, cung nữ phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp, Phù Nhi một tay lôi kéo Lãnh Mộ Ly, đi cách Lãnh Hàn Băng một bước chân, mà phần y nữ tử thì đã sớm đi ở sau cùng.

*Thạch đống: ghế dài bằng đá

Rất nhanh đã đến Kim Quang Điện của Lãnh Thiên đế.

Theo lý mà nói, đến cửa Kim Quang Điện là phải đợi thái giám hướng hoàng thượng bẩm báo, được hoàng thượng cho phép thì mới được vào. Nhưng

Lãnh Hàn Băng dĩ nhiên không quan tâm quy định này, cũng không đợi thông truyền liền bước vào.

Ở phía sau, một thị vệ trẻ tuổi quát, “Đứng lại!”

Lãnh Hàn Băng dừng bước, có chút không kiên nhẫn nhìn về phía thị vệ trẻ tuổi kia, “Ngươi nói ta?”

“Đứng vậy!” Thị vệ trẻ tuổi đi tới, không chút khách khí nói với Lãnh Hàn Băng, “Ngươi chẳng lẽ không biết đây là đâu, lại dám không đợi thông truyền đã đi vào!” Thị vệ trẻ tuổi này có lẽ là tiểu đội trưởng tài ba mới tới, cũng không biết Lãnh Hàn Băng, nói chuyện có nề nếp, vừa nhìn liền biết là một người không biết vào cung là phải nhìn sắc mặt người khác mà hành sự. (_ _ - chém ạ)

“Thông truyền?” Lãnh Hàn Băng nhú mày, trong lòng cũng không hề giận, “Bản cung không cần thông truyền.”

Nhìn ánh mắt Lãnh Hàn Băng, thị vệ trẻ tuổi trong lòng run lên, có vài phần e ngại. Mà hắn nghe xưng hô của Lãnh Hàn Băng, cũng hiểu được nữ tử này có lẽ là công chúa hay hậu phi gì đó, nhưng mà hoàng cung thâm nghiêm*, cho dù là công chúa hay hậu phi cũng không thể phá hư! Bởi vậy, cho dù hắn e ngại ánh mắt tràn đầy áp lực của Lãnh Hàn Băng, vẫn như trước không có ý cho Lãnh Hàn Băng đi qua, cố chấp nói, “Xin đợi bẩm báo, bệ hạ đồng ý người mới có thể đi vào...”

*sâm nghiêm: nghiêm nghị

Lúc này, một thị vệ trung niên mang theo thị vệ đi tuần tra nhìn thấy đoàn người của Lãnh Hàn Băng bị chặn lại trước Kim Quang Điện, mang tâm tình góp vui khế liếc một cái, nhưng nhìn thấy sùnn mặt lạnh lùng thán nhiên của Lãnh Hàn Băng, trong lòng cả kinh vội vàng vọt đi qua, kéo vị đội trưởng thị vệ đồng hương của mình.

“Tham kiến tiểu công chúa điện hạ!” Thị vệ trung niên vội kéo thị vệ trẻ tuổi hướng Lãnh Hàn Băng quỳ xuống.

Lãnh Hàn Băng liếc bọn họ một cái, không nói gì, phát tay áo đi vào. Mà Phù Nhi vội kéo Lãnh Mộ Ly sắc mặt không ổn cũng theo Lãnh Hàn Băng đi vào, cung nữ đi theo Lãnh Hàn Băng cũng phần y cung nữ đều lưu tại bên ngoài.

“Lão Vương! Ngươi lôi kéo ta làm gì?” Thị vệ trẻ tuổi có chút bất mãn, giẫy khỏi thị vệ trung niên, “Làm sao có thể tùy tiện như vậy cho người ta đi vào, nếu hoàng thượng trách tội, ta làm sao đảm đương được!”

Lão vương mặt không còn chút máu liếc thị vệ trẻ tuổi một cái, “Ta nói này Tiểu Chính a, ngươi có biết vừa rồi ta giữ ngươi lại chính là cứu mạng ngươi không! Ta cũng không biết ngươi gan to đến như thế, cứ nhiên dám chặn lại Băng Tử tiểu công chúa.” Nói xong, lão Vương vỗ vỗ ngực, hiển nhiên với một màn nguy hiểm khi này vẫn còn sợ hãi.

“Băng Tử tiểu công chúa?” Thị vệ trẻ tuổi nhú mày, có chút khó hiểu, “Tiểu công chúa thì sao? Tiểu công chúa là có thể tùy tiện xông vào cung điện của hoàng thượng sao? Nơi này là Kim Quang Điện a!”

“Ôi, tiểu tử tông của ta, ngươi không biết thật hay giả a?” Lão Vương đỡ trán, đối với Tiểu Chính thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, “Người đó là Băng Tử tiểu công chúa! Chưa từng nghe qua Băng Tử tiểu công chúa sao?”

“Hình như có chút ấn tượng...”

Lão Vương hừ một tiếng, “Người ta từ lúc sinh ra đã không ở trong cung rồi thì làm sao tuân thủ quy củ hoàng cung đó, hơn nữa bệ hạ cũng đã hạ lệnh, ở trong hoàng cung này, bất luận nơi nào Băng Tử tiểu công chúa đều có thể đến, không cần thông truyền, không cần cho phép, ngay cả Kim Quang Điện cũng như vậy. Hơn nữa a...” Lão Vương đem Tiểu Chính kéo qua một bên, xác định không ai nghe thấy mới nhỏ giọng nói, “Vị tiểu công chúa kia nghe nói tính cách âm tình bất định, lúc mới về cung đã ban chết cho mười mấy người, đều là bị chôn sống đánh chết a, ngươi nếu chọc nằng, đừng nói chính ngươi khó mà giữ mạng, ngay cả phụ mẫu của ngươi, con cái ngươi đều có khả năng toi mạng theo!”

Tiểu Chính trong lòng cả kinh, nhớ lại ánh mắt vị công chúa kia nhìn hắn, dưới chân nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Bất quá yên tâm, vị công chúa kia nếu trước mặt không trừng phạt ngươi, sau lưng cũng sẽ không chinh ngươi.” Lão Vương nhìn ra Tiểu Chính lo lắng, vỗ vỗ vai hắn nói.

Trái tim Tiểu Chính rốt cục rơi xuống, cảm kích nhìn lão Vương, “Lão Vương a, cảm ơn ngươi a!”

“Đâu có gì, đâu có gì.” Ngày đó hắn chút nữa là trêu chọc vị tiểu công chúa điện hạ này, cho nên trí nhớ khắc sâu nga!

Hoài Ngọc nữ quan hiện tại là nữ quan thân cận được Lãnh Thiên đế sủng ái nhất, hoàng thượng thấy nàng thiên tư thông minh, hơn nữa luôn khiêm tốn hiếu học, cho nên lúc xử lý tấu chương thường cho nàng hầu hạ tả hữu, hơn nữa ngẫu nhiên còn có thể hỏi một chút ý kiến của nàng. Đương nhiên, Lãnh Thiên đế yêu thích Hoài Ngọc là từ góc độ tướng bối, nhưng Hoài Ngọc xuất thân bản hàn, lại có tâm tư muốn được lên cao.

Từ khi Nguyệt quốc thành lập đến nay, cũng không phải không có trường hợp nữ quan thân cận của hoàng thượng được sủng ái mà nhất phi trùng thiên*, cho nên trong lúc Hoài Ngọc không chú ý, tâm liền xuất hiện ý tưởng này, nàng thậm chí còn ảo tưởng hoàng thượng liệu có thể vì đặc biệt sủng ái nàng mà cho nàng trở thành một trong tứ phi không! (Vâng... thím rõ ảo tưởng rồi ==) May mà nàng còn có chút tự hiểu thân phận mình không có khả năng ngồi lên vị trí quý phi. (Kiếp kinh hồn!!)

*Nhất phi trùng thiên: Ý đại khái như một bước lên mây.

Nữ quan thân phận ti tiện, chỉ là dân thường, không có tư cách tham gia tuyển tú, lại bởi vì các nàng có chút ưu điểm cho nên thân phận cao hơn cung nữ bình thường. Hoài Ngọc cũng là một người trong số đó, nàng có thể tiến cung, hơn nữa từng bước từng bước trở thành nữ quan thân cận của hoàng thượng, là nhờ vào lúc nàng mới vào cung, văn tài trác tuyệt, viết ra một bài thơ hay.

Mà Hoài Ngọc cũng là một nữ nhân có dã tâm, nàng xuất thân từ một thư hương thế gia đã xuống dốc, mẫu thân nàng từ khi nàng còn nhỏ đã giáo huấn nàng về sau nhất định phải chấn hưng gia tộc, mà ý tưởng này, chính là tiến cung. Bởi vì chỉ cần nàng có thể trở thành sủng phi, gia tộc của nàng cũng sẽ nhất phi trùng thiên! Chân chính thực hiện nguyện vọng của mẫu thân!

Nàng tâm tư không thuần khiết, nhưng bởi vì Lân Thiên đế sự vụ bận rộn, làm sao lại phí tâm với việc tâm tư không thuần khiết của hạ nhân, cho nên cũng không nhận ra được ý của Hoài Ngọc. Bất tri bất giác, sự tự tin của Hoài Ngọc càng ngày càng lớn, bình thường khi gặp một ít người địa vị thấp ở hậu cung, thì dù như đáp ứng*, nàng đều cau mày bắt người khác nhìn theo, cũng chẳng ngại cấp bậc chính mình thấp hơn người khác. Đối phương cũng luôn nén giận, vì dù sao Hoài Ngọc cũng là người được sủng ái bên cạnh hoàng thượng, điều này vô tình đã cổ vũ cho Hoài Ngọc ngày càng kiêu ngạo.

*Đáp ứng: một trong những cấp bậc của hậu cung, như phi tần, tiếp dư v.v...

Hoài Ngọc đã sớm nghe nói, trong hậu cung người lên tiếng có quyền nhất, địa vị cao nhất, không phải hoàng thượng, không phải hoàng quý phi, mà là vị Bạng Tử tiểu công chúa vừa mới hồi cung năm nay tròn mười tuổi, cho dù là hoàng thượng, cũng thường xuyên nghe theo ý nàng, càng không kể đến những hậu phi từng cao giọng với nàng có bao nhiêu thâm. Nhưng mà Hoài Ngọc trong lòng không nghĩ như vậy, nàng cảm thấy cho dù như thế thì thế nào, nàng kia cũng chỉ là công chúa, tất cả của nàng đều là do hoàng thượng cấp cho, có cái gì mà ra oai?

Có lẽ bởi vì từ nhỏ nàng đã sống trong hoàn cảnh này, nên đã dưỡng thành tính tình có chút tự ti lại thấp phần cao ngạo, mà sau khi vào cung, nàng lại dùng cao ngạo để che giấu tự ti! Cho nên nàng mới dám ở Thanh Nguyệt Các của Lân Hàn Bạng, công khai cao giọng với Lân Hàn Bạng, lại còn một bộ dáng không sợ trời không sợ đất. Đáng tiếc, cuối cùng lại bị vứt ra ngoài.

Lúc đó nàng ngã sấp trên hành lang, chung quanh cung nữ thị vệ đều cười trộm nàng, khiến cho nàng cảm thấy nhục nhã vô cùng, vì thế cũng đối với Lân Hàn Bạng phản hận không thôi (CaS: có hận cũng không đựng được tới cái đầu móng chân chị Bạng ~ ha ha). Đương nhiên, ở trước mặt hoàng thượng, nàng vẫn như trước cười rất ôn nhu, không hề biểu lộ một chút điều ngoa nào.

Nửa đêm hôm qua, Hoài Ngọc đi thiện phòng lấy một ít đồ, dự định tự mình hầm một chén cháo tuyết nhĩ cho hoàng thượng, trong cháo có thêm vài giọt liệu quý hiếm, có thể bổ huyết, bổ sung tinh lực, tinh thần minh mẫn, nhưng lại không có một chút mùi thuốc nào, trình tự làm ra chén cháo này vô cùng phức tạp, tốn nhiều thời gian và công sức, nếu không có sự kiên nhẫn, sợ là làm không được, mà Hoài Ngọc lại là một người có kiên nhẫn cùng nghị lực.

Nàng thật cẩn thận bưng chén cháo tuyết nhĩ, sợ xuất hiện một chút việc ngoài ý muốn. Tuy rằng làm chén cháo này khiến nàng thực mệt mỏi, nhưng nghĩ đến ánh mắt tán thưởng của hoàng thượng, bước chân nàng cũng nhanh hơn.

Vừa đi đến chỗ rẽ, Hoài Ngọc chỉ lo nhìn cháo tuyết nhĩ trong tay, không nhìn người đang đi về phía mình, không để ý liền đụng vào đối phương, chén cháo nóng nhất thời đổ ra ngoài, chỉ chút nữa là dính lên tay người kia.

Nhưng mà, người này là Lân Hàn Bạng.

Nàng tuy rằng không thấy được Hoài Ngọc, bị nàng (Hoài Ngọc) đụng phải, nhưng là phản ứng của nàng (Lân Hàn Bạng) rất nhanh, nhanh chóng vận khởi chân khí, đem chén cháo căn bản sẽ đổ lên cổ tay của nàng đánh văng ra ngoài, chén cháo tuyết nhĩ bị đánh văng ra, đổ lên mặt đất.

Hoài Ngọc sững sốt, nàng nhìn chén cháo tuyết nhĩ đang tỏa ra hơi nóng, quả thực không thể tin được tâm huyết của mình thế nhưng lại đổ sông đổ biển. Rất nhanh, trong lòng nàng liền dâng lên lửa giận, ngẩng đầu phẫn nộ nhìn đối phương, lại phát hiện người này lại là Bạng Tử tiểu công chúa.

Tuy rằng nàng có ý làm khó dễ, nhưng nàng cũng hiểu được tiểu công chúa không phải người mà nàng có thể tùy tiện làm khó dễ, vì thế nàng chỉ có thể gục đầu xuống, dấu đi phẫn nộ cùng không cam lòng trong mắt, nhưng cũng không có ý muốn mở miệng giải thích.

Đáng tiếc, Bạng Tử tiểu công chúa “tàn bạo tùy hứng” nổi tiếng hậu cung đến bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì. Cho dù là kiếp trước, nàng sống trong thời đại dân chủ, nhưng nàng từ bé đã được huấn luyện để trở thành đế vương, giờ tay nhắc chân đều thấp phần tôn quý, ngay cả đương kim Lân Thiên đế cũng không bằng! Mà sự tàn bạo thì không kém chút nào so với khai quốc hoàng đế!

“Người tới.” ánh mắt Lân Hàn Bạng chợt trầm đi, những người quen thuộc với nàng đều hiểu, lúc này tâm trạng của nàng có chút không tốt.

Rất nhanh, bốn thị vệ chạy tới, quỳ một gối ở trước mặt nàng, “Tham kiến tiểu công chúa điện hạ.” Bọn họ ở Kim Quang Điện đã lâu, dĩ nhiên nhận ra vị công chúa điện hạ thịnh sủng lục cung này.

Lân Hàn Bạng nhìn Hoài Ngọc, lạnh lùng mở miệng, “Đem nàng kéo xuống, đánh chết.” Hai chữ “đánh chết” được nàng thốt ra vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại là chuyện đầm máu như thế!

Bốn thị vệ chỉ sững sốt một chút, liền nhanh chóng động thủ, chuẩn bị kéo Hoài Ngọc đi.

Hoài Ngọc bị thị vệ nâng dậy, mới chậm rãi phục hồi tinh thần từ hai chữ “đánh chết” kia, không hề để ý hình tượng, vừa giãy dụa vừa hét to, “Không được! Người không thể giết ta! Ta là nữ quan thân cận được hoàng thượng sủng ái nhất! Ta là Hoài Ngọc! Ta là Hoài Ngọc!”

Lãnh Hàn Băng liếc nhìn nàng một cái liền chuyển tầm mắt, không hề có chút động dung.

Hoài Ngọc trong lòng thêm vài phần sợ hãi, nàng giãy dụa, khí lực lớn đến dọa người, lại có thể khiến cho hai thị vệ tha nàng đi phải cố hết sức.

Lúc này, Hoài Ngọc nhìn thấy một hoàng bào cách đó không xa, mắt sáng lên, liều mạng hô, “Hoàng thượng... hoàng thượng! Cứu mạng a! Cứu mạng, cứu ta a, cứu Hoài Ngọc a...”

Lãnh Thiên đế thoát nhìn là một nam nhân tao nhã, tuy rằng một thân hoàng long bào, nhưng cũng không có khí phách đế vương cùng lệ khí, tựa hồ rất bình dị gần gũi, nhưng mà hắn có thể trở thành hoàng đế thì tuyệt đối không phải một người đơn giản. Tay hắn luôn nắm một chuỗi ngọc phan châu, từng viên từng viên đều mịn màng, khí chất ôn nhuận giống như con người hắn.

Nghe được âm thanh có chút quen thuộc, Lãnh Thiên đế ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn đã thấy nữ nhi mà mình mong gặp, trong mắt không khỏi phát qua kinh hi. Ngày hôm qua hắn phái nữ quan kia đi tìm nàng, lại bị chặn trở về, hắn tuy rằng trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không dám sinh khí vì sự việc của Doãn quý phi khiến nàng giận hắn, đối mặt với nữ nhi, hắn luôn luôn có một cảm giác không nói nên lời.

Hắn vĩnh viễn không thể quên, lúc trước Lãnh Hàn Băng được tái hậu ôm ra khỏi cung hắn đã thiếu chút nữa là không còn hi vọng, lúc ấy lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng sau mười năm xa cách Hàn Băng trở về, cặp mắt kia bình thường ôn hòa nay phượng mâu lại phát ra ánh sáng tôn quý không thể xâm phạm cùng thâm trầm. Hắn muốn xông lên ôm lấy nàng, lại bị nàng chặn lại. Nàng chỉ là bước chậm chậm về phía hắn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như đang ở nơi cao nhìn xuống mọi người, thái độ khác với thái độ làm nũng như trước kia...

“Người là phụ thân của ta?” Nàng cau mày, có chút không vui nhìn hắn sau mười năm xa cách.

Khi đó, hắn chỉ biết, nữ nhi của mình không giống người thường, đã trở thành phượng hoàng con, bày ra hai cánh của chính mình.

Bất quá có kỳ người bên cạnh, cho nên hắn không thể biểu hiện ra bộ dáng kinh hi, chỉ thần nhiên đi qua hỏi, “Sao lại thế này?”

Hoài Ngọc lại nghĩ hoàng thượng là muốn giúp mình, khẩn cấp lên tiếng, “Nô tỳ vừa rồi không cẩn thận bị công chúa điện hạ đụng phải, nhưng công chúa lại muốn đánh chết nô tỳ.” Nàng không phải ngốc tử, nàng biết nên nói cái gì.

“Không có việc gì chứ?” Lãnh Thiên đế trong giọng nói có vài phần thân thiết.

Hoài Ngọc e lệ, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Nô tỳ không có việc gì...”

“Hàn Băng, người bị cháo văng trúng sao?” Lãnh Thiên đế gắt gao nhíu mày, sự ôn hòa trên người đột nhiên trở nên sắc bén, “Là người?”

“Lỗi xuống, đánh chết.”

Hoài Ngọc sửng sốt, nàng ngờ ngác nhìn Lãnh Thiên đế, không có phản kháng để thị vệ lôi đi. Cả đời Hoài Ngọc, việc không nên làm nhất, chính là nghĩ muốn những thứ không thuộc về mình, hơn nữa lại không hiểu rõ đạo lý đơn giản này...

Nhất vô tình để vương gia.

“Hàn Băng, người thật sự không có bị phỏng chứ?” Lãnh Thiên đế thân thiết nhìn Lãnh Hàn Băng, trong mắt có vài phần lo lắng.

“Không có.” Lãnh Hàn Băng phát phát tay áo, ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên đế, ánh mắt bình thản, đáp lại cũng không tôn kính, lấy thái độ ngang hàng mà trả lời, “Người nôn nóng triệu ta vào cung là vì sao?”

Nếu là người khác dùng giọng điệu đại bất kính như thế cùng Nguyệt quốc hoàng đế bệ hạ nói chuyện, đã sớm bị lôi xuống loạn côn đánh chết, nhưng người này là Lãnh Hàn Băng, ở trước mặt nàng, cung quy nghiêm khắc chỉ là thùng rỗng kêu to, mà căn bản Lãnh Thiên đế cũng không truy cứu việc này, tuy rằng trong lòng hắn cũng có một chút mất mát nhỏ.

“Có ba việc.” Lãnh Thiên đế thần sắc thập phần nghiêm nghị, “Đi vào trong rồi nói.”

Lãnh Thiên đế dẫn đầu xoay người đi vào ngự thư phòng, Lãnh Hàn Băng chậm rãi theo phía sau, Phù Nhi lôi kéo Lãnh Mộ LY đi sát sau đó, vào ngự thư phòng, Lãnh Thiên đế cho cung nữ thái giám lưu lại bên ngoài, chỉ có lão thái giám luôn đi theo bên cạnh Lãnh Thiên đế, Trần Vinh, là ở lại.

Ngự thư phòng? Trong mắt Lãnh Thiên đế hiện lên một chút quang mang nhàn nhạt – ngự thư phòng, chính là nơi bình thường Lãnh Thiên đế cùng các đại thần thương lượng chuyện quốc gia đại sự, trước kia nếu Lãnh Thiên đế cùng nàng nói chuyện phiếm vài câu, cũng sẽ không vào đây, xem ra, cái gọi là có hai chuyện kia hắn là quốc gia đại sự, chuyện trọng yếu nhất hiện nay là gì?

Lãnh Hàn Băng hơi hơi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lãnh Mộ Ly một cái.

Tiểu thiếu niên phấn điều ngọc mài gắt gao mân miệng, có chút dùng sức cầm lấy tay Phù Nhi, có thể nhìn ra được hắn thực khẩn trương. Mà ánh mắt hắn gắt gao dừng tại lưng của Lãnh Thiên đế đi phía trước, có vài phần khát vọng cùng khiếp đảm. Ánh mắt hắn rất sáng, cơ trí hơn người, mà ngày thường bị Lãnh Chí Dương khi dễ nhưng không phản kháng, người khác có thể thấy là do hắn yếu đuối, nhưng Lãnh Hàn Băng hiểu được, hắn không phản kháng là vì ын nhẫn.

Cửa ngự thư phòng chậm rãi đóng lại, toàn bộ ngự thư phòng lâm vào yên tĩnh. Lãnh Thiên đế ngồi ở thủ tọa, một tay nâng cằm, mắt buông xuống, trong

mắt có chút phức tạp, tay kia của hắn thì niệp* phật châu, tựa như thông qua cách này để bình phục tâm trạng của mình.

*Niệp: vân vê, ý là cứ vê mấy hạt châu ý

“Chuyện đầu tiên, là về việc lập thái tử, Hàn Băng, ta muốn nghe một chút ý kiến của ngươi.” Lãnh Thiên đế nghiêm túc lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hàn băng tràn đầy tín nhiệm. Hơn nữa, hắn lên tiếng cũng không tự xưng “Trẫm”, mà là “ta”, cái này có nghĩa lúc hắn hỏi Lãnh Hàn Băng, không phải lấy thân phận đế vương, mà là một người phụ thân bình thường, hỏi ý kiến nữ nhi của mình.

Quả nhiên là chuyện này. Lãnh Hàn Băng chậm rãi khép nửa mắt, nhìn về phía Lãnh Thiên đế, nhưng không vội vàng lên tiếng.

Thái giám Trần Vinh cùng Phù Nhi đối với phương thức ở chung kỳ quái giữa Lãnh Thiên đế và Lãnh Hàn Băng đã thành thói quen, hai người cũng không như một cặp cha con, cũng không giống quân thần, mà là hai con người ngang hàng. Nhưng mà đối với Lãnh Mộ Ly, hắn cảm thấy thực khiếp sợ, phụ hoàng ở trong mắt hắn là một người thực xa vời, trí nhớ của hắn với phụ hoàng, chỉ hoàng long bảo trản ngập áp lực, ánh mắt ôn hòa lại đầy xa cách, cùng với hình dáng mỗi lần người rời đi. Hắn hoàn toàn không tưởng tượng được, phụ hoàng cao cao tại thượng xa vời với hắn, lại dùng giọng điệu này để nói chuyện cùng tiểu hoàng muội.

Ghen tị không? Không, không có, hắn hiện tại đối với tiểu hoàng muội chỉ có sùng bái.

Tiểu hoàng muội mới về cung nhưng nhất định rất ưu tú, tài năng đủ để phụ hoàng đối đãi với thái độ này! Một ngày đó, hắn sẽ lấy tiểu hoàng muội là mục tiêu cố gắng, cho dù không thể vượt qua nàng, cũng phải cố hết sức tới gần nàng, như vậy mới có tư cách đứng bên cạnh tiểu hoàng muội!

Lãnh Mộ Ly đi theo Phù Nhi, đứng ở sau lưng Lãnh Hàn Băng, dùng ánh mắt ao ước nhìn về phía Lãnh Hàn Băng, cặp mắt kia tràn ngập chờ mong! Nhưng là, hắn hoàn toàn không ngờ rằng tiểu hoàng muội lên tiếng, lại kêu ra tên của hắn...

“Lãnh Mộ Ly.” Lãnh Hàn Băng có chút lười biếng tựa lưng vào ghế, thờ ơ lên tiếng.

“Lãnh Mộ Ly?” Lãnh Thiên đế theo bản năng lặp lại một lần, đối với cái tên này có vài phần xa lạ, một lát sau hắn mới loáng thoáng nhớ ra, cái tên tựa hồ là tên tam nhi tử của mình, “Là tam hoàng tử?”

Đứng ở sau lưng Lãnh Hàn Băng, Lãnh Mộ Ly cả người cứng đờ, có một loại kích động muốn bỏ chạy, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì Lãnh Hàn Băng đã quay đầu lại, khẽ nhíu mày nhìn Lãnh Mộ Ly, “Núp ở phía sau làm gì, đi ra.” (eo ơi một thiếu niên mười bảy tuổi nấp sau tiểu cô nương mười tuổi, thân hình mảnh mai thật^.^)

Ánh mắt Lãnh Thiên đế cũng hướng về phía Lãnh Mộ Ly, Lãnh Mộ Ly hoảng hốt đứng lên.

Mọi người ở ngự thư phòng đều chăm chú nhìn hắn, Lãnh Mộ Ly không cách nào yên tâm đứng đó, chỉ có thể bất chấp từ sau lưng Lãnh Hàn Băng đi ra, đứng ở trước mặt Lãnh Thiên đế, lấy đại lễ quỳ xuống dập đầu, trong thanh âm có vài phần run rẩy, “Nhi... nhi thần Lãnh Mộ Ly, bái kiến phụ hoàng.” Hắn nằm rạp trên đất, thân mình gầy yếu đơn bạc co rụt lại.

“Ngươi là Lãnh Mộ Ly?” Lãnh Thiên đế chợt dừng động tác niệp noãn ngọc phật châu, hơi cúi người nhìn Lãnh Mộ Ly, ánh mắt tràn ngập đánh giá, âm thanh cũng không bình thản giống như khi đối mặt với Lãnh Hàn Băng, mà có thêm vài phần xa cách, “Ngươi đứng lên đi.”

“Tạ phụ hoàng.” Lãnh Mộ Ly lo sợ đứng dậy, bất an đứng ở nơi đó, cũng không dám ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt của Lãnh Thiên đế.

Đối mặt với Lãnh Mộ Ly câu nệ như vậy, Lãnh Thiên đế thật sự là nhìn không ra hắn có chỗ nào hơn người, lại có thể được tầm mắt rất cao của nữ nhi ưu ái, trong lòng nhất thời nghi hoặc, lại không thể hiểu được, chỉ có thể nhìn Lãnh Hàn băng.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Lãnh Thiên đế, Lãnh Hàn Băng mở miệng, chỉ nói hai chữ, “Phác ngọc.”*

*Phác ngọc: Ngọc ở trong đá.

Phác ngọc sao? “Ngươi ngẩng đầu lên.” Lãnh Thiên đế nói với Lãnh Mộ Ly.

Lãnh Mộ Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút sợ sệt nhìn Lãnh Thiên đế.

Nhìn đến ánh mắt Lãnh Mộ Ly, trong lòng Lãnh Thiên đế mới có vài phần sáng tỏ - đây là một đứa nhỏ thông minh, tuy có vài phần nhút nhát, nhưng đúng như lời Lãnh Hàn Băng nói, là một khối phác ngọc, một khi gọt dũa, liền có thể trở thành một khối bảo ngọc độc nhất vô nhị.

Đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong hành sự có vẻ thành thực, nhưng tính cách tàn bạo, không phải là một đế vương đủ tư cách; Nhị hoàng tử Lãnh Chí Dương quá mức đơn thuần, dễ dàng bị người khác ảnh hưởng. Mà ba hoàng tử, một khi loại trừ ra cũng chỉ còn lại tam hoàng tử, hơn nữa xem ra hắn cũng thật là một khả tạo chi tài (Ca: không biết dịch sao luôn TT^TT), nhưng mà...

“Trẫm đã biết, các ngươi lui ra ngoài trước, ta cùng Hàn Băng có chút chuyện muốn nói.”

“Nhi thần/nô tỳ/nô tài đã biết.” Lãnh Mộ Ly, Phù Nhi, Trần Vinh ba người theo thứ tự lui ra.

Đội bọn họ ra ngoài, Lãnh Thiên đế mới thờ dãi nhìn về phía Lãnh Hàn Băng, “Kỳ thật, trong lòng ta ngươi tốt nhất có thể chọn là ngươi, ngươi còn thích hợp vị trí này hơn cả ta, nếu Nguyệt quốc có ngươi, nhất định tiền đồ rất tốt.” Xác thực, Hàn Băng có tư cách đế vương, nhưng nàng là một nữ nhân, các

đại thần trong triều tất nhiên sẽ cất lực phản đối.

Bất quá, nếu như Hàn Băng đồng ý, thì người làm phụ thân như hán tất nhiên sẽ vì nàng là diệt trừ hết hiểm trở.

“Ta không muốn, không có hứng thú.” Lãnh Hàn Băng lắc đầu, biểu tình thiếu hào hứng, đường đường là ngôi vị hoàng đế một quốc gia, lại không có một chút hấp dẫn với nàng.

Lãnh Thiên đế thờ dài, trong mắt lại không có chút kinh ngạc, “Ta biết. Nhưng mà, ngươi có thể đáp ứng ta một việc khác không?”

Lãnh Hàn Băng ngồi thẳng thân mình, thu lại tư thế lười biếng, ánh mắt cũng thêm vài phần nghiêm túc, nàng yên lặng nhìn Lãnh Thiên đế, không hề có cảm tình lên tiếng, “Ta vì sao phải đáp ứng?”

Lãnh Thiên đế cũng không vì Lãnh Hàn Băng bất kính mà nổi giận, hán cười khổ một tiếng, “Coi như là... đòi hỏi duy nhất của người phụ thân này.” Trên đại lục này, không phải có một quốc gia là Nguyệt quốc, nghe nói rằng lúc trước thiên hạ rộng lớn, ba quốc gia tạo thành thế chân vạc giằng co trăm năm, hiện tại tình thế hỗn loạn, chỉ sợ không lâu sau sẽ có người rục rịch muốn thống nhất thiên hạ mà dẫn đến chiến tranh. Mà hán thân là vua một nước, quan trọng nhất là phải bảo toàn quốc gia cùng con dân của mình, mà có thể hoàn thành tâm nguyện của hán, cũng chỉ có nàng.

Lãnh Hàn Băng neho mắt, hác quang giữa hai mắt trầm xuống, im lặng hồi lâu, liền lên tiếng, “Hảo.” Vô luận ra sao, nam nhân trước mặt này vẫn là phụ thân mình, từ khi nàng nhập vào thân thể này, nam nhân này đối với nàng quan tâm đầy đủ, chưa từng yêu cầu mình phải làm cái gì, nếu hán đã nói vậy, nàng liền miễn cưỡng đáp ứng, coi như trả ơn dưỡng dục cho hán.

Đáng tiếc, Lãnh Hàn Băng sống hai kiếp, kiếp thứ nhất đã phải nhận các loại huấn luyện tàn khốc, ngay cả phụ mẫu nàng đều vì thành quả của nàng mà chết, nàng sớm đã lãnh huyết lãnh tình, mà qua kiếp này, nàng cũng không có gì thay đổi. Cho nên nàng cũng không biết cái gì gọi là tình thân, mà phụ thân trân trọng, chiều cô nữ nhi, vốn là không câu báo đáp. Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Lãnh Thiên đế có chút bất đắc dĩ thờ dài, hán cảm lấy hòm gỗ đã sớm được đặt trên bàn, đứng dậy, hai tay cầm hòm gỗ đi về phía Lãnh Hàn Băng, đem hòm gỗ đưa cho nàng, trong cặp mắt kia đầy trịnh trọng.

Lãnh Hàn băng nhìn ánh mắt Lãnh Thiên đế, cũng hai tay tiếp nhận hòm gỗ, môi gất gao mân lại, trên mặt tràn đầy nghiêm nghị.

“Thứ này, là Huyết Phượng.”*

*Huyết Phượng : máu của Phượng hoàng .

Trong thanh âm của Lãnh Thiên đế có chút tang thương, Lãnh Hàn Băng mở ra vẻ ngoài cổ xưa, tựa hồ niên đại của hòm gỗ này đã rất lâu rồi, ánh sáng màu đỏ nhạt nhạt cùng ôn hòa nhất thời tràn ra. Thì ra đặt ở giữa hòm là một khối phi thủy đồ như máu, có lẽ là gọt dũa trên khối phi thủy thành hình đáng lệnh bài, huyết phượng hoàng đang giương cánh bay cao ở trên lệnh bài trong sống động vô cùng, mà bên cạnh phượng hoàng có khắc hai chữ cổ rất to – “Huyết Phượng”!

“Lệnh bài? Nó đại biểu cho cái gì?” Lãnh Hàn Băng biết thứ này không hề đơn giản.

Lãnh Thiên đế mở miệng, cũng không trực tiếp trả lời Lãnh Hàn Băng, mà nói về lịch sử trăm năm trước –

“Tổ phụ trăm vốn là quý tộc triều đại trước, người bất mãn triều đình, liền tụ tập anh hùng khắp nơi, phát động khởi nghĩa. Sau lại có vài thế lực quật khởi, cùng lật đổ triều đình. Đi theo bên cạnh tổ phụ trăm, năng lực mạnh nhất, thanh danh vang dội nhất, không phải đương kim Nam quận vương, mà là tỷ tỷ tổ phụ Đức Khánh! Tuy rằng triều đại trước, địa vị nữ tử ti tiện, nhưng người được phong làm Phượng vương- trấn quốc công chúa là một nữ anh hùng mà không ai có thể hoài nghi! Vị trấn quốc công chúa này vì giúp đệ đệ của mình, cũng chính là tổ phụ trăm, liền một mình thành lập một tổ chức, vốn muốn tổ chức này trở thành trợ lực lớn nhất của tổ phụ, nhưng không ngờ tổ chức này phát triển kinh người, chỉ ngắn ngủn mười mấy năm, liền trở thành chính quyền cường đại nhất trợ lực cho Nguyệt quốc, nếu nói quân đội Nguyệt quốc là lực lượng bên ngoài bảo hộ Nguyệt quốc, thì tổ chức này chính là lực lượng ngầm bảo hộ Nguyệt quốc, một lực lượng kiều ngạo của Nguyệt quốc.” Lãnh Thiên đế nói tới đây, trên mặt có một loại biểu tình vinh diệu, “Mà tổ chức này, chính là Huyết Phượng!”

“Chủ nhân đầu tiên của Huyết Phượng chính là Phượng vương, người thứ hai chính là người bác đã qua đời của trăm, cũng chính người kế thừa danh hiệu Phượng vương, trấn quốc Bình Dương công chúa, mà người thứ ba chính là ngươi, Hàn băng, ngươi sẽ là tân Phượng vương trở thành trấn quốc công chúa của Nguyệt Quốc.” Lãnh Thiên đế trịnh trọng nhìn Lãnh Hàn Băng, “Một tháng sau là tết Nguyên Tiêu, trăm sẽ tuyên bố phong ngươi làm tân Phượng vương!”

Phượng vương là danh hiệu có từ những ngày lập quốc, mà chỉ có trấn quốc công chúa mới có thể kế thừa danh hiệu này, người kế thừa Phượng vương có thể lấy thân phận nữ tử tham gia vào triều đình! Chuyện này đối với công chúa hăng năm sinh sống ở thâm cung, bị cung quy sâm nghiêm hạn chế có thể nói là vinh quang không thể tưởng tượng!

Bất quá Lãnh Hàn Băng cũng không quan tâm chuyện này, cái nàng tò mò chính là tổ chức mang tên Huyết Phượng kia.

Lãnh Thiên đế nhìn ra sắc mặt của Lãnh Hàn Băng, lộ ra tươi cười vừa lòng, “Chờ ngươi chính thức trở thành Phượng vương là có thể hình thấy hình dạng thật của Phượng Huyết Phượng.”

“Nga.” Lãnh Hàn Băng một tay cầm khối hồng phi thủy được khắc thành hình Huyết Phượng, một tay nâng cằm, thân nhiên trả lời, trong đầu lại suy nghĩ – Huyết Phượng này cùng Diễm Thiên Giáo của nàng, ai mạnh hơn ai đây?

“Hàn Băng!” Lãnh Thiên đế bắt được tay của Lãnh Hàn Băng, yên lặng nhìn nàng, ánh mắt kiên định, giọng điệu lại có vài phần run run, “Người nhất định phải... bảo hộ Nguyệt quốc!”

Lãnh Hàn Băng cảm thấy giọng điệu Lãnh Thiên đế có vài phần kỳ quái, giống như là... dặn dò hậu sự!

Không biết vì cái gì, nàng theo bản năng mở miệng nói, “Nếu như muốn trông nom, người vì sao không tự tay bảo hộ nó?”

Lãnh Thiên đế cười khò một tiếng, không nói gì.

Bỗng Lãnh Hàn Băng ngược nhìn Lãnh Nguyên đế

" hôn sự của ta với nhị hoàng tử của Nam Chu Quốc người không được đồng ý, ta chán ghét hẳn"

" ân sẽ theo ý người "

Lãnh Hàn Băng đứng lên, xoay người đi ra ngoài, “Ta đi trước.”

Lãnh Thiên đế nhìn bóng dáng Lãnh Hàn Băng vô cùng mảnh mai lại giống như tràn đầy sức mạnh, cảm xúc trong mắt rất phức tạp.

Lãnh Hàn Băng đi ra ngự thư phòng, Lưu Thẩm đất theo Cung Mộ Ly đã đứng ở ngoài cửa đợi nàng.

“Đi thôi.”

Lãnh Mộ Ly bị Phù Nhi kéo đi sau lưng Lãnh Hàn Băng, hần cúi đầu, cảm xúc trong mắt không nhìn thấy rõ, cách thật lâu hần mới ngẩng đầu lên, có chút sợ sệt nhìn Lãnh Hàn Băng, “tiểu... tiểu hoàng muội, ta... ta...”

Lãnh Hàn Băng dừng chân, nghiêng đầu nhìn hần, “Người cuối cùng cũng lên tiếng, ta còn tưởng người vẫn còn khó chịu chứ.”

Lãnh Hàn Băng vừa nói những lời này, trong lòng Lãnh Mộ Ly đột nhiên có thêm dũng khí, hần không tự giác nắm chặt tay Phù Nhi, có chút khẩn trương nhìn Lãnh Hàn Băng, cao giọng nói, “Ta có thể trở thành người như vậy sao?” Giống như phụ hoàng, bảo hộ quốc gia này?

“Không nói người có thể trở thành hay không, người phải hỏi chính bản thân mình có muốn trở thành người như vậy không.” Lãnh Hàn Băng quay đầu lại, trên mặt lộ ra tươi cười thân nhiên.

" Ta....."

“Tốt lắm, ta có chút mệt mỏi, đi về trước.” Lãnh Hàn Băng lại phản phó Phù Nhi, “Giúp Lãnh Mộ Ly thu nhập một ít đồ.”

“Ách?” Lãnh Mộ Ly sững sốt, không biết nàng có ý gì.

“Từ nay về sau, hần sẽ ở tại Vị Ương cung của ta.” Lãnh Hàn Băng giọng điệu không cho người khác thắc mắc, còn chưa đợi Lãnh Mộ Ly lên tiếng liền dẫn đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

(*,* giới thiệu nhân vật mới là phần y cung nữ bây giờ gọi nàng là Thanh Huyền. nàng là muội muội của Phù Nhi, sau khi quyết sạch loạn đảng của Diễm Thiên Giáo, Phù Nhi liền đem muội muội vào cung làm cung nữ để bảo vệ hoàng đế theo lời phản phó của Băng tỉ, sau khi Băng tỉ hỏi cung liền điều nàng về Vị Ương cung hầu hạ)

-----*-----*-----

“Tiểu hoàng muội, chúng ta ra ngoài như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Lãnh Mộ Ly một bên cẩn thận nhìn mọi người chung quanh rộn ràng nhốn nháo, một bên nhỏ giọng hỏi Lãnh Hàn Băng đi bên cạnh mình. Lúc này, hần đột nhiên bị tiểu hải tử chạy quá nhanh đụng phải một chút, cả người yếu của hần nhất thời bị mất đà về phía Lãnh Hàn Băng, mà lúc này trong lòng hần phải nghĩ chính mình bị thương thì làm sao, mà là nếu chính mình đụng ngã tiểu hoàng muội thì làm sao a! Trong lòng hần nhất thời dâng lên từng đợt sợ hãi!

Lúc này, một bàn tay mềm mại, mang theo lo lắng nhẹ nhàng chặn lại lưng hần, ổn định thân mình sắp ngã của hần.

Lãnh Mộ Ly theo bản năng quay đầu lại, phát hiện người cúi xuống giúp hần lại chính là Thanh Huyền, trong lòng cả kinh, vội vàng lúng túng đứng vững,

túm góc áo, lấp bắp nói, “Kia... Thực xin lỗi... thực xin lỗi tiểu hoàng muội... ta... ta vừa rồi là bị người... bị người đụng phải mới... mới...” Hắn càng kích động lại càng nói không rõ ràng.

“Hoàng cái gì?” Lãnh Hàn Băng đứng thẳng người, nhíu mày nhìn Lãnh Mộ Ly đang khấn trương không thôi.

Lãnh Hàn Băng nói chuyện đều là từng chữ mỗi rằng, hơn nữa mỗi chữ mỗi câu không được khinh suất, cho nên luôn khiến cho người khác có cảm giác áp bức. Những lời này vừa thốt ra, thân thể Lãnh Mộ Ly lập tức run lên, cũng ngoan ngoãn nghe lời Lãnh Hàn Băng, bình tĩnh trở lại, chỉ là không dám ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Hàn Băng, giống như bản thân đã phạm phải lỗi gì đó.

“Cũng không phải người sai, người khấn trương cái gì?”

“Đúng đó a!” Trong bộ dáng nha hoàn tiêu chuẩn nhà giàu, Thanh Huyền đem mặt đến trước mặt Lãnh Mộ Ly, cười hi hi nói, “Tam thiếu gia người luôn một bộ dáng sợ hãi đề làm chi a, tiểu thiếu gia cũng sẽ không ăn thịt người!”

Tiểu thiếu gia mà nàng nói chính là Lãnh Hàn Băng, bởi vì lúc này Lãnh Hàn Băng một thần huyền sắc nam trang, tóc cũng buộc giống như nam tử, trên tay còn cầm một bạch ngọc cốt phiến*, giữa hai mi lại có một cổ anh khí, cho nên mặc vào nam trang, với dung mạo kia của nàng, ngược lại thêm một phần tuấn tú, không hề có một tia nữ khí.

*Bạch ngọc cốt phiến: Quạt có khung làm từ bạch ngọc.

Lãnh Mộ Ly cũng một thân tố sắc cảm bào*, bên hông buộc một khối ngọc, tuy rằng hắn thực gầy yếu, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng vẫn như cũ là công tử phần điều ngọc mài, thoát nhìn khiến người khác ưa thích. Mà bộ dáng hắn cùng Lãnh Hàn Băng có vài phần tương tự, cho nên hai người ở cùng một chỗ, giống như là huynh đệ một nhà xuất môn, phá lệ khiến người khác chú ý.

*Tố sắc cảm bào: Cảm bào một màu trắng thuần.

Hôm nay theo Lãnh Hàn Băng xuất môn không phải là Phù Nhi mà là Thanh Huyền tính tình của nàng so với Phù Nhi phóng khoáng hơn nhiều, cho nên bình thường Lãnh Hàn Băng đi dạo đều mang theo nàng, cảm thấy có nàng lúu rúu bên cạnh cũng rất đúng lúc. Bởi vậy hôm nay khiến Thanh Huyền mặc vào quần áo nha hoàn bình thường, đi theo nàng cùng Lãnh Mộ Ly ra ngoài phố, mà Thanh Huyền trông cũng thực hưng phấn.

“Nga... nga.” Lãnh Mộ Ly đáp lại hai tiếng.

Lãnh Hàn Băng gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt của nàng thỉnh thoảng lướt qua hàng quán hai bên đường, hàng hóa bày bán muôn hình muôn vẻ, thoát nhìn rất xinh đẹp, nhưng bộ dáng Lãnh Hàn Băng không có chút hứng thú, chính là cười ngửa xem hoa, xem qua rồi thôi.

Thấy Lãnh Hàn Băng đi về phía trước, Lãnh Mộ Ly cùng Thanh Huyền cũng vội vàng đi theo.

Đi thêm một lúc, Lãnh Mộ Ly phát hiện Lãnh Hàn Băng căn bản là đi không có mục đích, vốn mang tâm lý sợ hãi xuất cung, lúc này hắn nhìn không được sốt ruột lên tiếng, “Tiểu hoàng muội...”

“A!” Thanh Huyền trùng hợp nghe được xưng hô của Lãnh Mộ Ly với Lãnh Hàn Băng, vội vàng bịt miệng Lãnh Mộ Ly, vội vàng nói thầm bên tai Lãnh Mộ Ly, “Người phải kêu là tiểu đệ, không phải tiểu hoàng muội...”

Lãnh Mộ Ly lúc này mới phát hiện mình nói sai, trong lòng nhất thời khấn trương, vội vàng gật đầu với Thanh Huyền. Đợi cho Thanh Huyền buông hắn ra, hắn mới vội trộm giương mắt nhìn Lãnh Hàn Băng một chút, thấy nàng không để ý với nhẹ nhàng thờ ra.

“đệ... đệ a!” Lãnh Mộ Ly cao giọng hô.

Lãnh Hàn Băng dừng cước bộ, nghiêng đầu thiếu mi nhìn về phía hắn, dùng ánh mắt hỏi hắn có chuyện gì.

“đệ đệ, chúng ta đi đâu a.” Lãnh Mộ LY tuy rằng kêu đệ đệ, nhưng khi nói chuyện rất cẩn thận lựa từ, lúc nói chuyện cũng luôn chú ý sắc mặt Lãnh Hàn Băng, sợ chính mình làm sai gì đó chọc giận tiểu hoàng muội.

“Chúng ta? Đi hoa phố.” Lãnh Hàn Băng ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, “Bây giờ còn sớm, cho nên tùy ý đi dạo.”

“Hoa phố?” Lãnh Mộ Ly nghi hoặc nháy mắt mấy cái, thực rõ ràng không hiểu “hoa phố” là nơi nào. Cũng đúng, từ khi sinh ra hắn đã ở hoàng cung, nếu Lãnh Hàn Băng không dẫn hắn ra ngoài, chỉ sợ đến khi trưởng thành hắn đều phải ở trong cung, làm sao biết “hoa phố” là cái gì đây? Vì thế hắn thật thật thà hỏi, “Hoa phố này, chính là nơi có rất nhiều hoa sao?”

“Hoa?” Lãnh Hàn Băng còn thật sự suy nghĩ, sau đó gật đầu, “Àn, có rất nhiều hoa.”

Thanh Huyền một bên che miệng cười, ở bên tai Lãnh Mộ Ly nói vài câu, giải thích cái gọi là “hoa phố”. Nghe Thanh Huyền giải thích xong, mặt Lãnh Mộ Ly lập tức như bị thiêu, lấp bắp hỏi, “Vi... vì cái gì muốn đi...?”

Lãnh Hàn Băng nghe thấy Lãnh Mộ Ly hỏi, rất tùy ý đáp, “Xem múa, ngô, còn có mỹ nữ.”

Nhìn đến bộ dáng nghiêm trang của chủ tử mình, Thanh Huyền sắp cười ra tiếng, nhưng là ánh mắt Lãnh Hàn Băng nghi hoặc đảo qua chỗ nàng, nàng lập tức che miệng lác đầu, giả vờ nghiêm trang. Mà Lãnh Mộ Ly bởi vì Lãnh Hàn Băng trả lời... đáp án có chút kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn nói

không ra lời.

Lãnh Hàn Băng mang theo Lãnh Mộ Ly cùng Thanh Huyền ở ngã tư phồn hoa đi dạo vài vòng, mua cho Lãnh Mộ Ly rất nhiều đồ, cũng mua cho Thanh Huyền đồ ăn cùng trang sức xinh đẹp, trời dần dần tối, kinh thành Nguyệt quốc cũng bước qua một loại phồn hoa khác.

Mà ba người Lãnh Hàn Băng, cũng đi tới ngã tư càng về đêm càng náo nhiệt – hoa phố.

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ẩm,

Ảnh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành lạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bôi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tinh thời đồng giao hoan,

Túy hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du,

Trương kỳ mạc Vân Hán.

*Dịch nghĩa (Nguyệt Hạ Độc Chúc)

Trong hoa rượu ngọt một bầu,

Một mình chúc chén có đâu bạn bè.

Mời trăng cất chén kè nhè,

Thân ta, bóng ấy, trăng kia, ba người.

Trăng thì tiếp rượu không nguôi,

Bóng ta theo mãi không rời thân ta.

Bạn cùng trăng bóng vẫn vơi,

Vui chơi khuây khỏa để chờ ngày xuân.

Ta ca trăng cũng bắn khoả,

Khi ta nháy múa, bóng lẫn lộn hoài.

Cùng nhau khi tỉnh vui cười,

Say rồi nghiêng ngửa, mọi nơi rạc rời.

Vô tình giao kết chơi bồi,

Hẹn nhau ở chỗ xa khơi cõi trời

Hoa phố này tập trung tất cả thanh lâu lớn ở Nguyệt quốc, cho nên vô luận vương công quý tộc, hay bất kỳ hạng người nào đều có thể tìm thấy ở đây. Mà đất đỏ nhất hoa phố, thanh lâu tốt nhất chính là Hải Phụng Hồng ở khúc cuối hoa phố, quý mô hơn xa các thanh lâu khác, mà chiêu bài của Hải Phụng Hồng chính là thiên hạ đệ nhất danh kỹ - “Huyền Tiên” Lưu Hoàng.

“Huyền Tiên” là danh hào mà những người ngưỡng mộ nàng đặt cho, ý chỉ tiên nữ huyền bí mà mỹ, mà cũng vì vũ khúc khiến Lưu Hoàng thành danh “Huyền Tiên”, đập thủy nhi lai, phát thủy nhi khứ*, khiến kẻ khác lâm vào mê muội.

*Đập thủy nhi lai, phát thủy nhi khứ: Đập nước mà đến, lướt nước mà đi.

Lúc này trời tối, khách nhân đến Hải Phụng Hồng đặc biệt nhiều, trong đại sảnh gần như không còn chỗ ngồi, mà ghế lô lâu hai, lâu ba đã bị đặt hết từ một tháng trước rồi, tất cả cũng chỉ vì danh kỹ Lưu Hoàng một tháng biểu diễn một lần, hơn nữa biểu diễn hôm nay lại là khúc vũ thành danh của nàng – Huyền Tiên.

Bên trong Hải Phụng Hồng trang hoàng rất lịch sự tao nhã so với các thanh lâu khác, khắp nơi lộ ra sự tinh xảo, cũng không giống tối tăm rối loạn như khi đến thanh lâu bình thường. Kỹ nữ của Hải Phụng Hồng người người đều nhất kỹ chi trường*, hơn nữa Hải Phụng Hồng cũng không ép các nàng bán thân, từng kỹ nữ đều có thể tự chọn đối tượng bán thân của mình, cho dù khách nhân nào, các nàng cũng có thể cự tuyệt. Nếu có khách nhân dám có tâm quấy rối kỹ nữ của Hải Phụng Hồng, Hải Phụng Hồng sẽ ghi nhận việc đó rồi đưa hắn vào sổ đen, suốt đời không thể tiến vào Hải Phụng Hồng. Hơn nữa Hải Phụng Hồng không phải chỉ có một cái ở Nguyệt quốc, trên khắp đại lục cùng ba quốc gia, hầu như các nơi đều có Hải Phụng Hồng.

*Nhất kỹ chi trường: có sở trường về một lĩnh vực.

Từng có một vị thân vương điện hạ bất mãn quy định kỳ quái của Hải Phụng Hồng, không quan tâm mà muốn cưỡng ép kỹ nữ Hải Phụng Hồng mang đi, cuối cùng bị Hải Phụng Hồng đánh văng ra ngoài, xếp vào sổ đen. Vốn mọi người nghĩ lần này Hải Phụng Hồng đụng phải thân vương, khẳng định sẽ có phiền toái lớn, ai biết Hải Phụng Hồng không chỉ càng ngày tốt hơn, mà thân vương kia lại cả tháng không xuất môn. Sau việc đó, tất cả mọi người đều biết thế lực sau lưng Hải Phụng Hồng sâu không lường được, không phải ai cũng đủ khả năng chống lại (Chém gió thành bão !), cho nên quy định của Hải Phụng Hồng không ai có đủ can đảm coi nhẹ.

Cũng vì đạo lý không chiếm được mới là tốt nhất, sinh ý của Hải Phụng Hồng ngược lại phát triển không ngừng, vương công quý tộc gì đó đều vì có thể đến được Hải Phụng Hồng mà kiêu ngạo, hơn nữa việc đó thành công là vì bọn họ có người để dựa vào.

Kỳ thật lúc Lãnh Hàn Băng mang theo Lãnh Mộ Ly cùng Thanh Huyền đi đến hoa phố liền khiến rất nhiều người chú ý, một thiếu niên đến hoa phố lại mang theo đứa nhỏ nhỏ như vậy cùng đi, mà lại còn mang theo thị nữ, thật đúng là làm người ta cảm thấy kỳ quái. Lãnh Hàn Băng đối với những ánh mắt đó lại thực thản nhiên, nàng làm việc trước giờ sẽ không để ý cái nhìn của người khác. Nhưng Lãnh Mộ Ly thấy người khác nhìn mình như vậy, cả người không thoải mái, chỉ có thể gắt gao dựa vào Thanh Huyền mà đi, lại không dám tới gần nàng quá, mỗi lần Lãnh Mộ Ly theo bản năng muốn đưa tay ra giữ gấu áo Thanh Huyền, cuối cùng vẫn là mắt nhắm tay mở của mình.

Thanh Huyền thì ngược lại, vừa đi vào hoa phố liền vô cùng hưng phấn, tính tình nàng phóng khoáng, chính là thích những nơi náo nhiệt như vậy, hơn nữa loại náo nhiệt về đêm này không giống với náo nhiệt ban ngày, làm cho nàng như cá gặp nước, lại không cảm thấy một nữ tử đến hoa phố có gì không ổn, hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác.

Hoa phố tuy là phố, nhưng lớn hơn nhiều so với một con phố bình thường, Lãnh Hàn Băng ba người đi một lúc, rốt cục đi tới Hải Phụng Hồng ở cuối phố. Bọn họ phát hiện trên đường đi, càng về phía cuối lại càng nhiều người, đại khái là biết hôm nay danh kỹ nổi tiếng Huyền Tiên sẽ múa biểu diễn, cho nên đều tụ tập ở bên ngoài Hải Phụng Hồng, tựa như là cho dù đứng ở bên ngoài nghe một cũng âm thanh cũng được.

Lãnh Hàn Băng mang theo Lãnh Mộ Ly cùng Thanh Huyền vừa mới đi vào Hải Phụng Hồng, liền có một gã sai vặt đến gần, “Công tử, xin hỏi ngài có đặt chỗ trước không?”

“Đặt chỗ?” Lãnh Hàn Băng quay đầu nhìn Thanh Huyền, ý hỏi nàng.

Thanh Huyền đang cười thực sáng lạn lập tức cứng đờ, ấp úng nửa ngày mới nói, “Nô tỳ... quên...”

“Vậy...” Gã sai vặt biểu tình trở nên khó xử, những chỗ ở trong Hải Phụng Hồng đều đã sớm bị đặt trước hết rồi, hiện tại người cũng đến gần đủ, căn bản không còn chỗ nào, xem ra vị công tử này chỉ có thể... Không biết vì sao, gã sai vặt có ý này, nhưng nhìn đến công tử tôn quý thâm trầm trước mặt, nhất thời có một cảm giác nói không nên lời.

“Ai nhà, công tử à, người như thế nào bây giờ mới đến a!” Một mùi phấn theo làn gió ập đến, một bóng dáng đỏ thắm bước tới, cách Lãnh Hàn Băng đúng một thước mới ngừng lại.

“Ma ma, vị công tử này...”

Tú bà kia trên mặt đầy son phấn, toàn thân cao thấp đều mặc màu đỏ thắm phát phát khấn tay, dùng một âm thanh nũng nịu nói, “Vị công tử này là khách quý của chúng ta, ta đã sớm chuẩn bị chỗ cho người rồi, xin theo ta đi!” Nàng xoay tròn mũi chân, mang theo ba người Lãnh Hàn Băng đi về ghế lô* ở lâu hai.

*ghế lô: một gian phòng mà bên trong có ghế ngồi.

Đi đến cửa ghế lô, tú bà mở cửa phòng cho Lãnh Hàn Băng, quay mặt lại, biểu tình trên mặt liền biến mất, cung kính tươi cười nói với Lãnh Hàn Băng, “Công tử, nơi này vẫn luôn được giữ lại cho người, xin hỏi còn gì phân phó không?”

Quên nói, vị tú bà này, bao gồm cả Hải Phụng Hồng, đều là sản nghiệp của Diễm Thiên Giáo.

“Tốt lắm Mị nương, người đi xuống trước đi!” Thanh Huyền cười hi hi nói.

“Vâng” Tú bà kia khẽ cúi người thi lễ mới chậm rãi lui xuống.

Đại khái là vì Lãnh Hàn Băng có thói quen thích hưởng thụ, cho nên những sản nghiệp dưới danh nghĩa Diễm Thiên Giáo đều vì Lãnh Hàn Băng mà giữ lại vị trí tốt nhất, thí dụ như Hải Phượng Hồng, vị trí ngồi tốt nhất là không hướng ra phía nhiều người.

Ba người Lãnh Hàn Băng ngồi trong ghế lô cùng với ghế lô của người khác không giống nhau, không chỉ nó có vị trí đối diện với sân khấu lớn ở lầu một, mà bên trong còn trang hoàng đều theo thói quen của Lãnh Hàn Băng.

Trên mặt đất được lát thảm màu xanh thanh nhã. Trên tường treo vài bức tranh thủy mặc lớn màu đỏ, bình phong thủy ngọc thì ngăn cách ở cửa, mà cửa phòng lại được làm bằng pha lê một chiều, bên trong có thể nhìn ra ngoài, nhưng bên ngoài nhìn vào thì chỉ có một mảnh tối đen. Rèm ngọc màu đỏ thắm rủ xuống trước cửa đã được Thanh Sở đi qua kéo lên, mà hai bên cửa còn treo hai ngọn đèn lưu ly, ánh sáng mỹ lệ tại không gian nhỏ nhỏ chậm rãi lan ra, thoạt nhìn thật hoa mỹ.

Đối diện với cửa pha lê là một chiếc ghế quý phi, ở phía trên lót da ngan hồ vô cùng mềm mại, mà ở hai bên là ghế dựa màu tím mềm mại, loại ghế dựa này chính là từ cửa hàng Yên Nhạc, một khi bày bán liền được rất nhiều quan lớn quý nhân yêu thích, bởi vì loại ghế dựa này thật sự so với những thứ bỏ đi như gỗ mộc lê hoa thoải mái hơn nhiều. Cửa hàng Yên Nhạc này trong vài năm gần đây đã phát triển đến trình độ này, mà nó cứ cách một đoạn thời gian lại cho ra sản phẩm mới giới hạn số lượng. Đương nhiên, Lãnh Hàn Băng biết cửa hàng Yên Nhạc này cũng là sản nghiệp Hắc Long cung.

Hiện tại mọi người Diễm Thiên Giáo xem như đều hiểu, chủ tử tuổi còn nhỏ thu phục Diễm Thiên Giáo chỉ vì muốn mình càng ngày càng thoải mái, không ngờ trong lúc vô tình lại buôn bán phát triển đến mức này.

Lãnh Hàn Băng ngồi xuống ghế dựa, lười biếng ngả ra sau, tuy rằng võ công của nàng rất cao, căn bản không sợ lạnh, nhưng dưới thân là da ngan hồ ấm áp mềm mại vẫn làm nàng cảm thấy thoải mái.

Lãnh Mộ Ly có chút bó tay bó chân ngồi trên sô pha, hẩn vụng trộm nhìn Lãnh Hàn Băng một cái, phát hiện nàng chỉ chú ý ngoài cửa sổ, cũng không chú ý mình, mới yên tâm bắt đầu quan sát chung quanh, trong mắt là từng đợt sợ hãi không dứt.

Thanh Huyền tuy rằng bình thường không quy củ, nhưng đối mặt với chủ tử, nàng tuyệt đối tôn kính mười phần, nàng đi vào cũng không vội vàng ngồi xuống, mà trước tiên phân phó gã sai vặt đem tới một ít điểm tâm cùng hoa quả chủ tử thích ăn, xếp đầy trên mười bàn nhỏ, lại đi đến tủ nhỏ bên cạnh, lấy ra một túi hương trong suốt, châm lên rồi bỏ vào lư hương thoạt nhìn có vẻ cổ xưa cùng tinh xảo, một mùi hương nhàn nhạt thanh nhã nhanh chóng tràn ngập không gian.

Đây là một thâm thần mộc* mà mấy năm trước chủ tử tìm thấy dưới biển sâu, truyền thuyết kể rằng thần mộc này có khả năng tăng cao nội lực, kéo dài tuổi thọ, lại bị chủ tử bắt người ta chế thành hương liệu, đi đến đâu cũng dùng. Bất quá tựa hồ chủ tử nghiên cứu được cách “gieo trồng” thâm thần mộc, cho nên không cần lo lắng về sau không có nữa dùng.

*Thâm thần mộc: cây thần dưới biển sâu.

Ba người bọn họ ngồi trong ghế lô chưa được bao lâu, đại sảnh bên ngoài chậm rãi tắt đi, ánh sáng nhẹ nhàng chậm rãi từ trên hạ xuống, chiếu vào mặt nước ở chính giữa sân khấu ngọc lưu ly. Xung quanh vũ đài, lụa mỏng uyển chuyển tung bay, mà trên cầu thang mỗi bậc đều có hoàng liên* nhỏ nhỏ trang điểm, nàng kia giẫm lên từng cánh hoàng liên đi ra, giống như nàng đi qua ở đâu, nơi đó sẽ mọc lên hoa sen, đẹp không sao tả xiết.

*hoàng liên: hoa sen màu vàng

Bởi vì xung quanh sân khấu có một tấm màn mềm mại che lại, cho nên chỉ có thể thấy lờ mờ bóng hình xinh đẹp của nữ tử đó, mà đây cũng là một loại nhả ý, làm cho người ta cảm thấy thực thần bí, tâm không tự giác hướng đến nữ tử ở giữa.

Tiếng đàn khúc lưu thủy rót cục vang lên, nữ tử vốn đang đứng yên ở giữa liền bắt đầu cử động, giẫm lên hoa sen mà múa.

Nàng mặc váy múa màu lam, mỗi cử động đều ôn nhu đến cực hạn, mũi chân điểm nhẹ, giống như lướt sóng mà đến, mà trên khuôn mặt tươi cười tô điểm một viên minh châu trong suốt mềm mại như nước, làm lòng người cũng mềm mại theo. Nàng vung lụa mỏng màu lam nhặt trong tay, giống như mặt nước sâu rộng tại sân khấu lưu ly, làm người ta như si như túy*.

*như si như túy: ý giống câu như say như mê.

Đệ nhất danh kỹ Huyền Hoàng, một khúc “Huyền Tiên” thành danh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiếng đàn chậm rãi dừng lại, nữ tử trên sân khấu lưu ly không biết đã rời đi khi nào, nhưng người xung quanh vẫn còn chìm đắm trong điệu vũ vừa rồi, không thể phục hồi tinh thần.

Mọi người ở đây than thở si mê không dứt, sân khấu lưu ly đã muốn hạ xuống, thay thế vào đó là sân khấu bằng gỗ đỏ thắm, điêu khắc tinh mỹ, bốn phía vẽ cảnh tượng thần nữ phi thiên vô cùng mỹ lệ.

Danh kỹ của Hải Phượng Hồng cũng mặc váy múa màu đỏ lộ bụng, cười vô cùng sáng lạn cùng với vũ đạo sôi động, bắt đầu một khúc mới. Một mềm mại một mãnh liệt, nhanh chóng đem thần trí của khách nhân trở về, tuy bọn họ đối với việc Huyền Hoàng cô nương thôi lui quá sớm có chút bất mãn,

nhưng nhìn đến vũ đạo nhiệt tình như lửa như vậy cũng không nhịn được say mê.

Không thể không nói, các cô nương của Hải Phượng Hồng, quả nhiên người người tài nghệ trác tuyệt.

Bên trong một ghế lô ở lầu hai, một thiếu niên sang sảng cười vang vọng khắp không gian nhỏ nhỏ này.

“Thế nào? Điện hạ! Huyền Hoàng cô nương có phải khiến người ta như si như túy không a!” Thiếu niên đầy dương khí, bộ dáng tuấn lãng cảm cốt phiến, hướng về phía thiếu niên mặc cẩm bào xa xỉ ngồi ở trung tâm chớp mắt vài mắt.

“Xác thực không sai!” Thiếu niên được xưng là điện hạ cũng cười ha ha gật đầu, hiển nhiên rất vừa lòng.

Ghế lô này là gian phòng tốt nhất, chỉ sau ghế lô của Lãnh Hàn Băng, bất quá trang hoàng cực kì khác với gian phòng của Lãnh Hàn Băng, tuy là sàn nhà đều màu xanh cùng vách tường màu đỏ, nhưng bình phong là bức họa tiên hạc thêu bằng tơ vàng, phía trước gian phòng cũng là tay vịn màu đỏ, tầm nhìn nhìn ra ngoài dĩ nhiên là tốt, nhưng bên ngoài cũng có thể nhìn vào bên trong. Mà loại ghế dựa cũng thấp hơn so với của Lãnh Hàn Băng trong phòng bài trí cũng không nhiều thứ quý báu như ở bên kia.

“A a! Ghế lô mà các người nhìn trùng hình như đã có người vào!” Lam bảo thiếu niên đang dựa vào tay vịn đỏ thắm kinh ngạc lộ ra thân người, nhìn chằm chằm ghế lô nghe nói là không ai có thể đi vào, “Ngay cả đèn cũng đều sáng lên rồi a!”

Cái gọi là đèn, là hoa đăng ngọc lưu ly đặt bên ngoài ghế lô, đèn sáng lên, có nghĩa ghế lô đã có khách nhân. Mà hoa đăng ngọc lưu ly ở ghế lô trung tâm kia lại đang sáng!

“Yêu a, là người nào, ngay cả đại điện hạ của chúng ta cũng không nể mặt, cứ nhiên lại cho người khác vào ngồi?”

Lam bảo thiếu niên vừa nói xong, thiếu niên được gọi là đại điện hạ nhất thời nghiêm mặt, tuy rằng không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt lộ vẻ hờn giận.

Thiếu niên dương khí kia thấy đại điện hạ biểu tình không thích hợp, vội vàng hướng về phía lam bảo thiếu niên đang ngồi ở tay vịn đỏ thắm hô, “A a! A Ngôn, nói ít một chút a!” Vừa hô vừa hướng hấn bĩu môi.

Lam bảo thiếu niên hiểu ý, ngay lập tức ngậm miệng lại.

Mà thiếu niên bộ dáng lười biếng đang nằm trên tràng kỷ kia, cầm lấy cây quạt trên mặt, liếc nhìn bọn họ một cái, lộ ra ý cười ngả ngớn, sau đó lại đem quạt để lại trên mặt, tiếp tục ngủ, ý cười trên mặt vẫn không giảm.

Mà danh kỹ Huyền Hoàng đang được mọi người bàn tán kia, lúc này lại ở phía sau viện quỳ xuống trước mặt hoa nương, thê thê thảm thảm rơi nước mắt, làm sao còn bộ dáng hào quang chói mắt, ôn nhu như thủy trên sân khấu kia? Trong lòng nàng còn đang ôm một nam tử, ăn mặc mộc mạc, vải dệt cũng không tốt, lúc này rách tung tóe, hơn nữa nam tử này nửa tỉnh nửa mê, trên mặt chỗ xanh chỗ đỏ, khóe miệng có máu chảy ra, vừa nhìn là biết mới bị người ta đánh.

“Ma ma! Van cầu người, ma ma! Cầu người bỏ qua cho bọn ta đi!” Huyền Hoàng không ngừng khẩn cầu, nước mắt trên mặt chảy xuống không ngừng.

Mị nương một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không được trùng mắt nhìn Huyền Hoàng, tức giận chỉ vào Huyền Hoàng mắng, “Lúc trước người bán mình chôn cha, chỉ là một đứa bé gầy teo ốm yếu, ta thu lưu người, đưa cho người tiền! Hiện tại lão nương nâng người lên thành đệ nhất danh kỹ, người lại muốn đem lão nương đá văng ra! Mà còn vì một nam nhân không có tiền đồ!” Mị nương lúc nói đến nam nhân đang được Huyền Hoàng ôm trong lòng, tức giận càng tăng, chỉ hận không thể đi lên giẫm nát hai chân của hắn, bất quá lại bị Huyền Hoàng dùng thân mình chặn lại.

“Ma ma! Ta cảm tạ người! Ta thật sự cảm tạ người đã cứu ta! Nhưng mà ta thương hắn! Cho dù hắn không có tiền, hắn chỉ là thư sinh bần hàn, ta cũng thương hắn! Mụ mụ, van cầu người, để chúng ta đi a!”

“Không bao giờ!” Mị nương hai tay chống nạnh rống giận.

Kỳ thật Mị nương không phải người ác, nhưng là nàng đã trải qua nhiều việc, Huyền Hoàng tuy rằng toàn tâm toàn ý yêu thư sinh nghèo kiết hủ lậu kia, nhưng thư sinh nghèo kiết hủ lậu đối với Huyền Hoàng yêu không hề kiên định, nhìn ánh mắt là có thể thấy. Tâm trí hắn quá mức đơn giản, cũng dễ dàng bị nhiễm bẩn, một ngày nào đó, Huyền Hoàng sẽ bị hắn làm tổn thương.

Mị nương không muốn người mà chính mình đối đãi như nữ nhi lại rơi vào kết cục bi thảm đó.

“Ma ma! Ma ma ta cái gì cũng không cần! Đồ của ta đều cho người, chỉ cầu người thả ta đi, ma ma! Huyền Hoàng bước bình thản cầu, tuy rằng rơi nước mắt, nhưng ánh mắt cũng vô cùng kiên định cùng quyết tuyệt, lại mỹ lệ theo một kiểu khác.

“Trong mắt người, ta giữ người lại vì bạc sao?” Nói tới đây, Mị nương thật sự cảm thấy mình sắp tức điên rồi, tình thương của mình ở trong mắt nàng hóa ra chỉ là một kẻ tham tiền. Bất quá nàng rất nhanh liền áp chế cơn tức, lạnh lùng nói với Huyền Hoàng, “Nếu nói thả người đi, việc đó không phải mình ta có thể quyết định. Vận khí của người không tồi, tình cờ hôm nay công tử chúng ta ở đây, nếu hắn lên tiếng cho phép người đi, người liền đi đi!”

Huyền Hoàng trong mắt nhất thời đầy kinh hãi, nàng vội vàng lau nước mắt, không ngừng nói lời cảm kích.

“Aiz, khoan nói chuyện đó, ta nói trước với người, tiểu chủ tử cũng không dễ nói chuyện như Mị nương ta đâu!” Mị nương bỏ xuống một câu, lắc lắc thất lung xoay người đi.

Không bao lâu sau, Mị nương liền gõ cửa ghé ló Lãnh Hàn Băng đang ngồi, cung kính báo lên thân phận của mình.

Nhìn thấy bộ dáng Mị nương ngoan ngoãn, Thiên Yên trong lòng cảm thấy thực kinh ngạc. Mị nương tại Nguyệt quốc cũng là người khéo léo, mạnh mẽ vì gao bạo vì tiền, bình thường cho dù đối mặt với vương công quý tộc cũng là mặt không đổi sắc, một bộ dáng lấy lòng không có kẻ hở, làm sao thấy được bộ dáng cung kính như vậy?

Lúc này, bên trong truyền ra một giọng nữ, “Chủ tử cho người tiến vào.”

Mị nương liền cười ha ha đáp lại, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Huyền Hoàng, “Các người trước mắt chờ bên ngoài!” Nói xong, nàng đẩy cửa bước vào.

Huyền Hoàng vâng lời cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong khoảng khắc cửa mở ra, một mùi hương thanh nhã truyền đến, làm cho toàn thân cao thấp nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như đau nhức đều biến mất.

Mị nương đi vào, nhẹ nhàng đem sự tình trước sau cộng đạo rõ ràng nói với Lãnh Hàn Băng, sau đó hạ mắt đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể đợi Lãnh Hàn Băng lên tiếng.

“Rất thú vị.” Lãnh Hàn Băng nói xong, ngồi xếp bằng, ánh mắt tiếp tục nhìn ra cửa sổ xem đủ loại mỹ nữ đang biểu diễn trên sân khấu, cũng không quay đầu lại, ra lệnh nói, “Đẫn hai người đó vào.”

“Vâng.”

Rất nhanh, một nam một nữ xuất hiện ở trước mặt Lãnh Hàn Băng, nữ tử chính là thiên hạ đệ nhất danh kỹ Huyền Hoàng, tuy vừa rồi còn khốc thực thể thâm, nhưng bộ dạng này cũng là hoa lệ đầm mưa, làm người ta cảm thấy thương yêu. Mà nam nhân nằm trên mặt đất kia có vẻ thờ không ra hơi, tuy rằng ăn mặc giản dị, nhưng vẻ ngoài trong sạch, có tư thái tao nhã của người đọc sách, cũng không lạ khi thiên hạ đệ nhất danh kỹ Huyền Hoàng mà vô số nam nhân chịu khom lưng lại cảm phục hẳn.

“Người là Huyền Hoàng? Vừa rồi biểu diễn cũng không tệ lắm.” Lãnh Hàn Băng miết một khối hà diệp cao, từ tốn bỏ vào miệng.

Huyền Hoàng quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, đợi một hồi lâu vẫn chưa nghe thấy vị công tử kia nói gì, hai tay nàng không nhịn được run lên. Mị nương lẳng lặng khoanh tay đứng một bên, ánh mắt nhìn về phía nàng có vài phần thương hại, phải biết rằng, thủ đoạn tàn nhẫn của tiểu chủ tử nàng đã được thấy tận mắt, nàng thậm chí còn nhớ rõ phần đồ phản bộ Diễm Thiên Giáo kia bị tra tấn ba ngày ba đêm, cả người gần như hồng hết, nhưng tính mạng cứ chậm rãi còn, muốn chết mà không được, hiện tại nhớ đến liền thấy sờn tóc gáy.

Hải Phượng Hồng trải rộng khắp thiên hạ nguyên bản thuộc về Thần Nguyệt Các, hơn nữa còn là nơi tình báo quan trọng của Thần Nguyệt Các, sau bởi vì tiểu chủ tử nhầm chán chọn trúng Thần Nguyệt Các, phải người nhanh chóng nắm chắc lấy Thần Nguyệt Các, đem nó trở thành sở hữu của mình, cũng khiến cho Tinh Nguyệt Các trở thành cấp dưới, bất quá chuyện này trừ một vài người trong nội bộ, ai cũng không biết.

Nhưng mà nếu chuyện này bị lộ, ai tin a? Một quái vật sừng sừng đã trăm năm, chỉ một đêm đã bị tổ chức mới quét khỏi vài năm thu về dưới trướng? So với heo mẹ leo cây còn không đáng tin bằng!

Cũng vì nguyên nhân này, cho nên Hắc Long cung đã sớm trở thành lịch sử, đám phản loạn tìm được Thần Nguyệt Các, nghĩ muốn mua tin tức liên quan đến Diễm Thiên Giáo, người phụ trách ngay lập tức cự tuyệt. Tuy rằng, người phụ trách còn không có tư cách biết Thần Nguyệt Các đã đổi chủ, nhưng vì bên trong Thần Nguyệt Các có một bạch danh cùng hắc danh, ghi trên hắc danh chính là những đối tượng là Thần Nguyệt Các từ chối giao dịch cùng, mà trên bạch danh cũng chỉ có vài cái tên ít ỏi, chính là những thế lực mà Thần Nguyệt Các hiểu rõ không thể trêu vào, cho nên tuyệt đối sẽ không bán tin tức liên quan đến nó, là Diễm Thiên Giáo chính là cái tên đầu bảng.

Từ sau khi Diễm Thiên Giáo lâu mạnh mẽ chiếm lấy, quy định Hải Phượng Hồng liền sửa lại, biến thành như bây giờ, tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng cũng rất tốt nắm được tâm lý khách nhân, khiến Hải Phượng Hồng nguyên bản ngày càng xuống dốc lại phát triển không ngừng. Mà có một quy định, đó là các cô nương bước vào Hải Phượng Hồng không thể tùy ý tách khỏi Hải Phượng Hồng, nếu muốn rời đi Hải Phượng Hồng, đầu tiên phải được ít nhất ba người phụ trách đồng ý, sau đó nhận một trừng phạt, mà trừng phạt này là gì thì không có quy định.

Tình huống của Huyền Hoàng, cho dù Mị nương phụ trách đồng ý, nhưng vẫn còn hai người nữa. Mị nương có lẽ sẽ vì Huyền Hoàng ở cùng mình mấy năm mà đồng ý, nhưng còn hai người kia? Lấy thanh danh thiên hạ đệ nhất danh kỹ của Huyền Hoàng, người có chút thông minh đều sẽ không đồng ý. Cho nên, nếu hôm nay Lãnh Hàn Băng không ở đây, kết quả của Huyền Hoàng xem như đã định.

Huyền Hoàng cũng tự hiểu được, nàng tuy rằng không biết tiểu chủ tử trước mặt là loại người nào, nhưng nhìn thái độ của Mị nương, nàng có thể đoán, một câu của chủ tử này, tuyệt đối so với mười người phụ trách còn có trọng lượng hơn, hôm nay nếu nàng được chủ tử đồng ý thì không cần phải lo về sau nữa, có thể cùng Ngân Triệt ở một chỗ!

Nàng có chút kích động, vụng trộm nhìn người nằm bên cạnh mình, tình lang Ngân Triệt vẫn còn hôn mê bất tỉnh, lòng tràn đầy kỳ vọng cùng mong đợi, giống như đã thấy được tương lai tốt đẹp phía trước!

Thanh Huyền lúc khi Huyền Hoàng vừa tiến vào tiền sảnh về có hứng thú với nàng, lập tức kiềm chế không được vọt tới trước mặt Huyền Hoàng, mặt đối mặt nhìn nàng, cười hi hi nói, “Khi này bọn ta nhìn người múa, thật sự là rất đẹp a! Người nói thân mình người làm sao có thể mềm mại như vậy được? Giống như nước vậy, thật đúng là không thể tin được!” Nàng liú riu kinh hô, “Bất quá người thực gầy a!” Thanh Huyền một bên riu rít nói, một bên không chút cố kỵ đánh giá Huyền Hoàng. Lúc ánh mắt dừng trên eo nàng, nhìn không được đưa tay ra sờ một chút, mới phát hiện eo của Huyền Hoàng

thật như trong sách miêu tả “nhẹ nhàng không thể nắm chặt”.

“À!” Huyền Hoàng tuy ở thanh lâu nhưng vẫn còn trong sạch, không vì danh lợi địa vị là động tâm, chỉ chuyên tâm mà múa, ngay cả xã giao cũng ít ra mặt, làm sao chịu nổi hành động thân mật như vậy, cho dù người kia là nữ tử, nàng vẫn kinh hô một tiếng, theo bản năng rút lại thân mình, nguyên bản quý trên mặt đất cũng đổi thành tư thế ngồi.

“Hắc hắc, thực xin lỗi a, ta có chút lỗ mãng.” Thanh Huyền cũng biết hành vi của mình không ổn, ngượng ngùng cười.

Huyền Hoàng đỏ mặt lắc đầu, ánh mắt vừa động liền vô tình nhìn đến bóng dáng đang ngồi xếp bằng trên ghế dựa, chủ tử mà Mị nương nhắc đến chỉ liếc nhìn một cái, nàng nhất thời ngốc lảng sững sờ tại chỗ, trong mắt đầy kinh diễm cùng rung động (nhìn nhầm rồi ư là bóng dáng nho nhỏ bên cạnh kia +.+)

Thiên hạ... thiên hạ lại có người dung mạo tuyệt sắc như thế... Lãnh Mộ Ly có cảm giác mình bị nhìn ngó

“Huyền Hoàng!” Hoa nương có chút lo lắng gọi một tiếng.

Huyền Hoàng lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng quý xuống lần nữa, trán mồ hôi chạm đến sàn nhà, âm thanh kinh sợ, “Kia... Thực xin lỗi công tử! Phải... là Huyền Hoàng quá phận, Huyền Hoàng đáng chết, nhưng mà... nhưng mà thỉnh cầu công tử đừng...”

“Đứng lên đi.” Lãnh Hàn Băng thấy hoàng huynh bị nhận nhầm thờ ơ lên tiếng.

Huyền Hoàng nghe âm thanh của tiểu công tử bên cạnh, thân mình nhu nhược nhất thời chấn động, tuy rằng trong lòng có chút do dự không dám đứng lên, nhưng là thân mình đã sớm hoạt động, giống như không dám cãi lại mệnh lệnh của công tử, vội vàng đứng dậy.

“Ngươi yêu người kia sao?” Ánh mắt Lãnh Hàn Băng lướt qua Huyền Hoàng, nhìn về phía sân khấu bên ngoài, giọng điệu không chút quan tâm

Huyền Hoàng có lấy dừng khí, ánh mắt kiên định nhìn Lãnh Hàn Băng “Yêu!”

Lãnh Hàn Băng bất vi sở động, “Hắn yêu ngươi sao?”

Vấn đề này, Huyền Hoàng dừng lại một lúc rồi mới đáp, “...Yêu” Không biết vì sao, thanh âm của nàng không có vang dội như vừa đáp khi nãy, tựa hồ có chút lo lắng.

“Ngươi do dự.” Ngữ khí Lãnh Hàn Băng không hề có chút nghi hoặc mà chính là trần thuật. Nàng cũng thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào mắt Huyền Hoàng, ánh mắt kia khiến cho Huyền Hoàng run sợ không thôi, một tiểu oa nhi nhỏ tuổi sao có thể có ánh mắt đáng sợ như thế chẳng lẽ vị công tử đang ngồi kia không phải là chủ tử mà chính là tiểu oa nhi này sao.

Huyền Hoàng khẽ mở miệng, trầm mặc thật lâu mới lên tiếng, “Nếu đã lựa chọn, ta sẽ không hối hận.”

Nàng là nữ tử ôn nhu như nước, lúc này lại kiên cường như sắt!

Lãnh Hàn Băng nhìn nàng, uy áp trong mắt càng ngày càng cao. Huyền Hoàng tuy rằng chảy mồ hôi lạnh nhưng ánh mắt cũng không trốn tránh.

Lãnh Hàn Băng đột nhiên cười khẽ, “Được, ta cho phép”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thái độ Lãnh Hàn Băng đột nhiên thay đổi làm Huyền Hoàng sửng sốt – hắn... tiểu công tử này dễ dàng đồng ý như vậy!

Tuy rằng cảm thấy có chút không thể tin, nhưng Huyền Hoàng vẫn cảm thấy cảm kích, nước mắt kích động tụ lại ở viền mắt, áp ứng không biết nên nói gì cho tốt, chỉ có thể không ngừng nhớ kỹ, “Cảm tạ... cảm tạ... cảm tạ...”

“Ngươi cảm kích ta?” Lãnh Hàn Băng nghiêng đầu, có chút buồn cười nhìn Huyền Hoàng, “Ngươi cảm thấy ta là người tốt?”

Chẳng lẽ không phải, nhìn tiểu chủ tử cùng lắm mới mười tuổi? Huyền Hoàng bị những lời này làm cho sửng sốt, có chút không hiểu rõ.

Lãnh Hàn Băng khẽ hừ một tiếng, “Tuy rằng ta cho phép, nhưng trừng phạt vẫn phải có, nếu ngươi muốn ly khai khỏi Hải Phượng Hồng, đem toàn bộ đồ của ngươi lưu lại, chỉ cho phép mang bộ quần áo ngươi đang mặc đi.”

Ý của Lãnh Hàn Băng thực rõ ràng, muốn Huyền Hoàng “tĩnh thân xuất hộ”*, có thể nói đây là trừng phạt nhẹ nhất từ trước tới nay, ngay cả Mị nương cũng có chút không thể tin, không biết chủ tử trở nên nhân từ như vậy từ khi nào. Nhưng nàng cũng không dám lên tiếng, chủ tử đã hạ lệnh, nàng phải

hào hảo chấp hành.

*Tĩnh thân xuất hộ: cả người sạch sẽ đi khỏi nhà, ý là Thiên Yên không được mang theo thứ gì hết.

“VẬY CHỦ TỬ, TA DẪN CÁC NÀNG LUI XUỐNG.” Mị nương thấp giọng nói.

Lãnh Hàn Băng không lên tiếng, tiếp tục tập trung nhìn sân khấu ngoài cửa sổ. Nhưng Thanh Huyền nhìn thoáng qua sắc mặt của Lãnh Hàn Băng, trong lòng hiểu ý nàng, mở miệng nói với hoa nương, “Ngươi kêu người đến đem bọn họ đi, ngươi lưu lại.”

Mị nương đương nhiên biết tiểu cô nương phóng khoáng thoát nhìn có chút non nớt này chính là một trong những thị nữ bên cạnh chủ tử, ý của nàng chính là ý của chủ tử, vì thế vội vàng ưng thuận, đi tới cửa gọi vài người tới đem Huyền Hoàng cùng Phương Thế mang đi, nàng phân phó vài câu rồi cũng quay trở lại trong ghế lô.

Tuy rằng những người này động tác nhanh nhẹn, tốc độ cũng nhanh, nhưng một màn này vẫn bị người có tâm để mắt, cảm bảo thiếu niên đứng cách đó không xa mở to hai mắt, mắt sắc thấy nữ tử chặt vật bị mang đi kia chính là danh kỹ đệ nhất thiên hạ Huyền Hoàng vừa rồi còn biểu diễn bên sân khấu ngọc lưu ly, mà bên cạnh nàng còn có một bảo rương thần bí mang ra theo.

Thấy những người kia trông chừng hai bên, cảm bảo thiếu niên cũng nhanh chóng lui đến một góc chết che khuất chính mình, sau khi thấy những người kia rời đi mới vội vàng chạy về ghế lô của mình.

Mị nương trở lại bên cạnh Lãnh Hàn Băng, cũng không sốt ruột, nhẫn nại lắng lắng đứng đợi ở đó.

Đợi cho điệu múa kết thúc, Lãnh Hàn Băng mới chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhận ly rượu bạch ngọc Thanh Huyền đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, bên trong là rượu bích đào mà Thanh Huyền đã sớm cho người chuẩn bị.

Uống một ngụm rượu hoa, Lãnh Hàn Băng chậm rãi lên tiếng, đối tượng là Mị nương, “Ngươi hẳn là kỳ quái sao ta lại nhận từ như vậy?”

Nàng vừa hỏi xong, lại làm cho Mị nương sinh ra sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, kinh hoàng đáp, “Không, thuộc hạ không nghi ngờ quyết định của chủ tử, thuộc hạ chỉ là... thuộc hạ chỉ là...” Mị nương mồm miệng khéo léo, có thể đem hồng nói trắng, trắng nói thành hồng, thật sự là một người lanh lợi! Nhưng bây giờ ở trước mặt Lãnh Hàn Băng lại không thể nói một câu.

“SỢ CÁI GÌ?” Lãnh Hàn Băng cười khúc khích, nghiêng đầu lườm Mị nương, “Ngươi cho là nàng ra ngoài sẽ thật sự hưởng phúc, có thể cùng thư sinh nghèo kiệt hủ lậu kia từ nay về sau thân tiên duyên lữ, bi đực song phi?” Nói đến câu sau, giọng điệu của nàng đã có vài phần khinh miệt.

Mị nương sừng sốt ngẩng đầu – chẳng lẽ không phải?

Lãnh Hàn Băng cầm lấy ly rượu, cười lắc đầu, “Ngươi phái người theo dõi bọn họ, chờ xem kịch vui.” Nàng trừng phạt Huyền Hoàng nhìn có vẻ nhẹ, nhưng cũng là chặt đứt đường lui của nàng, bắt Huyền Hoàng từ nhỏ đã sống ở Hải Phụng Hồng, không rõ thế gian ảm lạnh phải mở to hai mắt nhìn cho rõ thế nào mới là thế giới thực, cũng hiểu thêm cái gì gọi là tàn nhẫn.

Mị nương vội vàng đáp, “Vâng.”

Mà Huyền Hoàng cõi lòng đầy hy vọng rời đi, cũng không biết tương lai của nàng đã sớm bị Lãnh Hàn Băng nhìn rõ, hơn nữa theo quỹ đạo này chậm rãi phát triển, mà nam nhân từng cho nàng hạnh phúc sâu sắc, cũng là người tổn thương nàng sâu nhất.

Lúc nàng, cửa ghế lô bị người ta gõ vài cái.

Thanh Huyền gật đầu với Mị nương, Mị nương mới đứng dậy, đi tới mở cửa ra, nhìn gã sai vặt đứng bên ngoài là người bình thường vẫn đi theo mình Tiểu Thất, liền nhỏ giọng hỏi, “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tiểu Thất cũng thấp giọng, tiến đến nói bên tai Mị nương, “Khách nhân ở nhất hào ghé lô* muốn ngài đi qua một chuyến.”

Nhất hào ghé lô: gian phòng số một

“Nhất hào ghé lô?” Mị nương nhú nhú mày, “Là khách nào.”

“Là đại hoàng tử điện hạ, còn có một tiểu vương gia.”

“Ta biết rồi, ngươi đi trước nói ta lập tức tới.”

Mị nương đang chuẩn bị xoay người bấm báo với Lãnh Hàn Băng một tiếng, chợt nghe tiếng của Thanh Huyền truyền đến, “Ngươi đi đi, không cần lưu lại đây.”

“Vâng.” Mị nương lên tiếng, đi ra ngoài ghế lô, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi mới đi về phía nhất hào ghé lô.

Đợi cho Mị nương rời đi, Thanh Huyền mới lầu bầu, “Thật không ngờ đại hoàng tử điện hạ lại ở nơi này.”

Ánh mắt Lãnh Hàn Băng lóe sáng, tiếp tục ăn, không mở miệng nói chuyện – đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong, mẫu phi là Thục phi, có một muội muội ruột

là Lãnh Hàn Vũ. Tuy rằng văn võ mưu lược đều giỏi, nhưng tâm tư bất chính, khó thành đế vương.

Mị nương đi vào nhất hào ghé lô cách đó không xa, vừa mới bước vào cửa phòng liền khôi phục bộ dáng bình thường trước mặt khách nhân, cao giọng cười, “Ôi, hôm nay là con gió nào, cứ nhiên lại có thể mang đại điện hạ thổi tới a, quả thực vẻ vang cho Hải Phượng Hồng a!” Vị đại hoàng tử này thích người khác gọi hắn là đại điện hạ, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Lãnh Lăng Phong bưng ly rượu lên, cũng không mở miệng, nhưng vị tiểu vương gia bên cạnh liền tươi cười sang sảng đi về phía trước, bộ dáng thiếu niên dương khí mở miệng nói, “Yêu, mị nương, người trước tiên nói về chuyện này đã, lúc trước người ngay cả đại điện hạ cũng không nể mặt, nhất định không mở ra linh hào ghé lô* kia, bây giờ người nào đang ngồi à?”

*Linh hào ghé lô: gian phòng số không.

Tươi cười của mị nương vẫn không thay đổi, lúc Tiểu Thất kêu nàng tới đây, trong lòng nàng đã rõ ràng, những vị công tử này cũng chỉ vì sĩ diện. Tất cả mọi người đều biết linh hào ghé lô là ghé lô tốt nhất, nhưng mị nương vẫn luôn từ chối bất kì ai muốn vào đó, trước đây không có náo loạn cũng bởi vì vẫn chưa có ai có thể ngồi vào trong, mọi người tự nhiên sẽ yên ổn với nhau. Hiện tại tin tức có người vào ngồi truyền ra ngoài, nhóm cậu ấm coi trọng sĩ diện dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho hoa nương.

Như tiểu vương gia, hắn nhìn có vẻ cười rất thoải mái, một bộ dáng hào phóng sang sảng, nhưng trong giọng nói cũng là khí thế bức nhân, hiển nhiên muốn gây khó dễ cho mị nương.

Phụ thân tiểu vương gia là nhi tử mà tiên đế sủng ái nhất, cũng chính là hoàng tử được phong là Vạn thân vương. Sau Vạn thân vương qua đời, theo lễ nghi, tiểu vương gia Lãnh An Hòa thân là trưởng tử, vốn phải bị giáng một cấp, phong làm Vạn quận vương, nhưng khi tiên đế còn sống liền hạ chiếu, con cháu Vạn thân vương được thừa kế tước vị Vạn thân vương. Cho nên, Lãnh An Hòa này địa vị ngang bằng với các thân vương khác, nhưng bởi phận lại thấp hơn một bậc, mà dĩ nhiên chẳng có ai dám coi khinh vị tiểu vương gia này.

Theo huyết thống mà nói, đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong là đường ca của hắn, bất quá chỉ là em họ, tự nhiên không bị huyết thống ràng buộc, có đôi khi là thân huynh đệ cũng có khả năng sẽ tự tay giết chết người. Nhưng mà Lãnh An Hòa cùng Lãnh Lăng Phong quan hệ rất tốt, hai người mới gặp đã cảm thấy hợp ý, sau lại thường xuyên chơi đùa, có khi là Lãnh Lăng Phong xuất cung tìm Lãnh An Hòa, có khi là Lãnh An Hòa tiến cung tìm Lãnh Lăng Phong, thân phận hắn là thân vương, ra vào cung cấm dĩ nhiên không bị hạn chế.

Tiểu vương gia Lãnh An Hòa, thoạt nhìn là một người cởi mở, người xung quanh cũng thực dễ dàng bị cuốn hút theo, nhưng nếu người thật sự coi hắn là người như vậy, thì người liền thảm rồi. Tính tình hắn hi vọng vô thường, tuy là thời gian vui vẻ chiếm đại đa số, nhưng nếu hắn sinh khí, người chung quanh liền gặp nạn, có vài người không biết tính tình thật của hắn, đi chọc giận hắn, hắn liền chính người đến táng gia bại sản, mà người chỉ có thể đem khổ sở nuốt ngược vào bụng. Từ đó về sau, không còn người dám chọc giận vị tiểu vương gia này, bọn họ đều biết đến một đạo lý bất thành văn – chọc hắn, tuyệt đối không có trái ngon ăn.

Hiện tại Lãnh An Hòa tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt hơi nheo lại, nụ cười cũng mang theo hàn khí, người quen thuộc với hắn đều biết, lúc này hắn đã muốn sinh khí.

Mị nương đương nhiên biết điều đó, nhưng trong lòng nàng cũng không thấy e ngại, trong mắt của nàng, chủ tử của nàng là công tử tuyệt đại phong hoa, là thần của thường nhân, không có bất kỳ kẻ nào có thể coi thường hắn, đánh bại hắn! Trong lòng nàng nghĩ vậy, thì làm sao phải e ngại?

Vì thế nàng cũng thu lại một chút ý cười nịnh nọt, đứng thẳng thân mình, trên mặt cũng có thêm vài phần ngạo khí, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Thực xin lỗi tiểu vương gia, ghé lô kia được tạo riêng cho vị công tử đó, ngoại trừ hắn, bất luận là ai cũng không thể vào!”

Lời nói của mị nương hoàn toàn chọc giận Lãnh An Hòa, những lời này hắn nghe vào, làm sao cũng như đang khinh miệt hắn. Mà Lãnh An Hòa hắn từ lúc sinh ra đời, chính là cầm y ngọc thực, không có ai dám cãi lại ý của hắn, làm sao có người đủ can đảm nói xấu hắn? Nếu nói đối phương thân phận tôn quý, ở Nguyệt quốc này, còn có ai thân phận tôn quý hơn đại điện hạ! Mị nương này quả thật không biết điều!

Lãnh An Hòa từ tràng kỷ nhảy dựng lên, chỉ vào mị nương mà mắng, “Ta... ta sống đến chừng này, chưa từng có ai dám đối đãi với ta như vậy! Hắn *** tin hay không hôm nay ta niệm phong Hải Phượng Hồng!”

Đối mặt với lửa giận của Lãnh An Hòa, Lãnh Lăng Phong ngồi trong ghé lô cùng cảm bào thiếu niên cũng không có hành động gì, bọn họ đều biết Lãnh An Hòa là một người có chừng mực, sẽ không ra chuyện khác người gì. Chỉ có bóng dáng đang nằm ngủ trên tràng kỷ giật giật, chậm rì rì đứng dậy, phiến tử trên mặt cũng trượt xuống rơi trên đất, hắn dụi dụi hai mắt, có chút mờ mịt nhìn mọi người, bộ dáng vẫn còn buồn ngủ, “A? Làm sao vậy?”

Thiếu niên này đứng dậy, trong nháy mắt chỉ cảm thấy hào quang vạn trượng phát ra từ người hắn chiếu sáng toàn bộ ghé lô, nhìn thấy hắn, người mới hiểu được, thì ra đẹp cũng có cực hạn*. Hắn giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao, dung mạo hoàn toàn không có từ ngữ nào diễn tả hết được vẻ đẹp đó, nữ tử nào đứng ở trước mặt hắn đều sẽ xấu hổ vô cùng, ai có thể cùng hắn so sánh?

*cực hạn: giới hạn cao nhất

Bất quá bộ dáng của hắn cũng không có nữ khí, mà có chút hương vị anh hùng, cùng có vài phần giáo gươm anh khí. Bởi vậy có thể nhìn ra người này cũng là một kiếm khách, hơn nữa kiếm thuật cao thâm, ở trên giang hồ có thể là nhất lưu cao thủ.

Nhưng mà bộ dáng của hắn rất là lười nhác, một thân bạch vân cảm bào, bên ngoài khoác một kiện hồng bào tinh tế, mái tóc đen như đàn hương chảy xuôi trên vai, chỉ một vài sợi tóc được dùng trâm ngọc bích vấn trên đỉnh đầu, mà cốt phiến mới được ngón tay trắng tinh của hắn nhặt lên, mặt lên có vài nét bút vẽ thoáng qua, tạo thành hình một bức sơn hà đồ vô cùng hào hùng.

Cầm bào thiếu niên La Ngôn đang ngồi trên lan can màu son thấy hấn đứng dậy, nhin không được kinh hô, “A a! Hạ Phong người như thế nào tỉnh a! Ta còn tưởng chưa đến một khắc thì người chưa tỉnh đâu!”

Thiếu niên xinh đẹp được gọi là Hạ Phong ngáp một cái, lười biếng nói, “Bị đánh thức.”

Lúc này Lãnh An Hòa lại làm khó dễ mị nương lần nữa –

“Không được! Ta hôm nay không thể nuốt khẩu khí này! Ta thật muốn nhìn xem ai mà có mặt mũi lớn như vậy!” Dứt lời, hấn nhắc chân đi ra ngoài cửa, tựa hồ muốn đến ghế lô kia xem thử đến tột cùng là nhân vật nào.

Mà La Ngôn cũng vội nhảy dựng lên, sợ thiên hạ chưa đủ loạn hô, “a a! An Hòa người chờ ta! Ta cũng đi nữa!”

Sau đó La Ngôn cũng chạy theo.

Hạ Phong nhìn bóng dáng hai người rời đi, một tay nâng cằm lộ ra tươi cười, nhẹ giọng nói, “Thú vị. . .”

Nhìn thấy bọn họ hăng hái như vậy, hấn cũng muốn tham gia một chân vào. Nghĩ là làm, hấn quay người lại chuẩn bị cùng đi qua xem, trước khi đi hướng Lãnh Lăng Phong hỏi, “Điện hạ không đi sao?”

“Ta qua ngay.” Lãnh Lăng Phong ngồi yên trên tràng kỷ, tao nhã uống rượu, ánh mắt có chút nguy hiểm nheo lại.

“Thùng thùng đồng. . .” Cửa lớn của ghế lô Lãnh Hàn Băng đang ngồi lại lần nữa bị gõ vang.

Thanh Huyền lâu bầu, có chút bất mãn từ tràng kỷ đứng dậy, đi qua bình phong đến cửa ghế lô, mở cửa ra, nhìn thấy một cầm bào thiếu niên cả phơ cả phát chưa bao giờ gặp đứng ở cửa, vẻ mặt trêu tức nhìn nàng.

Thanh Huyền sững sốt, trong lòng nhất thời cảnh giác, “Người là ai?”

“Ôi, bọn ta là đến làm quen, dù sao cũng đều là khách nhân đến Hải Phượng Hồng chơi đùa thôi. . .” La Ngôn vọt tới phía trước, cười ha hả nói, hấn đẩy tay Thanh Huyền ra, nghĩ muốn đi qua, đầu còn hướng về phía sau bình phong tìm kiếm.

Ánh mắt Thanh Huyền phát lạnh, tay nhanh chóng đưa về bên hông, ngón tay khẽ động, đem nhuyễn kiếm ở hông rút ra, ngay lập tức vận lực, nhuyễn kiếm nguyên bản mềm mại như tơ lập tức lóe ra hàn quang sắc bén. Thanh Huyền động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, nhanh đến mức mắt thường gần như không thấy được, chờ tới lúc La Ngôn phản ứng kịp, nữ tử có bộ dáng nha hoàn này đã một tay cầm kiếm gác lên cổ hấn, lưỡi kiếm cơ hồ cắt qua da hấn, hàn khí bức người.

Tuy rằng Thanh Huyền bình thường tùy tiện, nhưng vào thời khắc quan trọng, nàng tuyệt đối sẽ không để bị tụt lại phía sau, hơn nữa nàng đối với Lãnh Hàn Băng là tuyệt đối trung thành và tận tâm! Nàng tu luyện võ công vô cùng chịu khó, từ sau khi đi theo Lãnh Hàn Băng, nàng liền bắt đầu tập kiếm pháp cùng nội lực, cho dù nàng thực ham chơi, nhưng khi tu luyện tuyệt đối sẽ không lơ đãng! Ngay cả trong Diễm Thiên Giáo, cũng rất nhiều người bội phục Thanh Huyền chịu khó tu luyện võ công. Cũng chính vì vậy, Thanh Huyền kiếm thuật xuất thần nhập hóa, lúc này tay nàng cầm kiếm, mắt sáng như đuốc, cả người đều rực sáng hấn lên, tràn ngập hiệp khí*, giống như một thanh kiếm!

*Hiệp khí: khí phách của hiệp khách.

“Lui ra ngoài, nếu không – chết!” Thanh Huyền thấp giọng quát, toàn thân tản ra khí thế bức nhân. Mỗi khi nàng cầm kiếm, thói quen nói nhiều cũng thay đổi, trở nên ngắn gọn súc tích, quả thực không giống Thanh Huyền bình thường.

La Ngôn thân mình cứng đờ, hoàn toàn không dám nhúc nhích, sợ tiểu nha hoàn này không cẩn thận liền cắt đứt động mạch cổ của mình, hấn còn chưa hưởng thụ hết thể gian tươi đẹp, không muốn chết sớm như vậy a!

Một khắc trước còn cả phơ cả phát, hấn lập tức cười lạnh với Thanh Huyền, “Ai nha ai nha! Đừng làm vậy a! Chỉ đùa một chút thôi! Ha ha!... Nữ hiệp, trước tiên buông kiếm ra được không, đao kiếm không có mắt a. . .”

Tuy hấn từ nhỏ cũng có luyện võ công, nhưng thực lực đó trên giang hồ cũng chỉ là một nhị lưu cao thủ, mà hấn biết rõ tiểu nha hoàn thoát nhìn không được chú ý này, tuyệt đối là nhất lưu cao thủ, thực lực hơn xa hấn!

“La Ngôn, người thật là không có tiền đồ!” Lãnh An Hòa đứng ở ngoài cửa thấy một màn như vậy, lập tức cảm giận mắng to, cũng một bước tiến vào. Hấn trừng mắt nhìn Thanh Huyền, khí thế lấn người nói, “Làm càn! Người nghĩ đây là đâu! Cứ nhiên dám ở trước mặt ta bạt đao lộng kiếm! Người đây không muốn sống nữa phải không?!”

Thanh Huyền chậm rãi quay đầu nhìn hấn, sau đó cười giễu một tiếng, không chút nào che giấu khinh miệt trong mắt.

“Người!” Lãnh An Hòa lập tức nổi giận, tuy rằng muốn xông lên trừng trị nữ nhân này, nhưng nhìn đến nàng tay cầm kiếm, hấn vẫn có chút do dự, dù sao hấn vẫn quý trọng mạng nhỏ của mình, không có ý mạo hiểm nó.

Lúc này, một thanh âm có vài phần ngả ngón vang lên ngoài cửa, “A? Có chuyện gì thế a?”

Ba người đảo mắt qua, thấy người vừa tới thì ra là Hạ Phong, hần hai tay ôm ngực, đứng ở đó giống như đang xem biểu diễn, tuy rằng mặc bạch vân cẩm bào rất tương xứng với khí chất của hần, nhưng hồng bảo ở bên ngoài nhìn thế nào cũng đầy cảm giác lố mẫm, làm người ta cảm thấy người này thực – không nghiêm túc.

“Nha nha nha! Hạ Phong tổ tông của ta a! Ngươi tới rồi! Mau tới giúp ta!” La Ngôn khoa tay múa chân vui sướng la lớn, có vẻ rất sốt ruột, bất quá đầu hần cũng không dám nhúc nhích một phân, thoát nhìn rất buồn cười.

Lãnh An Hòa âm trầm đứng một bên không nói gì, hiển nhiên có vài phần kiêng kị Hạ Phong.

Thanh Huyền quay đầu nhìn người mới tới, trong lòng dâng lên một mối nguy – nam nhân này rất mạnh! So với nàng mạnh hơn!

Thanh Huyền cảm nhận được khí tức cường giả đến từ Hạ Phong, chiến hỏa trong lòng lập tức cháy lên hừng hực, hần không thể xông đến cùng hần đại chiến ba trăm hiệp, nhất định rất sáng khoái!

Nghĩ vậy, kiểm trên tay Thanh Huyền run lên một chút, trong lòng cũng có chút chộn rộn. Bất quá nghĩ đến chủ tử còn ngồi bên trong, lý trí của nàng liền ngăn chặn ý định này, chậm rãi trầm ổn lại.

Hạ Phong đẩy mắt lướt qua vài phần hứng thú, hần lười biếng nâng tay lên, duỗi đến bả vai Thanh Sở, miệng cười ha ha nói, “Có chuyện gì nói là được rồi, sao phải động đao động thương? Nếu không ngươi trước buông kiếm xuống, bằng hữu ta cũng đã sợ đến mức này rồi.”

Hần bộ dáng y như kẻ háo sắc, nhưng Thanh Huyền lại cảm giác được áp lực hướng bả vai mình đánh tới, nàng trong lòng khẽ run, lập tức nghĩ – Quà nhiên không đơn giản!

Quyết định thật nhanh! Nàng chân khí trầm xuống, lui từng bước về phía sau, kiểm cũng rời khỏi cổ La Ngôn. Tay phải nàng thu kiếm, tay trái vận đủ nội lực, một chương liền đánh về phía Hạ Phong!

Hạ Phong nhẹ nhàng cười, động tác trên tay cũng không chậm, bàn tay lúc trước còn lười nhác đột nhiên tràn ngập kinh lực dựng thẳng lên, một chương chứa năm thành nội lực của hần cũng phóng ra.

Hai chương chạm nhau, chương phong chấn động nhất thời khiến quần áo bốn người tung bay. Mà quan trọng hơn, bình phong thúy ngọc kia, chậm rãi ngã xuống.

“A!” Thanh Huyền biết mình gây họa, kinh hô một tiếng, hoảng hốt thu tay, “Chủ tử! Thực xin lỗi!”

Nàng kêu một tiếng “chủ tử” lập tức khiến ba người Hạ Phong chú ý, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía kia, mà ở phía sau bọn họ, Lãnh Lăng Phong cũng đang bước vào ghé lộ.

“A!” Người kinh hô lúc này là Lãnh Mộ Ly. Lúc bình phong thúy ngọc ngã xuống, hần bị tiếng động bất ngờ vang lên gây kinh ngạc một chút, bản tính cẩn thận nhất gan khiến hần nhảy dựng lên từ tràng kỷ, về mặt hoảng loạn nhìn ba người xuất hiện ở cửa và người vô cùng quen thuộc vừa mới bước vào – “Đại hoàng huynh!”

Trong trí nhớ của Lãnh Lăng Phong, Lãnh Mộ Ly là một người không có cảm giác tồn tại, hần đối với tam hoàng đệ không thân cận cũng không để ý, ngẫu nhiên nhìn thấy nhị hoàng đệ Lãnh Chí Dương không hề kiêng kị đánh chửi hần, hần cũng coi thường mà bỏ qua, dù sao hần cũng chưa từng là một đại ca khoan dung nhân hậu, sẽ không quan tâm một đệ đệ không có chút lợi ích cho mình.

Nhưng mà hần (Lãnh Lăng Phong) hoàn toàn không ngờ chính mình lại gặp hần ở đây (Lãnh Mộ Ly), mà còn ở linh hào ghé lộ!

Lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên của Lãnh Lăng Phong là – hần đến đây dẫn ai đến đây?

Lãnh Lăng Phong ánh mắt chậm rãi dao động, cuối cùng dừng ở người bên cạnh Lãnh Mộ Ly, nam tử đang ngồi xếp bằng, nhìn tám lưng kia lại tràn ngập cảm giác quen thuộc, nhưng mà trong trí nhớ của hần cũng không biết một nam tử như vậy... Chờ đã!

Chỉ thấy nam tử kia sau khi nghe thấy động tĩnh bên này, có chút hờn giận nghiêng đầu qua, nhìn đám người đứng ở cửa.

“Ồn ào cái gì.” Vừa mới lên tiếng liền thấy toàn thân nam tử xuất ra hàn khí. Rõ ràng là chỉ là một câu nói bình thường, bị nam tử không nhanh không chậm nói ra lại khiến người ta cảm thấy run sợ.

“Chủ tử!” Thanh Huyền ngoan ngoãn lùi về bên cạnh Lãnh Hàn Băng, cúi đầu không lên tiếng.

Lãnh An Hòa cùng La Ngôn nhìn đến một thân nam trang của Lãnh Hàn Băng, tuy rằng người này mình không quen, nhưng vẫn như trước cảm thấy kinh diễm.

La Ngôn đến gần Hạ Phong, lấy khủy tay khẽ đụng hần, thấp giọng nói, “Này, Hạ Phong! Không nghĩ tới lại có người có thể so sánh với ngươi a! Chắc chắn, thật xinh đẹp, là huynh đệ ngươi sao?”

Hạ Phong cong cong khóe miệng, trong mắt có ý tứ khác, cũng không nói gì.

Nhưng hiện tại cũng không ai ở đây có thể hiểu hết tâm tình phức tạp của Lãnh Lăng Phong, lúc trước hần tuy rằng tò mò thân phận nam tử này, nhưng

hắn chưa bao giờ nghĩ nam tử này thật ra là một nữ tử, hơn nữa còn là tiểu hoàng muội của hắn!

Lãnh Lăng Phong ánh mắt phức tạp nhìn Lãnh Hàn Băng, nắm chặt tay, rồi lại buông lỏng, hướng Lãnh Hàn Băng nhẹ giọng nói, “Tiểu hoàng muội, người... người như thế nào lại ở đây?” Hắn tuy rằng không thích Lãnh Hàn Băng, ở trước mặt người khác cũng thể hiện rõ là hắn bất mãn đối với tiểu hoàng muội, nhưng khi hắn thật sự đứng trước mặt Lãnh Hàn Băng, trong lòng lại có vài phần sợ hãi, phần ghen ghét đó kị kia cũng không tồn tại nữa.

Lãnh Lăng Phong vừa nói xong, lập tức khiến ba người kia khiếp sợ.

La Ngôn biểu tình khoa trương nhất, hắn há to miệng, bộ dáng không thể tin được, lẩm bẩm, “Không thể nào...”

Mà thân mình Lãnh An Hòa cũng chấn động, trong mắt đầy sự khiếp sợ, nhưng hắn cũng không biết nói gì cho tốt, há miệng thờ đốc nhìn Lãnh Lăng Phong tựa như muốn hỏi gì đó, nhưng hắn theo bản năng liếc nhìn Lãnh Hàn Băng một cái, lập tức ngậm miệng lại.

Mà khiếp sợ của Hạ Phong chỉ trong nháy mắt, biểu tình rất nhanh liền khôi phục hắn, nhưng suy nghĩ của hắn cũng không bình tĩnh như vẻ mặt, hiện tại suy nghĩ của hắn chính là liên quan vị tiểu công chúa điện hạ vô cùng tôn quý hay được đồn đãi này. Không học văn không nghề nghiệp? Ngụ ngốc háo sắc? Ngang ngược vô lý? Một công chúa nực cười không diện mạo lại ít học? Đùa cái gì thế!

Chỉ có thật sự nhìn thấy nàng, hiểu được nàng một thân tao nhã chói mắt thì người mới cảm thấy những từ ngữ kia dùng trên người nàng, chính là bôi nhọ nàng. Đối mặt với nàng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là... phục tùng.

Hạ Phong đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, hắn giương mắt nhìn nữ tử mặc một thân huyền sắc nam trang kia, trong lòng đối với vị tiểu công chúa điện hạ khác hẳn với lời đồn nổi lên nồng đậm hứng thú.

Này... rốt cục là dạng nữ tử gì?

“Tiểu hoàng muội!” Khí thế đã giảm xuống của Lãnh Lăng Phong lại lần nữa trở lại, hắn lúc này mới nhớ ra, Lãnh Hàn Băng xuất hiện tại Hải Phượng Hồng! Đây chính là nơi trắng hoa, thân là tiểu công chúa điện hạ vô cùng cao quý làm sao lại có thể xuất hiện ở đây? Hơn nữa phải biết rằng cung quy của Nguyệt quốc có quy định, tất cả nữ quyền hậu cung, chưa được hoàng mệnh cho phép, tuyệt đối không tùy ý xuất nhập cung!

Lãnh Lăng Phong cảm thấy trời cao thật là chiều cổ mình, có lý do này, hắn hoàn toàn có hướng phụ hoàng gây khó dễ cho nàng, tuy rằng không thể trừng phạt nàng, nhưng ít cũng có thể giảm bớt vài phần sủng ái của phụ hoàng... Phải biết rằng, hiện tại là thời điểm quan trọng lập thái tử, dựa theo sự sủng ái của phụ hoàng với tiểu hoàng muội, Nguyệt quốc có khi sẽ xuất hiện nữ hoàng kế thừa!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn trở nên xanh mét. Hắn vừa sinh ra đã là đại hoàng tử, tuy rằng thân phận không thể so với nữ nhi của Thụy Mẫn Đức hoàng hậu đã qua đời, tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng tôn quý, nhưng dù sao hắn cũng là nam tử, hơn nữa Nguyệt quốc lập thái tử từ trước đến nay đều dĩ trưởng vi tôn*, nên mẫu phi hắn Thực phi tử nhỏ đã bắt hắn phải chịu khó hướng đến ngôi vua mà học tập, lấy long ý làm mục tiêu của bản thân!

*Dĩ trưởng vi tôn: Lấy trưởng làm đầu.

Hiện tại lại xuất hiện một đối thủ mạnh, hơn nữa người này còn là tiểu hoàng muội của mình mới về cung!

Lãnh Lăng Phong đương nhiên không tin tưởng lời đồn vô căn cứ của bên ngoài dành cho Lãnh Hàn Băng, mặc cho đồn đãi đầy thiên hạ, bất luận là ai, chỉ cần gặp Lãnh Hàn Băng đều không hề quan tâm lời đồn kia nữa, bởi vì đã thật sâu cảm phục nàng! Hơn nữa lời đồn này truyền đi lợi hại như vậy cũng bởi vì Lãnh Hàn Băng không quan tâm nó, căn bản phụ hoàng muốn quản việc này, nhưng cũng bị thái độ không quan tâm của Lãnh Hàn Băng chặn lại, cuối cùng cũng xem như không nghe thấy lời đồn đãi đó, dù sao thì đồn vẫn chỉ là đồn mà thôi.

Lãnh Lăng Phong trong lòng dâng một cỗ nguy cơ, hắn ép chính mình phải ngăn chặn sự sợ hãi từ đáy lòng kia, hướng Lãnh Hàn Băng cao giọng nói, “Tiểu hoàng muội, người xuất cung phải được phụ hoàng cho phép, cung quy quy định hậu cung nữ quyền không thể tùy tiện xuất cung hơn nữa tuổi người con nhỏ như vậy....” Hắn cũng không dùng giọng điệu trách cứ, huống chi lấy thân phận cùng lập trường của hắn cũng không có tư cách trách cứ Lãnh Hàn Băng tiểu công chúa, hắn chỉ có thể dùng giọng điệu cảnh cáo cùng khuyên giải nói với Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Hàn Băng ánh mắt cũng không động, vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ xem sân khấu kia, cứ như những người xung quanh đều là không khí.

Bất quá bị đại hoàng huynh nói như vậy, Lãnh Mộ Ly đột nhiên nhớ tới cung quy, nghĩ đến ma ma giáo tập* nghiêm khắc, hắn lập tức rùng mình, đến bên cạnh Lãnh Hàn Băng lắp bắp nói, “Tiểu... tiểu hoàng muội, thật sự... thật sự có quy định kia, ta... người có thể hay không bị... có thể bị phụ hoàng trách phạt không...” Đối mặt với Lãnh Hàn Băng, hắn vẫn khần trương vô cùng, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

*Giáo tập: cách gọi giáo viên thời xưa.

“Đi.” Lãnh Hàn Băng phát tay áo, chậm rãi đứng dậy.

Lúc Lãnh Hàn Băng phát tay áo đứng dậy, những người khác đều ngẩn người, ngay cả Lãnh Lăng Phong cũng không nghĩ Lãnh Hàn Băng lại e ngại lời nói của mình mà rời đi như vậy, bất quá... đây vẫn là Lãnh Hàn Băng không ai bì kịp, không để ai vào mắt sao?

Cũng chỉ có Thanh Huyền vô cùng hiểu chủ tử vụng trộm nhìn ra ngoài, quả nhiên, biểu diễn trên sân khấu cũng đã gần xong. Nhìn đến nghi hoặc trong ánh mắt những người kia, Thanh Huyền cố kìm nén không che miệng cười trộm.

Lãnh Hàn Băng chậm chậm đi đến, cặp mắt kia tựa hồ không có bất kỳ kẻ nào có thể lọt vào, hướng về phía bốn người Lãnh Lăng Phong mà đi.

Lãnh An Hòa cùng La Ngôn đứng ở cửa thức chờ lùi qua một bên, mà Lãnh Lăng Phong thấy Lãnh Hàn Băng đi về phía mình, theo bản năng lùi từng bước, giống như bị khí thế Lãnh Hàn Băng quét qua một bên.

Lãnh Hàn Băng đi đến trước mặt Lãnh Lăng Phong, đột nhiên ngừng lại, hơi hơi ngẩng đầu nhìn, ánh mắt mang theo khí thế sắc bén đảo qua mặt Lãnh Lăng Phong, thanh âm của nàng vẫn bình thản như trước, có một cảm giác ngạo nghễ nhìn từ trên cao xuống –

“Đích tôn thứ ti, trường ấu hữu tự*, bản cung khi nào thì cần ngươi dạy?”

*Đích tôn thứ ti: con dòng chính tôn quý, con thứ thiếp ti tiện.

*Trường ấu hữu tự: lớn nhỏ có thứ tự.

Nàng nói chuyện tốc độ không chậm không nhanh, thong thả gần từng tiếng nện ở trên người Lãnh Lăng Phong –

Đích tôn thứ ti?! Trường ấu hữu tự?!

Lãnh Lăng Phong mặt thoáng chốc đỏ bừng, bất quá không phải do thẹn, mà là phần nộ, hần há miệng thở dốc muốn nói gì đó, nhưng chống lại cặp mắt không có chút cảm tình của Lãnh Hàn Băng, hai tròng mắt như mặt nước phẳng lặng, lửa giận sắp trào ra trong lòng nháy mắt bị đè ép xuống, cuối cùng chỉ có thể cắn giận ngậm chặt miệng, gắt gao trừng mắt nhìn Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Hàn Băng thản nhiên thu hồi ánh mắt, không hề nhìn hần một cái, nhắc chân rời đi.

Thanh Huyền che miệng cười trộm vài tiếng, sau đó cũng chạy đuổi theo Lãnh Hàn Băng. Mà Lãnh Mộ Ly đối với lời nói không chút nào che dấu của Lãnh Hàn Băng thập phần khiếp sợ, miệng mở thật to, một bộ dáng không thể tin được, nhìn thấy góc áo Thanh Huyền biến mất ở cửa, hần mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy theo, bước ra cửa ghé lô, xoay người hướng Lãnh Lăng Phong thi lễ, có vài phần kích động, “Đại... đại hoàng huynh! Ta... ta đi trước!”

Bộ dáng Lãnh Lăng Phong phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi bị ba người kia thấy, bọn họ cũng hiểu tâm trạng Lãnh Lăng Phong lúc này không thể nào tốt được, cho nên cũng không nói gì.

Mà Lãnh Lăng Phúc lúc này quả thực muốn bóp chết Lãnh Hàn Băng! Một câu của nàng, hoàn toàn đâm đúng chỗ đau của hần! Mẫu thân hần là Thực phi tôn quý, hần là đại hoàng tử, là trưởng tử của Lãnh Thiên đế, nhưng với Lãnh Hàn Băng, hần cũng không là gì hết! Đúng vậy, mẫu thân hần tuy là một trong tứ phi, ngoại trừ hoàng quý phi nương nương ra không ai có thể tôn quý hơn nàng, nhưng người thường cũng có thể thấy được, mẫu thân hần vẫn chỉ là thiếp, mà hần, chỉ là con vợ lẽ! Sao địch nổi tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng tôn quý vô cùng do hoàng hậu sinh ra!

Nhưng mà, nàng cũng quá không buông tha cho người ta rồi! Lãnh Hàn Băng!

Đại khái Lãnh Hàn Băng cũng không nghĩ đến câu nói mà nói xong là quên ngay của nàng, cư nhiên khiến Lãnh Lăng Phong vô cùng hận nàng, hơn nữa vì diệt trừ nàng mà không tiếc bất kỳ giá nào, thậm chí là... bức cung đoạt vị!

Đương nhiên, cho dù Lãnh Hàn Băng biết, nàng cũng sẽ khinh thường mà bỏ qua – người ta tức giận liên quan gì ta?

Lãnh Mộ Ly xoay người rời khỏi tầm mắt Lãnh Lăng Phong, chạy chậm đuổi theo Lãnh Hàn Băng cùng Thanh Huyền, lại không nhận được che miệng cười. Hần thật không ngờ đại hoàng huynh cao ngạo tôn quý lại có biểu tình như thế! Tiểu hoàng muội quá lợi hại!

“Tiểu tử, ngươi cười trộm cái gì!” Thanh Huyền nhìn thấy ý cười chưa kịp giấu đi của Lãnh Mộ Ly, lấy khuỷu tay đụng hần, liếc mắt nhìn chủ tử đi đằng trước, tiến đến nói nhỏ bên tai hần.

Lãnh Mộ Ly lập tức mở miệng, liêu mạng xua tay, “Không... không có.”

“Cất, không nói thì thôi, hơn phân nửa là vì chuyện vừa rồi chủ tử làm” Thanh Huyền quay mặt qua một bên, một bộ dáng khinh thường nói, bất quá đột nhiên nàng lại nghĩ tới chuyện gì đó, một lần nữa kẻ sát tai Lãnh Mộ Ly, trong giọng nói đầy sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Nhưng mà biểu tình của đại hoàng huynh ngươi thật đúng là buồn cười, mặt hần lúc đó tái luôn rồi, chắc chắn, chủ tử chúng ta thực rất giỏi.”

Lãnh Mộ Ly theo bản năng đồng ý gật mạnh đầu.

“Thanh Huyền.” Lãnh Hàn Băng ở phía trước đột nhiên kêu một tiếng.

Thanh Huyền lập tức thu lại bộ dáng kia, quy củ đi đến trước mặt Lãnh Hàn Băng, “Chủ tử.”

Lãnh Hàn Băng chống cằm có chút dăm chiêu nói, “Nghe nói con phố phía trước có nhà làm hạt dẻ rang đường ăn ngon lắm, ngươi đi mua đi, đi nhanh về nhanh, ta ở trên xe chờ ngươi.”

Vừa nghe đến ăn, hai mắt Thanh Huyền lập tức tỏa sáng, cao giọng đáp, “Vâng!” Sau đó vận khinh công xông ra ngoài.

Lãnh Hàn Băng mang theo Lãnh Mộ Ly ra khỏi Hải Phụng Hồng, bên ngoài đã có xe ngựa chờ Lãnh Hàn Băng, đánh xe là ám vệ của Diễm Thiên Giáo, đầu đội nón vành, khoác hắc bào, cho dù là tại hoa phố ca múa nhộn nhịp, cũng giống như ngưng tụ vô số hắc ám.

Xe ngựa này cũng không phải là xe ngựa khi tiến cung của Lãnh Hàn Băng, xe ngựa này không chỉ bên trong vô cùng xa hoa thoải mái, bên ngoài cũng thực hào nhoáng, ngay cả màn che cũng được thuê chỉ kim tuyến, trên đỉnh xe còn có một khối dạ minh châu sang quý, không nói đến kích cỡ, ngay cả hào quang tỏa ra cũng vô cùng nhu hòa, có thể thấy được là rất quý hiếm. Mà bốn con ngựa kéo xe đều là ngựa Xích Thổ, toàn thân cao thấp phát ra ánh sáng đỏ tươi mỹ lệ như lửa cháy, từ đầu tới đuôi dài khoảng một trượng, không có một cọng lông lai tạp nào, từ móng tới cổ khoảng tám thước, trong đêm tối phá lệ chói mắt, người xem ai cũng phải than thở, lại bởi vì ngựa Xích Thổ này khí thế như lang như hổ mà không dám lại gần.

Một chiếc xe ngựa như vậy đứng ở trước Hải Phụng Hồng đã đủ khiến mọi người chú ý, những người khác đều đoán xem chủ nhân xe ngựa là ai, mà những người yêu ngựa thì lại thờ dài, ngựa tốt như vậy cư nhiên lại dùng để kéo xe, thật đúng là đáng tiếc, không biết lúc cười lên có cảm giác gì.

Những người này tuy rằng chép miệng nói xe ngựa xa hoa, nhưng khiến bọn họ càng si mê chính là bốn con Xích Thổ kia, đó mới thật sự là bảo mã vô giá!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngựa Xích Thổ, là loại ngựa có đầy sắc thái truyền thuyết, nó từng đi theo một vị danh tướng lên chiến trường, cũng làm cho vô số người vì khí thế của nó là phải cảm thán. Thế nhưng bảo mã hiếm thấy, bình thường một hãn huyết bảo mã đã là nghìn vàng khó cầu, mà còn là Xích Thổ nổi bật trong dòng hãn huyết bảo mã lại càng là vô giá!

Ở trong mắt người của Diễm Thiên Giáo, chủ tử bọn họ dùng Xích Thổ kéo xe cũng không có gì quá đáng. Xích Thổ dù trân quý ra sao vẫn có dấu vết, mà cây yên bích đào* trong truyền thuyết kia chỉ có trên sách cổ ghi lại, trăm năm qua không ai có thể chứng thực được thân vật đó, vậy mà vẫn bị chủ tử bọn họ tìm ra được, bốn con Xích Thổ có là gì? Hơn nữa, với thân phận cùng phong thái của chủ tử bọn họ, cũng chỉ có Xích Thổ mới xứng để kéo xe!

*Yên bích đào: Cây bích đào có màu đỏ tươi.

Người khác nhìn vào, chính là thấy những người này điên rồi, giống như bị ma quỷ mê hoặc tâm thần, cái gì cũng không biết.

Nhưng bọn họ cũng chưa từng được thấy khí thế của nàng, chỉ có vật tốt nhất trong thiên hạ này mới xứng với nàng, cho nên bọn họ đương nhiên không hiểu cái việc điên cuồng này vì sao mà tồn tại.

Có một loại người có thể khiến người khác cúi đầu xưng thần, hấp dẫn đến chết vẫn không ngừng.

Bốn con bảo mã cứ như vậy đứng trên đường ở hoa phố, dĩ nhiên khiến nhiều người hiếu kỳ, đều đến nhìn xe ngựa, hơn nữa còn suy đoán xem không biết là đại thiếu gia nhà ai mà phô trương tới mức khiến người ta chặc lưỡi như thế.

Lúc này, trong đám người đột nhiên truyền tới một tràng tiếng cười kiêu ngạo –

“Ha ha! Quả nhiên là ngựa tốt! Ngay cả Bạc Mã của ca ca ta cũng khó mà địch nổi!” Thanh âm này là của nữ tử.

Giọng nói phách lối như thế tự nhiên khiến người ta đem tầm mắt nhìn đến phía đó, thấy một cô gái xinh đẹp mặc phục sức hồng sắc của Vân quốc, dẫn theo một thị nữ cũng có chút khí phách, công khai ôm trong ngực.

Không nghĩ tới lại có nữ tử to gan như vậy, không để ý danh tiết đi vào hoa phố! Mọi người lâm vào khiếp sợ.

Bất quá nhìn thấy trên người nàng là phục sức Vân quốc, người chung quanh cũng hiểu ra – Vân quốc từ trước đến nay nam nữ đều cởi mở, quốc gia cường hãn, một nữ tử Vân quốc đi vào phố thanh lâu cũng là chuyện bình thường, không có ai nhạo báng nàng.

Lúc này, thị nữ kia hướng đến xe ngựa hát cảm, có chút cao ngạo nói, “Tiểu thư! Nếu ngài thích con ngựa kia, chúng ta liền tìm chủ nhân mua lại đi? Bảo mã như thế mà dùng để kéo xe, thật sự là phung phí của trời! Còn không bằng để ngài huấn luyện, nhất định có thể trở thành danh cầu độc nhất vô nhị!”

*Danh cầu: ngựa khỏe, có danh tiếng.

Vân quốc mỗi người đều thượng võ, cho dù là nữ tử cũng không ngoại lệ, cho nên thị nữ này đề nghị chủ tử mình thuần mã* cũng không có gì không ổn.

*Thuần mã: thuần hóa ngựa.

Nghe thị nữ bên cạnh nói vậy, nữ tử sáng ngời, vỗ tay nói, “Đúng vậy a! Ta sao lại không nghĩ tới!” Dứt lời, nàng không để ý người chung quanh oán

thầm, có chút bá đạo đẩy người che trước mặt mình ra, đi đến bên cạnh xe ngựa.

Nữ tử nâng tay muốn chạm vào đầu của Xích Thổ đang trước, cũng có vài phần thân thiện, nàng từ năm tuổi đã bắt đầu thuần mã, tự nhiên là thập phần thuần thực. Nhưng Xích Thổ hiển nhiên không thể nào để nàng khoe tài, đầu ngựa rụt lại, tránh thoát tay nữ tử, một tiếng rống gầm khí thế thoáng chốc khiến nữ tử kinh ngạc, theo bản năng lui lại vài bước.

Đối với Xích Thổ gây khó dễ, nữ tử không những không tức giận, lại còn càn rỡ cười lớn, không ngừng cao giọng tán dương, “Ha ha! Ngựa tốt! Quả nhiên là ngựa tốt! Có linh tính! Đợi ta đem về nhất định khiến tiểu tử Tri Luân kia đỏ mắt đến chết!”

Cô gái đã hạ quyết tâm muốn lấy bảo mã này, trong lòng nàng cảm thấy dù không chiếm cả bốn con thì một con cũng được, về phần thuần mã, đem nó về Vân quốc rồi thì có rất nhiều thời gian!

Vì thế nàng đi vài bước đến trước ám vệ Diễm Thiên Giáo đang ngồi ở chỗ xa phu, nâng cằm, “Này! Xa phu! Chủ nhân người đâu? Ở nơi nào? Gọi hắn đến đây nhanh! Ta muốn mua ngựa của hắn, giá tùy hắn!” Nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, có thói quen sai bảo người khác, đối với người không quen biết cũng thế, nếu không phải vì thân phận nàng đủ lớn, không biết đã đắc tội bao nhiêu người.

Mà ám vệ ngồi ở chỗ xa phu vẫn không nhúc nhích, cho dù đứng bên cạnh hắn cũng nhìn không thấy hắn đang hô hấp, tựa như chung quanh hắn chỉ có chết chóc cùng bóng tối yên lặng.

Nữ tử nhú nhú mày, “Làm sao? Người sợ ta mua không nổi sao? Quả Nhi!” (CaS: bản cv thì thị nữ tên trứng gà :(nhưng theo bản tiếng Trung thì tên của thị nữ là 果儿, chữ đầu có nghĩa là trái cây, chữ sau là trẻ con. Nên mình sẽ dịch theo bản tiếng Trung là Quả Nhi) Nữ tử duỗi tay ra.

Thị nữ được gọi là Quả Nhi vội vàng từ trong người rút ra một xấp ngân phiếu, đưa tới tay nữ tử. Nữ tử nhận lấy, tùy tiện đếm đếm rồi đưa cho ám vệ.

“Này, đây là mười vạn lượng kim phiếu, kêu chủ tử người đem ngựa bán cho ta!” Hãn huyết bảo mã bình thường giá cao nhất chỉ có một vạn lượng hoàng kim, mà Xích Thổ là cực phẩm trong hãn huyết bảo mã, mười vạn lượng hoàng kim dĩ nhiên là vừa vặn.

Ám vệ vẫn ngồi yên, đối mặt với nữ tử cầm trong tay mười vạn lượng kim phiếu, không quan tâm.

Nhưng người xem chung quanh lại có chút hưng phấn, biết rất nhanh sẽ có trò hay! Mà một ít người có tâm tham lam đem mắt dừng ở kim phiếu trên tay nữ tử, ánh mắt tính toán xem làm sao để số tiền này vào tay mình.

Mà nữ tử cũng không vì xung quanh náo nhiệt mà hoảng hốt, nàng nhú mày nhìn ám vệ, thấy hắn không có phản ứng, liền lấy ra thêm mười vạn lượng kim phiếu đưa tới trước mặt ám vệ, “Ta trả thêm mười vạn lượng, bây giờ chắc đủ đi! Gọi chủ tử người ra rồi nói sau!”

Ám vệ rốt cục cử động – Vừa rồi nhiều người vây xem xe ngựa như vậy, hắn không hề động. Nữ tử kia nâng tay muốn chạm vào ngựa Xích Thổ, hắn không hề động. Nữ tử đi đến trước mặt hắn, đưa ra mười vạn lượng hoàng kim, hắn không hề động... Mà lúc này, hắn động.

Thấy ám vệ nâng tay lên, nữ tử đắc ý cười cười, trong lòng nghĩ – xem ra cho dù là ai đều không thoát khỏi bị tiền tài mê hoặc, lúc trước một bộ dạng yếu tử bất hoại*, hiện tại vì nàng đưa thêm tiền, còn không động tâm?

*Yếu tử bất hoại: chỉ chết không sống, ý là anh ám vệ cứ ngồi im y như xác chết ấy.

Nhưng nàng thật không ngờ, xa phu kia nâng tay lên nắm lấy roi ngựa, cổ tay hắn vừa động, rất thành thạo vung roi ngựa đánh trúng cổ tay nữ tử, cổ tay nàng tê rần, kim phiếu trên tay nhất thời rơi là tả.

Ám vệ cuối cùng mở miệng, thanh âm khàn khàn-

“Những người cản đường, chết.”

Ám vệ đột nhiên ra tay đương nhiên không phải vì không chịu nổi khiêu khích của nữ tử, thân là ám vệ, bình thường đều ản núp âm thầm bảo hộ chủ tử, công phu bồi dưỡng là hạng nhất, làm sao có thể vì việc nhỏ này mà phân tán sự tập trung đây? Hắn động thủ vung roi ngựa, nguyên nhân rất đơn giản -

Lãnh Hàn Băng, phía sau là Lãnh Mộ Ly, đang từ cửa lớn đi ra, nhìn thấy động tĩnh bên này thì ngừng chân.

Ám vệ trung thành và tận tâm đương nhiên không thể để chủ tử đứng một bên chờ, dĩ nhiên muốn nhanh giải quyết chuyện trước mặt, vì thế một roi đánh vào cổ tay nữ tử, muốn nàng biết khó mà lui.

Nếu không phải chủ tử đang ở đây, không muốn để chủ tử thấy máu tanh, chỉ sợ hắn đã rút đao giết nữ tử vương vùi này rồi!

Nhưng nữ tử bị đánh nổi giận, không những không biết khó mà lui, ngược lại lửa giận hừng hực lấy ra hồng tiên* quấn bên eo, hồng tiên diễm lệ, chuỗi cầm làm bằng vàng, mặt trên được khảm bảo thạch màu lam, thêm hai chiếc lục lạc bằng vàng tô điểm thêm nhìn thập phần quý khí! Những người có mắt đều có thể nhận ra, trường tiên màu đỏ trong tay nữ tử không chỉ hoa lệ mà còn là một cây roi tốt!

*Hồng tiên: roi màu đỏ, mà trường tiên là roi dài.

Nữ tử nắm chặt trường tiên, găm lên –

“Hừ! Thứ mà Ủy Trì Nhi ta muốn chưa từng không chiếm được! Ta cho ngươi mặt mũi, ngươi không cần thì đừng trách trường tiên bản quận... cô nương vô tình!” Tiếng nói vừa dứt, nàng quát một tiếng, trường tiên trong tay lập tức đánh về phía ám vệ xa phu, ra tay tàn nhẫn xảo quyết, vừa nhìn là biết nữ tử này là một cao thủ dùng roi! Hơn nữa tâm địa độc ác!

Nhưng một số người có tâm và ám vệ xa phu kia bởi vì xung hô của nữ tử mà giật mình – nữ tử này xưng là Ủy Trì Nhi?! Lại mặc phục sức Vân quốc! Ở Vân quốc... Không, thiên hạ này, chỉ có hoàng tộc Vân quốc mới có họ Ủy! Nữ tử này là hoàng thất Vân quốc, một vị công chúa hay quận chúa?

Ám vệ suy đoán trong lòng, nhưng cũng không vì lý do này mà động tác chậm lại, cũng không vì nữ tử này họ Ủy, có khả năng là hoàng thất Vân quốc mà giảm nhẹ lực đạo. Thấy trường tiên của nữ tử vung đến, hắn không né dù chỉ một chút, thứ bình thường dùng để xua ngựa trong tay hắn nhẹ nhàng vung lên, va chạm cùng hồng tiên của nữ tử, vậy mà lại giống như hai bình khí chạm phải nhau “đình đương” một tiếng! Ám vệ thừa dịp nữ tử còn đang kinh ngạc, đem nội lực trút vào roi ngựa, nháy mắt đánh văng trường tiên của nữ tử, ngay cả tay của nữ tử cũng bị phản lực đánh rung một chút, khiến nàng đau đến thở mạnh!

Nữ tử chỉ thấy cổ tay mình run lên, ngay cả roi cũng cầm không được, rớt xuống đất! Ánh mắt nàng lạnh lùng, nhìn xuống đau đớn ở tay phải, lại dời qua tay trái, không có một chút ý muốn lui xuống!

Nhưng ám vệ làm sao cho nàng cơ hội ra tay, roi dài được rút nội lực giống như linh xà, trước khi nữ tử cúi xuống nhặt lại trường tiên, tay chân động, trường tiên của nàng cứ như vậy bị một cái thông mã tiên* đánh nát, cắt thành nhiều mảnh, nữ tử kinh ngạc, chỉ có chuôi roi là hoàn toàn không bị hao tổn gì.

*Thông mã tiên: roi thuần hóa ngựa.

“Xích xà tiên của ta!” Nữ tử kinh hô ra tiếng, tức giận giậm chân, lại muốn tiến về chỗ ám vệ.

Bất quá ám vệ cũng không có ý thu tay lại, lúc hắn thu lại roi, thuận tay tàn nhẫn đánh vào thắt lưng nữ tử, khiến nội tạng nàng bị chấn đến run lên, liên tục lui vài bước, phun ra ngụm máu tươi!

Hai người quyết đấu, tốc độ nhanh đến mức người bên ngoài đều không thấy rõ, chỉ thấy nữ tử kia ôm bụng lui vài bước, vừa lau vết máu ở khóe miệng, vừa hung tợn nhìn xa phu. Mà xa phu nhìn cũng bình thường kia thản nhiên thu roi, một lần nữa lâm vào hắc ám, giống như màn động thủ khi này không liên quan gì tới hắn.

“Tiểu thư!” Thị nữ kinh hãi hét lên một tiếng, bật người chắn phía trước Trì Luật Nhi.

Ám vệ biết nữ tử trước mặt tính tình bướng bỉnh, sẽ không vì vậy mà dừng tay, cho nên cũng không vội mời chủ tử lên xe ngựa, lẳng lặng ngồi, xem nữ tử còn xông lên hay không.

Quả nhiên, nữ tử trong lòng không phục, nàng lắc lắc cổ tay phải đang run lên, thấy khôi phục cũng khá tốt rồi, lại thấy thị nữ Quả Nhi vọt về phía mình, thuận tay rút trường kiếm bên hông Quả Nhi ra, sau đó cảm kiếm hướng ám vệ xa phu kia vọt tới, ánh mắt ngoan độc như muốn bằm thây vạn đoạn hắn!

Nàng nàng giỏi về dùng roi, dùng roi của mình còn không phải đối thủ của ám vệ, chỉ một chiêu liền bại trận, làm sao có thể dùng kiếm mà bình thường sử dụng không tốt đánh bại ám vệ đây?

Hiện tại nữ tử đã bị lừa giận che tâm, làm sao còn nghĩ đến chuyện này? Nàng từ nhỏ sống sung sướng, đều là người khác nhường nàng, chưa từng bị người ta không lưu tình đánh như vậy? Hiện tại nàng tranh cũng chỉ vì nuốt không nổi lửa giận thôi.

Mà ám vệ cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng còn chưa tới gần liền vung roi lên, roi ngựa quét qua, buộc vào chuôi kiếm, nhẹ nhàng lôi kiếm ra khỏi tay nữ tử. Sau đó cổ tay ám vệ khẽ động, trường kiếm bị mã tiên khống chế liền đổi hướng, mũi kiếm hướng về phía yết hầu nữ tử đâm tới! Nữ tử trừng mắt nhìn trường kiếm sắc bén sắp cắt qua yết hầu của mình, cướp đi tính mạng mình, trong thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào!

Nữ tử này sắp bỏ mạng tại đây! Người chung quanh đều kinh hô ra tiếng!

“Hừ.” Thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, giống như từ bốn phương tám hướng vọng đến, có thể nhìn ra người này nội lực thâm hậu!

Chỉ thấy trên trời giáng xuống một đạo ngân mang*, hướng đến mũi kiếm sắp cắt trúng nữ tử chặn lại, “đình đình đang đang” trường kiếm vỡ ra, thủ pháp thế nhưng giống y như khi này ám vệ đánh vỡ linh xà tiên của nữ tử! Rõ ràng là đứng một bên xem từ lâu!

Ám vệ chậm rãi ngừng đầu, chỉ thấy một cỗ áp lực đánh về phía mình – người kia võ công cao hơn hắn!

*ngân mang: mũi nhọn bạc

Mặc dù biết vậy, nhưng ám vệ không né không tránh, tay trái vận nội lực, đánh ra một chưởng, chống lại chưởng mà nam tử từ trên trời giáng xuống đánh về phía hắn!

“Oanh-“ Hai chưởng cùng lúc chạm vào nhau, nội lực va chạm, một cỗ khí lưu theo bốn phương tám hướng tản ra!

Mà xe ngựa ở dưới thân ám vệ chỉ có màn che lay động, là ảnh hưởng của việc xe ngựa bị nội lực đụng vào, thế nhưng không tổn hại chút nào, thậm chí ngay cả ngựa Xích Thổ kéo xe cũng không động đậy, ngay cả kêu một tiếng cũng không có!

Người vừa tới có chút kinh ngạc nhưn mày!

“Ha ha! Quả nhiên là ngựa tốt! Lại có thể trấn tĩnh như vậy!” Người vừa tới cao giọng cười lớn, thuộc hạ chấn động ngay lập tức thối lui, hồng y nhẹ nhàng tung bay không dứt, nam tử linh hoạt dừng lại bên cạnh nữ tử kia.

Bởi vì vừa rồi đối chường, nam tử tuy thoát nhìn phong phạm vẫn khinh, tựa như không bị chút ảnh hưởng nào, nhưng mà bên trong nội tạng vẫn còn cảm giác chấn động, ánh mắt nhất thời nheo lại, đáy mắt hiện lên một chút sắc bén – mã phu này nội lực thâm hậu, tuy rằng không bằng hắn, nhưng cũng là một nhất lưu cao thủ, không nghĩ tới người như vậy lại làm thuộc hạ cho người ta, lại còn cam tâm tình nguyện làm một mã phu! Không biết chủ nhân hắn đến cùng là ai?!

Nội lực ám vệ không bằng người mới tới, hiển nhiên vết thương không nhỏ như nam tử kia, hắn chỉ thấy lực phủ ngũ tạng của mình đau đớn từng đợt, một ngụm máu tanh từ cổ họng trào lên, ám vệ nhất thời không nhìn xuống được, trực tiếp phun ra một ngụm máu, một tay ôm ngực, hiển nhiên nội thương trầm trọng.

Suy nghĩ đầu tiên của ám vệ không phải lo lắng thương thế cùng thân thể mình, động tác đầu tiên của hắn là theo bản năng nhìn về phía Lãnh Hàn Băng, đáy mắt đầy áy náy – Thực xin lỗi chủ tử! Làm người mất mặt rồi!

Ám vệ động tác tuy nhỏ, hơn nữa mặt hắn lại giấu dưới đầu lạp, người bên ngoài cũng không thấy hành động này. Chỉ có điều đứng cách đó không xa, hồng y nam tử vẫn chú ý đến hắn liền tóm được về mặt này của hắn.

Áy náy? Hồng y nam tử híp mắt, nhìn theo tầm mắt của ám vệ, ở đó tuy là biển người mờ mịt, nhưng hắn vẫn nhận ra người mà ám vệ đang nhìn, một tiểu nam tử huyền y, biểu tình lạnh nhạt không chút quan tâm! Hắn gầy nhưng không yếu, một đôi mắt phượng lóe ra tôn quý, khí chất toàn thân khiến người khác căn bản không thể coi nhẹ hắn.

Người đó là chủ nhân của xe ngựa, là người có thể khiến nhất lưu cao thủ cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm xa phu?

Lúc này trong lòng hồng y nam tử cũng không có chút nghi hoặc nào, bởi vì khoảnh khắc nhìn thấy nam tử một thân huyền y kia, hắn liền hiểu ra, nếu hắn cũng giống nam tử kia tao nhã tuyệt, tôn quý vô song, cho dù là đứng trên chín tầng trời, khinh thường nhìn mọi người, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Hắn, Ủy Trì Bắc Thành, Trấn Bắc vương Vân quốc, nam nhân được tôn xưng “Chiến thần”, lần đầu tiên nổi lên ý tranh cường.

“Đại ca!” Lúc này Ủy Trì Nhi mới phục hồi tinh thần, không nghĩ lại thấy được đại ca nhà mình đang đứng một bên, mà xa phu lúc trước muốn ra tay với mình đang ôm ngực ngồi trên xe ngựa, khoe miệng còn vết máu. Trong lòng Ủy Trì Nhi nhất thời nở hoa, nàng làm sao còn nhớ sự sợ hãi khi vừa tiến đến quý môn lúc trước, hơn nữa đại ca không gì không làm được đang đứng bên cạnh, Ủy Trì Nhi sức lực mười phần, một tay xoa thắt lưng, hăng hái chỉ vào ám vệ, kiêu ngạo nói, “Ha ha! Người còn muốn động cô nữa nữa ta? Hiện tại bị đại ca ta giáo huấn, biết sợ rồi sao, thức thời thì đem ngựa Xích Thố giao ra đây!”

Ủy Trì Nhi quả thực là điển hình của vết sẹo tốt rồi thì quên đau, tựa hồ không nhớ bộ dáng chật vật của chính mình khi này bị ám vệ giáo huấn, lại còn nghĩ đến ngựa Xích Thố, muốn bắt bọn nó.

Ủy Trì Bắc Thành tuy rằng sùng ái ấu muội của mình, nhưng bây giờ đang ở nước khác, không thể nhìn Ủy Trì Nhi gây loạn như vậy, ánh mắt sắc bén đảo qua, nghiêm khắc quát Ủy Trì Nhi, “Trì Nhi! Đây là Nguyệt quốc, không phải Vân quốc! Người làm sao lại có tính tình điều ngoa tùy hứng như thế! Lại còn muốn đoạt lấy ngựa yêu của người ta! Ta dạy người như vậy sao?”

Ủy Trì Nhi cùng Ủy Trì Bắc Thành là huynh muội cùng cha cùng mẹ, Ủy Trì Nhi sinh ra không lâu thì phụ vương bọn họ chết trận trên sa trường, mẫu thân bọn họ cũng vì tin tức đó mà bệnh không dậy nổi, cuối cùng buông tay nhân thế, chỉ để hai huynh muội bọn họ sống nương tựa vào nhau. Lúc ấy Ủy Trì Nhi chỉ là đứa bé còn bọc tã, mà Ủy Trì Bắc Thành thì đã mười sáu tuổi. Hắn cũng không nguyên ý bất kỳ kẻ nào thay thế hắn chiếu cố muội muội, cho nên Trì Luật Nhi chính là được Trì Bắc Thành nuôi lớn, đối với nàng mà nói, Trì Bắc Thành là huynh trưởng, cũng là phụ thân. Trì Bắc Thành đau lòng muội muội từ nhỏ đã không có cha mẹ, cho nên bình thường đối với nàng rất sùng ái, cơ bản là muốn sẽ có, cũng dường thành tính tình điều ngoa của Trì Luật Nhi, phải biết rằng ở Cận quốc, vị quận chúa này là tiểu ma vương người gặp người sợ!

Đương nhiên, Trì Bắc Thành đối với Trì Luật Nhi cũng có tồn tại một chút nghiêm khắc, Trì Bắc Thành trưởng thành sớm, hơn nữa thập phần thông minh, cho nên lúc hắn mười sáu tuổi, điệu bộ hành sự dĩ nhiên giống hệt phụ vương uy vọng rất cao kia, hiển nhiên khiến Trì Luật Nhi tâm sinh ra sợ sệt. Mà Trì Luật Nhi lại rất sùng bái Trì Bắc Thành, nàng tin tưởng chắc chắn đại ca mình không gì không làm được, thậm chí ngay cả sở thích cũng bắt chước đại ca, Trì Bắc Thành thích mặc hồng y, cho nên tủ đồ của nàng cũng đều là hồng y!

Ủy Trì Nhi đối với đại ca Ủy Trì Bắc Thành vừa sùng bái vừa e kính sợ, lúc này Ủy Trì Bắc Thành nghiêm khắc quát nàng, Ủy Trì Nhi trong lòng run lên, lập tức quy củ trở lại bên cạnh Ủy Trì Bắc Thành, có chút ủy khuất méo méo miệng, làm gì còn bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi?

Ủy Trì Bắc Thành trừng mắt nhìn Ủy Trì Nhi một chút, lập tức ôm quyền hướng về đám người mà nói, “Gia muội tuổi nhỏ, xúc phạm đến xe ngựa công tử, tại hạ còn ra tay đã thương xa phu của công tử, tại đây xin bày tỏ áy náy khôn cùng.”

Mọi người chung quanh ngăn ra, không biết Ủy Trì Bắc Thành đang nói với ai. Ủy Trì Luật Nhi cũng đầy nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt Ủy Trì Bắc Thành, liền thấy ở bên trong đám người kia, tiểu nam tử một thân huyền y đây tao nhã đứng bên cạnh là một thiếu niên áo trắng.

Lãnh Hàn Băng nghe thấy thanh âm của Ủy Trì Bắc Thành, khẽ nâng mắt, thấy mục tiêu Ủy Trì Bắc Thành nói chuyện thì ra là hướng đến mình.

Vì thế nàng cũng không đứng trong đám người xem náo nhiệt nữa, nhắc chân đi về phía trước, mà những người bên cạnh đều tự động tách ra thành một con đường cho nhóm người của nàng đi qua, những người bị chen chúc cư nhiên không một câu oán hận, bọn họ trong lòng đều cảm thấy nếu đụng phải vị công tử này, chính là tội lớn tày trời!

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, mọi người đều nín thở tập trung nhìn bạch y nam tử dẫn theo một tiểu công tử mặc huyền bào, đi tới trước mặt Úy Bắc Trì Thành.

“Trước đã thương người, sau xin lỗi, cần thiết sao?” Thanh âm Lãnh Hàn Băng khàn khàn nhẹ nhàng vang lên.

Úy Bắc Trì Thành sùng sốt, hần không nghĩ tới đối phương lại nói chuyện không chút lưu tình như thế.

“Vậy hoàn lại đi.”

Hoàn lại? Ý hần là gì? Bởi thường tiền sao? Úy Bắc Trì Thành có chút nghi hoặc.

Lãnh Hàn Băng thoáng nhìn ánh mắt nghi hoặc của Úy Bắc Trì Thành, thần nhiên giải thích, “Người một chương đã thương hần, ta đánh lại người một chương, một chương hoàn lại một chương, như vậy liền huê nhau.”

Còn chưa đợi Úy Bắc Trì Thành lên tiếng, Úy Trì Nhi đã nhảy ra, nổi giận dưng dưng chỉ vào Lãnh Hàn Băng quát, “Người làm càn! Kia chỉ là một xa phu! Đại ca ta đánh thì đánh, người lại còn muốn đánh lại, đây là đạo lý gì? Mặc quốc các người đều là người không phân rõ phải trái sao? Hừ, quả thực là ý nghĩ kỳ quái! Cũng là do xa phu của người vô công không bằng người ta!”

Ở trong mắt Úy Trì Nhi, đại ca Úy Bắc Trì Thành của nàng là thần, không gì không làm được (CaS: khổ quá, biết rồi nói mãi TT^TT sao tả mãi cái khúc này vậy, ta muốn chuyển kênh a?), mà đã là thần thì sao có thể dùng cách này bởi thường cho một xa phu nhỏ? Lãnh Hàn Băng nói như thế khiến Úy Trì Nhi cảm thấy nàng đang bôi nhọ đại ca mình.

“Trì Nhi! Không được vô lễ!” Úy Bắc Trì Thành lúc này mới biết mấy năm qua mình thật sự quá sùng ái Úy Trì Nhi, khiến cho nàng vốn là hoạt bát thiện lương biến thành điều ngoa bốc đồng. Đương nhiên, ở Vân quốc, bọn họ là hoàng thất, đối với người khác điều ngoa vô lý thì thôi, nhưng hiện tại bọn họ ở Nguyệt quốc, hơn nữa còn là với một tiểu nam tử như vậy!

Úy Bắc Trì Thành có vài phần cẩn thận nhìn về phía Lãnh Hàn Băng – tiểu nam tử này, thoát nhìn giống người thường không có nội lực, nhưng cũng bởi vì như thế, cho nên Úy Bắc Trì Thành mới cảm thấy tiểu nam tử này không phải không có võ công, mà võ công của hần đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân*, dĩ nhiên hần không thể thăm dò ra.

*phản phác quy chân: trở lại nguyên trạng.

Suy nghĩ đó đương nhiên không phải là hần phỏng đoán, Úy Bắc Trì Thành hần không chỉ có võ công cao cường mà trực giác cũng sâu sắc, trong tiềm thức hần cảm giác được, tiểu nam tử tôn quý thoát nhìn thờ ơ này phảng phất giống như một tòa núi lớn đồ sộ không cách nào vượt qua được, ở trước mặt hần, chính mình vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn.

Úy Bắc Trì Thành tuy là hoàng thất Vân quốc, lại là chiến thần Vân quốc, nhưng hần cũng phiêu bạt giang hồ vài năm, trong trí nhớ của hần, không có bất kỳ ai có danh hiệu phù hợp với tiểu nam tử huyền y này, chẳng lẽ tiểu nam tử mạnh mẽ tao nhã như vậy lại là hạng người vô danh? Không, không có khả năng, nhìn khí phách của hần là đủ biết hần không thể là một người vô danh.

Lúc này Úy Bắc Trì Thành mới cảm thấy thì ra hiểu biết mình nhỏ bé và đơn giản cỡ nào, mà trong thiên hạ này còn rất nhiều điều mà hần không thể nhìn thấy được, giống như cự long ngủ say không động, vừa động liền khiến trời đất lâm vào thất sắc!

Vừa rồi tiểu muội Trì Nhi nói chuyện vô lễ, xúc phạm đến huyền y tiểu công tử này, nếu hần lòng dạ rộng lượng sẽ không vì một tiểu nữ tử không biết gì lỡ miệng mà tức giận, vậy thì tốt. Nếu hần lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, Trì Nhi liền gặp họa!

Nghĩ như vậy, Úy Bắc Trì Thành hơi nhích về bên cạnh, dùng nửa thân người che trước Úy Trì Nhi, đầy đủ phòng ngừa Lãnh Hàn Băng, sợ nàng đột nhiên động thủ.

Nhưng mà suy nghĩ của Úy Bắc Trì Thành, Úy Trì Nhi cũng không rõ, thấy đại ca quát mình, Úy Trì Nhi cảm thấy vô cùng ủy khuất, một bước lao ra khỏi sự bảo hộ của Úy Bắc Trì Thành, chạy đến trước mặt Úy Bắc Trì Thành, giận dữ nói, “Đáng lẽ kết thúc rồi! Nam tử này nói chuyện rất quá đáng! Lại muốn đại ca tự chịu một trường? Đùa cái gì vậy!”. Dứt lời, nàng xoay người đối mặt với Lãnh Hàn Băng, nâng cao cằm, “Nếu người cảm thấy xa phu nhà người bị ủy khuất, bọn ta bồi thường tiền là được, một vạn lượng, đủ để xa phu người tìm đại phu tốt nhất thiên hạ xem bệnh đi! Người chê ít tiền sao? Ta khuyên người sớm dừng lại kịp thời, đừng để trộm gà không thành còn mất nắm gạo!”

Nhìn Úy Trì Nhi kiêu ngạo trước mặt, ánh mắt Lãnh Hàn Băng lại, hiện lên tín hiệu nguy hiểm.

Lãnh Hàn Băng cũng không thấy tức giận, nhưng mà hành vi của Úy Trì Nhi quá mức càn rỡ. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều được mọi người nâng lên cao, ai cũng kính nàng sợ nàng, chỉ cần có một người nói chuyện bất kính với nàng thì đã có vô số người lao tới đem kẻ vô lễ này kéo xuống, loạn côn đánh chết, huống chi là người kiêu ngạo như hồng y nữ tử này? Có thể nói, Lãnh Hàn Băng chưa ra tay xuất ra một chương ở câu vô lễ đầu tiên của nàng thì cũng đã vô cùng khoan hồng độ lượng rồi, hiện tại nàng lại còn được một tác muốn tiến một thước?

Ánh mắt lướt qua gương mặt của Úy Trì Nhi, Lãnh Hàn Băng dùng sức vung tay áo, nội lực mạnh mẽ mang theo kinh phong đánh về phía Úy Trì Nhi!

“Trì Nhi! Nguy hiểm!” Ủy Trì Bắc Thành vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Hàn Băng thấy động tác của nàng liền lập tức phản ứng lại, trực tiếp tiến lên một bước nắm lấy thắt lưng Ủy Trì Nhi, nhanh chóng né qua một bên.

Kình phong kia không đánh trúng Ủy Trì Nhi, mặt đất bị kình phong đánh trúng lập tức xuất hiện một khe nứt.

Ủy Trì Bắc Thành tràn đầy kinh sợ, không ngờ huyền y tiểu nam tử trước mặt nội lực thâm hậu như vậy, chỉ là kình phong lúc vung tay áo, lại có thể đem mặt đất đánh nứt ra, hơn nữa hắn nhìn ra được huyền y nam tử không dùng hết sức!

Ủy Trì Nhi tuy rằng tránh được công kích của Lãnh Hàn Băng, nhưng vẫn có một đạo kình phong lướt qua mặt nàng, khuôn mặt non mịn trắng nõn lập tức xuất hiện một vết thương nhỏ, máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương chậm rãi chảy ra.

Cảm giác được chất lỏng ấm áp theo mặt mình chảy xuống, Ủy Trì Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần, trong lòng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Lãnh Hàn Băng – nàng khó có thể tưởng tượng được mình vừa mới dạo một vòng quý môn quan.

Một chút kiêu căng can quấy của Ủy Trì Nhi cuối cùng cũng tàn lụi.

Thấy Ủy Trì Nhi tránh thoát công kích của mình, Lãnh Hàn Băng cũng không có ý tiến lên cho nàng thêm một chưởng, mà nhìn Ủy Trì Bắc Thành, âm thanh thoảng nâng cao, “Bồi thường, ngươi đáp ứng hay không?”

“Ta...” Ủy Trì Bắc Thành có chút do dự, hiện tại hắn thật không biết mình có nên đáp ứng hay không.

“Không đáp ứng?” Lãnh khê nâng cằm, “Đó là chuyện của ngươi, đánh ngươi, là chuyện của ta.”

Dứt lời, nàng nâng tay lên cho Ủy Trì Bắc Thành một chưởng!

Một chưởng này ra tay quá nhanh, quá mãnh liệt, khiến Ủy Trì Bắc Thành trong thời gian ngắn không phản ứng kịp, cuối cùng nhận toàn bộ chưởng phong! Hắn lập tức cảm thấy lục phủ ngũ tạng từng đợt đau đớn, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Lãnh Hàn Băng không hề quan tâm Ủy Trì Bắc Thành ra sao, nàng xoay người đi về phía xe ngựa, thân nhiên bước lên, thuận tay kéo Lãnh Mộ Ly lên xe ngựa.

Nàng ngồi vào chỗ của mình ở bên trong xe ngựa, đưa tay bắn ra, một viên thuốc màu trắng óng ánh liền bay về phía ám vệ, được hắn bắt lấy.

Ám vệ đem viên thuốc ném vào miệng, viên thuốc nhanh chóng tan ra thành một dòng nước ấm trôi xuống yết hầu hắn, tiến vào lục phủ ngũ tạng, nội thương nháy mắt tốt hơn phân nửa.

“Tạ chủ tử ban thuốc!” Ám vệ cảm thấy chính mình vinh quang vô cùng, vạn phần kích động nói.

“Đi thôi.” Lãnh Hàn Băng dựa vào nhuyễn tháp*, miễn cưỡng nói.

*Nhuyễn tháp: chiếc giường nhỏ êm ái.

“Vâng!”

Trong đêm, một tiểu thái giám núp ở chỗ tối, thấy xa xa có xe ngựa được bốn con Xích Thố kéo chạy đến hoàng cung, liền xoay người nhanh chóng chạy về Nhã Hoa cung. Mà Nhã Hoa cung, là chỗ ở của Đức phi.

“Nương nương! Đức phi nương nương!”, cách thật xa, tiểu thái giám dùng giọng nói chói tai của hắn cao giọng hô.

Đức phi mặc không tước lục sắc gấm y, ngồi ở chủ vị trên cao, tao nhã ung dung trà, tinh tế thổi nhẹ vạt trà, nhấp một ngụm. Chợt nghe được tiếng tiểu thái giám trong cung của mình truyền từ xa tới, trong đêm yên tĩnh vô cùng rõ ràng, nàng có chút hờn giận nhíu nhíu đầu mày, trừng mắt nhìn tiểu thái giám hoang mang rối loạn đang chạy vào, tức giận nói, “Thần là thái giám của bản cung, sao lại có thể không có quy củ như thế, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì? Chẳng phải làm người ta chê cười sao!”

Tiểu thái giám thấy Đức phi bất mãn, trong lòng sợ hãi, chân mềm nhũn liền quỳ xuống, vừa dập đầu vừa sợ hãi nói, “Đức phi nương nương tha mạng! Đức phi nương nương tha mạng! Nô tài chỉ là rất nóng vội, nhất thời mới...”

“Được rồi! Đừng nói nhảm nữa.” Đức phi đặt mạnh ly trà trong tay xuống, cầm lấy lò sưởi hoa văn tinh xảo bên cạnh sưởi tay, thờ ơ nói, “Chuyện bản cung bảo ngươi đi thăm dò thể nào rồi?”

Tiểu thái giám vẫn như trước quỳ trên mặt đất, nhưng không tiếp tục dập đầu, “Nô tài thấy xe ngựa tiểu công chúa đã trở lại, nhưng đến cửa cung cũng không xuống xe mà trực tiếp đi vào, giống như... giống như đi thẳng về hướng Vị Ương cung, tam hoàng tử hẳn là... ở trên xe.” Càng nói đến đoạn sau, tiểu thái giám có chút sợ sệt giảm nhẹ giọng nói.

Bất quá Đức phi vẫn nghe rõ ràng, đặc biệt nghe xong câu “đi thẳng về hướng Vị Ương cung”, Đức phi quả thật cảm thấy tức giận không thể kiềm! Nàng tuy rằng biết Lãnh Hàn Băng rất kiêu ngạo, nhưng thật không ngờ lại kiêu ngạo đến nước này! Cho dù nàng không thích Lãnh Mộ Ly, nhưng Lãnh Mộ Ly cũng là người của Nhã Hoa cung nàng, Lãnh Hàn Băng ngay chào hỏi cũng không làm, không nói hai lời liền đem người trong cung của nàng đi, đây là có ý gì?! (tuyệt vời bà này cũng muốn giẫm lên vết xe đổ của bà Doãn quý phi)

Đức phi càng nghĩ càng giận, trực tiếp vỗ mạnh lên bàn, tiếng vang thật to làm người chung quanh thoáng chốc run lên, biết rõ tính tình Đức phi, bọn họ vội vàng hoảng sợ cúi đầu, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, sợ phát sinh chuyện gì đó bị Đức phi bắt lấy nhược điểm, trừng phạt khi đó còn nặng hơn bình thường mấy chục lần!

Đức phi xuất thân không cao, không thể so với những nhất phẩm thiên kim cùng tiến cung khi đó, phụ thân của nàng là tam phẩm Lại Bộ Thị Lang. Nhưng nàng dựa vào dung mạo cùng thủ đoạn, từng bước một ngồi lên vị trí tứ phi, còn cùng nắm quyền giải quyết chuyện lục cung. Tuy nói trên đường có chút khó khăn, nhưng bởi vì nàng thận trọng, cho nên một đường đi tới cũng coi như thuận phong thuận thủy*. Mà nàng làm gì gặp được người có can đảm miệt thị nàng như thế?!

*Thuận phong thuận thủy: tựa như thuận buồm xuôi gió của VN mình.

Tuy nói Đức phi nhìn Lãnh Hàn Băng rất nhiều chuyện, nhưng lúc này nàng thật sự không nhịn được nữa!

Đức phi đột nhiên đứng lên, thanh âm có chút âm trầm, “Bãi giá Thanh Nguyệt các Vị Ương cung!”

Mà Thanh Nguyệt các ở phía sau Vị Ương cung, Lãnh Hàn Băng vừa mới từ phòng tắm đi ra, đại khái cũng chỉ vào lúc này, nàng mới có thể đổi thói quen mặc y phục huyền sắc, thay thành một bộ cẩm bào màu trắng, làn váy kéo thật dài trên mặt đất, nhưng mặt thảm được giữ rất sạch sẽ cho nên cẩm bào cũng không dính một chút bụi.

Lãnh Hàn Băng đi đến ngồi xuống bàn, trên bàn có một chén cháo tổ yến mới được làm xong, nàng cầm lấy thìa múc một ngụm bỏ vào miệng, thấy hương vị ngọt ngào tinh tế, rất hợp với khẩu vị của nàng, liền vừa lòng gật đầu.

Tiểu thái giám cầm khay có chút khản trương nhìn phản ứng Lãnh Hàn Băng, thấy nàng vừa lòng gật đầu, trái tim mới hạ xuống, cầm khay gõ lui qua một bên. Hắn lấy từ trong ngực ra một quyển sổ nhỏ, mượn cung nữ bên cạnh một cây bút, sau đó ở mặt sau của chữ “Cháo tổ yến” vẽ một dấu màu đỏ nho nhỏ.

Lúc này, Phù Nhi từ bên ngoài đi vào, nàng đến gần Lãnh Hàn Băng, thấp giọng nói, “Công chúa, sách mà người muốn ta đưa cho tam hoàng tử, ta đã đem qua, hiện tại hắn đang vui đầu đầu khổ đọc.”

“Àn.” Lãnh Hàn Băng lên tiếng, rũ mắt tiếp tục húp cháo.

Phù Nhi há miệng tựa hồ muốn hỏi gì đó, lại ghen nửa ngày cũng không tìm ra lý do.

Lãnh Hàn Băng vừa vịn uống hết chén cháo tổ yến, nàng buông thìa, bảo cung nữ đem bát thu lại, sau đó nhận lấy cầm khăn thấm miệng. Tuy Lãnh Hàn Băng không có quay lại nhìn Phù Nhi, nhưng nàng hiện tại vẫn có thể cảm nhận được tâm tình bất ổn của Phù Nhi, liền mở miệng hỏi, “Làm sao? Lo lắng cho Thanh Huyền?”

Nàng vừa nói, vừa đứng lên, cầm lấy quyển sách ngày hôm qua vẫn chưa xem xong, đi đến nhuyển thấp được lót da ngân hồ, ngồi xuống, sau đó lười biếng dựa vào, tập trung xem sách.

Phù Nhi do dự một lát, vẫn cúi đầu “ừ” một tiếng.

Lãnh Hàn Băng thoáng ngẩng đầu, mang theo vài phần ý cười, “Không phải đã trở về rồi sao?”

Nàng vừa dứt lời, một bóng dáng linh hoạt nhanh nhẹn từ cửa sổ đang mở rộng lui vào, nhẹ nhàng đáp xuống đất, trên người hình như còn mang theo không khí lạnh lẽo ẩm ướt bên ngoài. Bọn cung nữ thái giám chung quanh có vẻ là nhìn quen lắm rồi, cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào, vẫn như trước làm việc của chính mình, không dám hỏi nhiều một câu.

Thanh Huyền đứng cách Lãnh Hàn Băng rất xa, vụng trộm nhìn mặt Lãnh Hàn Băng, thấy nàng hình như không tức giận, mới từ từ chậm chậm tới gần. Còn không đợi nàng tới gần, Phù Nhi liền giậm chân, thấp giọng quát, “Đi đâu vậy?”

Thanh Huyền ngưng ngưng cười cười nhìn Phù Nhi, lại không biết xấu hổ kè - nàng vốn là nghe lời chủ tử đi mua điểm tâm, không nghĩ tới vừa đi lại nhìn thấy nhiều thức ăn ngon như vậy, kết quả là... quên cả thời gian, đợi tới lúc nàng nhớ ra mệnh lệnh của chủ tử, thì không biết đã qua bao lâu rồi, chủ tử có lẽ cũng đã tắm rửa thay y phục ở trong Thanh Nguyệt các rồi. Nàng sợ sệt bị phạt, do do dự dự nửa ngày mới dám đi vào.

“Chủ... chủ tử, ta sai rồi...” Thanh Huyền lúng túng nói.

Lãnh Hàn Băng lật qua một trang sách, thản nhiên nói, “Người đã hiểu thì biết phải bị phạt, lui xuống đánh mười gậy.”

“Ngạ.” Thanh Huyền biết từ trước đến nay chủ tử luôn thưởng phạt phân minh, bây giờ phạt nàng mười gậy, đã là nhẹ nhàng rồi. Huống chi vốn là nàng làm sai, cũng không cầu xin gì, trực tiếp lĩnh phạt.

Thanh Huyền vừa đi ra ngoài không bao lâu, một tiểu cung nữ hoảng hốt từ cửa chạy vào, vừa thở hổn hển vừa sợ hãi nói, “Công... công chúa, Đức phi nương nương mang theo người... mang theo người đi về phía này?”

Lãnh Hàn Băng vẫn như trước nằm trên nhuyển thấp, vô cùng tập trung xem sách trên tay, đối với việc cung nữ vừa nói hoàn toàn không có chút phản ứng.

Phù Nhi từng bước đi lên, trầm thanh quát lớn, “Đây là Thanh Nguyệt các! Hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì? Ngươi vừa nói gì? Đức phi nương nương đến đây? Bây giờ nàng mang theo người đi đến đâu rồi?”

Tiểu cung nữ thiếu chút nữa là quỵ xuống, cuối cùng vẫn sợ sệt đứng đáp, “Đã... đã đứng bên ngoài.”

Phù Nhi nhướn mày, trong lòng vô cùng bất mãn, “Vì sao đi tới bên ngoài mới thông truyền? Các ngươi đang làm cái gì?”

Tiểu cung nữ bắt đầu xoắn ngón tay, ấp úng nói không ra lời, chỉ có thể hổ thẹn cúi đầu – thực ra, là do Đức phi nương nương quá lợi hại, không cho phép bất kỳ ai thông báo, cho dù thị vệ đi tới gần nàng, cũng vì một câu “Bản cung chịu mệnh phụ giúp công việc lục cung” của Đức phi nương nương chặn trở lại. Lẽ ra nàng muốn lên đến truyền tin, kết quả lại bị Đức phi nương nương phát hiện, răn dạy một chút rồi trực tiếp mang theo nàng đi tới đây.

Phù Nhi thấy chuyện này tựa hồ cũng không đến lượt mình làm chủ, liền quay đầu lại hỏi Lãnh Hàn Băng, “Công chúa?”

Lãnh Hàn Băng không chút quan tâm lại lật qua một trang sách, thản nhiên ném ra hai chữ, “Không gặp.”

Phù Nhi dĩ nhiên không có ý kiến với mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, trong mắt nàng, chủ tử nói đúng là đúng, cho dù chủ tử nói sai, nó cũng thành đúng! Cho nên nàng cũng không quan nhiều, quay đầu nói với tiểu cung nữ kia, “Không có nghe thấy sao? Công chúa điện hạ nói không gặp! Mời Đức phi nương nương trở về đi!”

Nàng vừa dứt lời, cửa lớn tấm điện của Lãnh Hàn Băng đột nhiên bị mở ra.

Cung nữ không kiêng nể gì mở cửa kia đứng ở một bên, lộ ra Đức phi nương nương ngạo nghễ đứng phía sau nàng.

Đức phi cau mày, không hề che giấu hờn giận trong lòng mình, thể hiện toàn bộ lên mặt, nàng đứng ở ngoài cửa, nhìn chằm chằm tấm điện của Lãnh Hàn Băng đèn đuốc sáng trưng, bóng tối bao phủ trên người nàng, càng giúp vẻ mặt của nàng thêm âm trầm.

Phù Nhi chậm chậm đi đến cửa tấm điện, nhưng không bước ra, chỉ hướng về phía Đức phi mà phúc thân, “Đức phi nương nương.” Thanh âm của nàng ôn hòa, dĩ nhiên không có quá nhiều tôn kính đối với Đức phi. Đứng thẳng người dậy, ánh mắt nàng vừa động liền thấy được Lãnh Mộ Ly đứng bên cạnh Đức phi, đầu cúi xuống, thân hình nhỏ nhỏ còn đang sợ hãi tới phát run.

Thấy Phù Nhi vô lễ, Đức phi không phần nộ hừ một tiếng, cao giọng nói, “Chẳng lẽ công chúa của ngươi dạy bảo ngươi như vậy, gặp hậu phi nương nương trong cung cũng không quỳ xuống hành lễ sao?” Câu nói của nàng, có vài phần chất vấn.

Phù Nhi nghiêm mặt không nói gì.

Đức phi vung tay áo, giẫm lên cầu thang cẩm thạch đi lên, trong nháy mắt bước vào cửa lớn tấm điện, biểu tình âm trầm trên mặt ngay lập tức thay bằng tươi cười ôn nhu nhã nhặn trước mặt Lãnh Thiên đế.

Tận mắt nhìn thấy Đức phi nhanh chóng thay đổi sắc mặt như vậy, Phù Nhi chỉ có thể than một câu – quả nhiên không hổ là Đức phi.

Đức phi thướt tha xinh đẹp đi tới, muốn vòng qua Phù Nhi, đi về phía nhuyễn tháp có Lãnh Hàn Băng, mà Lãnh Mộ Ly lại cùng cung nữ đi theo phía sau nàng, nhìn có vẻ rất có thanh thế. Theo lý mà nói, phẩm cấp của Đức phi chỉ cần bố trí sáu cung nữ, nhưng lúc này bên cạnh nàng lại ước chừng có mười người, có lẽ lý do cũng là vì được Lãnh Thiên đế ban ân.

Tuy rằng mười cung nữ đi theo sau Đức phi đều cúi đầu, nhưng kiêu ngạo trên người lại vô cùng rõ ràng, lý do rõ ràng là vì hàng năm đi theo bên người Đức phi nên vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh.

Phù Nhi thấy Đức phi muốn đi vòng qua mình, liền hướng về phía bên phải bước qua, hơi hơi vuốt cằm, hạ mi nói, “Xin lỗi Đức phi nương nương, tiểu công chúa điện hạ đã nghỉ ngơi, thứ cho nô tỳ không thể tiếp đãi nương nương.”

Đức phi tuy rằng tươi cười, nhưng vừa mở miệng, âm thanh lại lạnh tựa hàn băng, “Tránh ra.”

“Nương nương!” Âm thanh Phù Nhi đột nhiên cất cao, không hề cúi đầu, nhìn thẳng Đức phi, đáy mắt không có chút tôn kính.

Đức phi không giận mà cười, “Hừ, quả nhiên là cung nhân trong Vị Ương cung của Băng Tử tiểu công chúa, thật đúng là một kẻ ngông nghênh...!” Ánh mắt nàng sắc bén, trừng Phù Nhi. Nhưng nàng không ngờ Phù Nhi không hề e sợ ánh mắt của mình, ngược lại còn lạnh nhạt đối diện với nàng, ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Cho nàng ta vào.” Thanh âm thờ ơ của Lãnh Hàn Băng chợt truyền ra từ bên trong.

“Vâng.” Phù Nhi cúi đầu, “Đức phi nương nương, công chúa mời người vào.”

Đức phi trong lòng cũng không cao hứng, ngược lại cảm thấy như trên mặt bị tát một cái, nàng nhập cung làm phi, chưa từng chịu qua loại nhục nhã này. Lãnh Hàn Băng... Băng Tử tiểu công chúa... Nữ nhi của nữ nhân kia... Thật đúng là gan dạ!

Nàng vung ống tay áo, đi vào bên trong, lập tức đứng bên cạnh nhuyễn tháp mà Lãnh Hàn Băng đang nằm. Nàng từ trên cao nhìn xuống Lãnh Hàn

Băng, thanh âm ôn hòa, “Hàn Băng, bản cung mặc dù không dám xưng là mẫu hậu của ngươi, nhưng cũng là trưởng bối của ngươi, vừa rồi cung nữ của ngươi bắt kính với bản cung còn chưa tính, nhưng mà -!” Đức phi đột nhiên cao giọng, “Lãnh Mộ Ly! Hân là tam hoàng tử của phụ hoàng ngươi! Trước đây, phụ hoàng ngươi vì tín nhiệm bản cung, cho nên đưa hân đến Nhã Hoa cung cho bản cung nuôi nấng, có thể nói hân coi như là hoàng tử của bản cung. Nhưng đột nhiên ngươi hồi cung, còn muốn nhận tam hoàng tử về cung của ngươi, nếu phụ hoàng ngươi hỏi đến, bản cung làm sao ăn nói với phụ hoàng ngươi?!”

Lãnh Hàn Băng lười biếng ngáp một cái, từ nhuyển thấp ngồi dậy, thuận tay đem sách đặt ở một bên. Nàng liếc nhìn Đức phi một chút, sau đó gầy gầy tóc, từ trên nhuyển thấp trượt xuống, không hề nhìn Đức phi mà đi vòng qua nàng ta, đến trước mặt Lãnh Mộ Ly, nhíu mày, “Bản cung bảo ngươi đọc sách, đọc xong rồi?”

Lãnh Mộ Ly sợ hãi giương mắt nhìn Lãnh Hàn Băng, “Không... không có...”

“Vậy đứng ở trong này làm gì?” Lãnh Hàn Băng nghiêm khắc nói, “Còn không mau trở về?”

“Ta... ta...” Lãnh Mộ Ly theo bản năng muốn rời đi, nhưng lại e sợ Đức phi, không dám đi chuyển một nước.

“Là bản cung để hân đi cùng!” Đức phi xoa người đối diện Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Hàn Băng lúc này mới đem ánh mắt dừng lại trên người Đức phi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

“Đức phi?” Lãnh Hàn Băng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không chút quan tâm nói, “Ngươi có chuyện gì?”

Nữ nhân ở hậu cung, thật đúng là không có ai an phận. Lãnh Hàn Băng không kiên nhẫn nghĩ.

Đức phi nghe giọng điệu này của Lãnh Hàn Băng, trong lòng nhất thời tức giận không thôi, lại ngại hoàng thượng vô cùng sùng ái tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng này, tức giận cũng không có lợi gì, chỉ có thể cắn răng mà nhịn.

Vuốt giận trong lòng, Đức phi bảo đảm mình sẽ không nhất thời tức giận với Lãnh Hàn Băng, lại lần nữa nở nụ cười, chân thành đi đến ngồi bên cạnh Lãnh Hàn Băng, lời nói sâu xa, “Hàn Băng a, bản cung biết ngươi thích người hoàng huynh này, nhưng nó dù sao cũng là phụ hoàng ngươi tự tay giao cho bản cung, bản cung nhất định phải chịu trách nhiệm dạy tốt cho hân. Nhưng ngươi lại không nói tiếng nào đã đem Mộ Ly đi, chuyện này...”

“Dạy hân?” Lãnh Hàn Băng cười khinh miệt, nâng một tay nâng cằm, yên lặng nhìn Đức phi, ánh mắt vẫn như cũ không hề dao động, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Đức phi đột nhiên cảm thấy chột dạ, sau đó lập tức cảm hận Lãnh Hàn Băng – nha đầu này, từ khi nào thì thích xen vào chuyện người khác vậy? Không phải lúc nào cũng là bộ dáng “sống chết của người khác không liên quan ta” sao?

Lãnh Hàn Băng nhìn kỹ ánh mắt Đức phi, thấy cảm xúc trên mặt nàng thay đổi một chút, liền hiểu được ý của nàng. Lãnh Hàn Băng cũng không che giấu chút nào, trực tiếp, “Lãnh Mộ Ly – sẽ trở thành hoàng đế Mặc quốc tiếp theo.”

Thanh âm của nàng lạnh nhạt, không hề có một tia phật phùng, lại nói ra chuyện khiến người ta vô cùng khiếp sợ!

Đức phi thật sự không thể tin lỗ tai của mình – vừa rồi Lãnh Hàn Băng... đang nói cái gì? Nàng nói... nàng nói Lãnh Mộ Ly sẽ trở thành hoàng đế tiếp theo của Nguyệt quốc?! Ý của nàng là bệ hạ sẽ lập Lãnh Mộ Ly làm thái tử? Làm sao có thể!

Từ xưa đến nay, cho dù trải qua bao nhiêu triều đại, đều có một định luật không thay đổi – mẫu băng tử quý. Vì cái gì mà tranh chức thái tử đến mức tanh mùi máu, khiến nhiều người mất mạng? Không chỉ vì tự bản thân khát vọng với quyền lực, mà còn tranh chấp vì mẫu thân của họ! Cho dù một hoàng tử ban đầu không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ bị mẫu thân hân ảnh hưởng mà tham gia tranh đoạt. Bởi vì từng nữ nhân ở hậu cung, từ lúc tiến cung đã hy vọng mình trở thành sủng phi, sau khi trở thành sủng phi thì hy vọng trở thành hoàng hậu, sau khi thành hoàng hậu thì bắt đầu hy vọng thành Thái Hậu, đó mới là nữ nhân đứng đầu hậu cung, cả đời vinh hoa, vinh viễn được hưởng phú quý.

Đức phi đương nhiên cũng không ngoại lệ, nàng thấy sức khỏe Lãnh Thiên đế mỗi năm càng kém, không biết khi nào sẽ băng hà. Tuy rằng nàng có tình cảm với Lãnh Thiên đế, không hy vọng hân chết đi. Nhưng về phía nhi tử, nàng lại chờ mong Lãnh Thiên đế băng hà, sau đó nàng sẽ trợ giúp nhi tử trở thành hoàng đế tiếp theo, đến lúc đó, nàng sẽ là Thái Hậu!

Nàng đương nhiên biết việc này rất khó khăn, bởi vì trước nhi tử của mình còn có đại hoàng tử, hân là trưởng tử, so tuổi tác thì có ưu thế hơn Chí Dương, hơn nữa mẫu thân của hân là Thục phi cao quý.

Nhưng nếu không làm thì làm sao biết chuyện này sẽ không thành công?

Nhưng mà nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hoàng đế tiếp theo của Nguyệt quốc sẽ là tam hoàng tử thân phận ti tiện, Lãnh Mộ Ly này! Nàng vẫn nghĩ thái tử cho dù không phải con của mình thì sẽ là của đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong, khi nào thì đến lượt Lãnh Mộ Ly!

Lời nói của Lãnh Hàn Băng coi như đã hoàn toàn đánh trúng chỗ đau của nàng, Đức phi liền đập bàn đứng dậy, lớn tiếng quát, “Hàn Băng! Cho dù hoàng thượng có sủng ái người cỡ nào, người cũng không thể nói ra lời nói đại nghịch bất đạo như vậy! Hơn nữa, Lãnh Mộ Ly hèn làm sao có thể trở thành thái tử!” Nàng trực tiếp chỉ tay về phía Lãnh Mộ Ly.

Lãnh Mộ Ly bị Đức phi chỉ vào mặt như vậy liền cảm thấy bất an.

Nhưng Lãnh Hàn Băng hình như không hề nghe Đức phi chất vấn, có chút bức mình nhú mảy, “Làm sao lại không biết lễ nghi như thế, dám lớn tiếng rống to trong cung của bản công chúa.” Nàng nói rất tự nhiên, lại kèm theo nghiêm khắc, hoàn toàn là giọng điệu răn dạy.

Đức phi bởi vì khẩu khí này của Lãnh Hàn Băng, tức giận đến mức sắp học máu!

“Người!”

“Câm miệng, đi ra ngoài!” Ánh mắt sắc bén của Lãnh Hàn Băng lướt nhanh về phía Đức phi.

Lừa giận của Đức phi ngay lập tức bị câu nói này chặn lại, Lãnh lúc này không chỉ khí phách mười phần, mà còn có một loại khí thế không thể nói rõ, giống như... lệ khí được dưỡng thành sau khi giết hại rất nhiều người. Không hiểu sao Đức phi lại cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Lãnh Hàn Băng, nhìn không được liền lui vài bước về phía sau, biểu cảm trên mặt cũng là sợ hãi không thôi.

“Ta... bản cung...” Đức phi có chút lắp bắp nói.

“Phù Nhi, đem nàng lôi ra ngoài nếu không chịu đi thì mời Thái Hậu đến đây.” Lãnh Hàn Băng thân nhiên ra lệnh, sau đó phất tay áo đứng dậy, nhú nhú mảy, có chút không kiên nhẫn nói, “Thật là ồn ào.” Dứt lời, nàng xoay người đi vào bên trong.

Những lời này giống như một bàn tay tát thật mạnh lên mặt Đức phi. Đức phi cảm thấy mặt mũi của nàng đều mất hết! Nhưng trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, không thể làm được gì, chỉ có thể gắt gao trừng bóng lưng của Lãnh Hàn Băng.

Lúc này, Phù Nhi nghe lệnh đi về phía Đức phi, mang theo một chút ý cười, “Đức phi nương nương, mời trở về đi.”

Đức phi há miệng thờ dốc muốn nói gì đó, lại nhớ tới bộ dáng Lãnh Hàn Băng, giọng điệu của nàng lúc quát lớn giống như còn quanh quẩn bên tai. Nàng trong lòng phát lạnh, chỉ có thể oán hận trừng mắt Phù Nhi cùng Lãnh Mộ Ly, cảm giận xoay người mang theo cung nữ rời đi.

“Phù Nhi tỷ tỷ.” Lãnh mộ Ly có chút lo lắng không yên đi đến bên người Phù Nhi, do dự trong chốc lát rồi nói, “Đức phi nương nương...”

“Không cần lo lắng.” Phù Nhi vỗ bả vai Lãnh Mộ Ly, giống như tiếp thêm dũng khí cho hắn.

Lãnh Mộ Ly chợt cảm thấy an lòng.

Mà ở một địa phương rất xa hoàng thành, trong một ngôi nhà nhỏ đã lụi bại, một nam một nữ mặc giá y* đỏ thắm, nhìn nhau cười, biểu tình hạnh phúc mà thỏa mãn.

*Đỏ cưới.

Nữ từ một tay cầm ly rượu, cười nhẹ, thùy mị như mặt nước –

“Nguyện một lòng yêu người, bạc đầu không phân cách.”

Một tháng sau, tết Nguyên Tiêu rốt cục cũng đến.

Trong một tháng này, vô luận là trong cung hay là dân chúng, đều bận rộn bắt đầu chuẩn bị cho tết Nguyên Tiêu. Trải qua trăm năm lịch sử lằng lằng, Nguyệt quốc đã sớm tiến vào thời kì thịnh vượng chưa từng có, ngoại bang yên ổn, dân chúng an cư lạc nghiệp, cho nên ngày hội như vậy, đối với mọi người mà nói là một ngày đáng để chúc mừng.

Chỉ còn bảy ngày nữa là đến tết Nguyên Tiêu, dù là kinh thành hay là hương trấn* của Mạc quốc, khắp nơi đều bắt đầu giăng đèn kết hoa, rất nhiều địa phương đã trang trí đăng luân, đăng thụ, đăng trụ**. Toàn bộ Nguyệt quốc giống như một hội đèn lồng thật lớn, khắp nơi đều có thể thấy được đèn màu vô cùng xa hoa, đủ để thấy được tết Nguyên Tiêu này có bao nhiêu náo nhiệt.

*làng quê và thị trấn nhỏ.

**Đăng luân, đăng thụ, đăng trụ: vòng đèn, cây đèn, trụ đèn.

Hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu là tập tục, không chỉ có ở Nguyệt quốc, mà là toàn ở bộ đại lục, cho nên lúc này không chỉ Nguyệt quốc bận bịu cho tết Nguyên Tiêu, mà giống Nguyệt quốc còn hai quốc gia nữa. Sau khi Nguyệt quốc được ghi vào lịch sử, cùng với Nguyệt quốc dần dần phát triển và ổn định, hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu ban đầu chỉ có ba ngày, sau càng ngày càng dài, càng ngày càng náo nhiệt. Mà hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu năm nay, tính từ lúc cách tết Nguyên tiêu bảy ngày, thời gian của hội đèn lồng ước chừng khoảng hai mươi ngày, có thể nói là náo nhiệt chưa từng có.

Nhưng mà, tết Nguyên Tiêu náo nhiệt vẫn có một chỗ không ảnh hưởng đến, chính là Vị Ương cung của Băng Tử tiểu công chúa.

Thanh Nguyệt các Vị Ương cung lúc này vẫn trang nghiêm như trước, biểu tình trên mặt mọi người vẫn trước sau như một, so với bọn cung nữ thái giám vui mừng trong cung, bọn họ trầm tĩnh có chút không giống người thường.

Trong Thanh Nguyệt các có một hồ nước lớn, hồ được đặt tên Tĩnh Hàn, tên này là Lãnh Hàn Băng đặt khi bắt đầu sống ở đây, bởi vì Thanh Nguyệt các thật ra chính là nơi mà Thụy Mẫn Đức hoàng hậu lúc còn sống yêu thích nhất. Mà trên Tĩnh Hàn hồ vẫn còn từng đóa từng đóa hoa sen nở rộ rờ, tuy rằng lúc bây giờ đã sắp vào đông, nhưng bởi vì bùn lót ở dưới chôn theo noãn*** thạch trần quý, cho nên toàn bộ hồ nước đều ấm ấm, tuyệt đối không bởi vì là mùa đông mà ảnh hưởng đến hoa sen.

~~ Âm áp ~~

Cũng vì lý do đó, cho nên trên mặt hồ Tĩnh Hàn có sương mù trôi lơ lửng, mây khói lượn lơ giống như tiên cảnh. Mà sương mù đó che khuất một đường nhỏ trông nhả trúc không tính là quá rộng, khiến cho bạch ngọc đình khéo léo tinh xảo trong hồ kia giống như phiêu du giữa không trung, mà người trong đó, lại mờ mờ ảo ảo, xinh đẹp như tranh.

Lúc này, một thiếu niên thoát nhìn chỉ mười bảy tuổi, một thân bạch y, trong tay cầm một quyển sách, từ nơi không xa đi tới, vũng vàng đạp lên đường nhỏ làm bằng nhả trúc kia, đi đến đình giữa hồ. Tuy rằng thiếu niên này tuổi mới lớn, nhưng bề ngoài lại mười phần trầm ổn, cặp mắt kia không hề dư thừa chút cảm xúc nào, xem ra hẳn hoàn toàn không giống thiếu niên bình thường. Hơn nữa, nếu cẩn thận quan sát hẳn, sẽ phát hiện nhịp bước cùng tần suất hô hấp của hắn vô cùng có quy luật, quy luật này hiển nhiên là nhờ tu luyện nội lực công pháp nào đó mà có.

Thiếu niên đó không ai khác, là Lãnh Mộ Ly.

Thời gian một tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Nói nó dài, nó liền nhảy mắt trôi qua. Nói nó ngắn, nhưng có đã thay đổi một thiếu niên căn bản sợ sệt hướng nội, khiến cho nội tâm của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Lúc trước tính cách của Lãnh Mộ Ly là vì Đức phi và nhị ca hắn khi dễ áp bức mà thành, tuy rằng hắn thiên tư thông minh, nhưng bởi vì không được dạy bảo tốt, cho nên tính cách trở nên vô cùng nhất gàn và yếu ớt. Mà trong một tháng này, Lãnh Hàn Băng gần như dùng phương pháp nhồi vẹt ăn, nâng cao kiến thức cho Lãnh Mộ Ly, thay đổi tính cách hắn. Đương nhiên, việc này chủ yếu là Phù Nhi cùng Thanh Huyền ra tay, Lãnh Hàn Băng ngẫu nhiên chỉ điểm hai câu, nhưng hai câu này cũng đủ có lợi cho Lãnh Mộ Ly.

Không biết Lãnh Mộ Ly có phát hiện ra hành vi cử chỉ hiện tại của hắn đều học theo Lãnh Hàn Băng không, quen đem cảm xúc giấu ở đáy mắt, quen thả chậm tốc độ nói chuyện, cho đối phương một áp lực vô hình, quen lấy lời nói đơn giản biểu đạt ý của mình... Chỉ sợ hắn chỉ còn mỗi việc học theo Lãnh Hàn băng mặc huyền y thôi.

Không thể không nói, Lãnh Mộ Ly là một đệ tử vĩ đại, hoặc là hoàn mỹ.

Lãnh Mộ Ly vừa bước vào đình giữa hồ đã thấy Lãnh Hàn Băng lười biếng tựa vào lan can, không chút để ý cầm lấy chén sứ men xanh đựng mỗi câu bên cạnh, sau đó dương dương tự đắc vẩy mỗi câu vào trong hồ, lập tức hấp dẫn một đám cá chép lộng lẫy tụ tập lại. Nàng vẫn mặc huyền y, y phục đơn giản, vải dệt mềm mại quý báu khiến cho người mặc cảm thấy cực kì thoải mái. Ba ngàn tóc đen đều xổ ra sau lưng nàng, cùng huyền y trên người có một loại thâm trầm không giống nhau. Nàng lười biếng buông nửa con mắt, thoát nhìn có vẻ không có tinh thần, làm lui đi một chút tôn quý cao nhã.

“Tam hoàng tử điện hạ, người đã đến rồi.” Đứng ở giữa đình, Phù Nhi hướng về phía Lãnh Mộ Ly phúc thân.

“Ân.” Lãnh Mộ Ly cũng lễ pháp gật đầu với Phù Nhi, đối với lão sư Phù Nhi dạy bảo mình rất tôn kính.

“Đến rồi?” Lãnh Hàn Băng chậm rì rì đứng lên, từ từ đi đến bên cạnh bàn đá ở giữa đình, ngồi xuống ghế đá đã được trải nệm, từ hộp bên cạnh lấy ra một quân cờ bằng noãn ngọc màu đen, mắt cũng không thèm nâng lên, thờ ơ nói, “Đánh một ván cờ vậy,” Không phải hỏi, mà là trần thuật.

Đối với chuyện này, Lãnh Mộ Ly cũng không biểu hiện một chút do dự cùng kinh ngạc nào, lập tức để sách cầm trong tay xuống, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống ghế đá, bởi vì cánh tay không đủ dài cho nên hắn phải cố hết sức mới đụng được đến hộp cờ trắng.

Lãnh Hàn Băng nhìn hắn cố hết sức, một tay ngấm ngĩa quân cờ màu đen, một tay hơi nâng lên, một cổ chân khẽ ôn hòa được xuất ra, đánh vào hộp cờ, làm cho hộp cờ từ từ di chuyển, cuối cùng dừng ở nơi gần Lãnh Mộ Ly nhất.

Nhân tình của Lãnh Mộ Ly sáng lên, trong đôi mắt thâm trầm chột lóe lên sự sùng bái không thể che giấu.

Bất quá, hắn rất nhanh liền khôi phục lại, sau đó không chút do dự cầm lấy cờ trắng, nhẹ nhàng hạ xuống bàn cờ.

Một cuộc chiến đấu không tiếng động, cứ như vậy mở màn trên bàn cờ.

Lãnh Mộ Ly có chút trầy trật, càng về sau, mỗi khi hạ cờ lại càng do dự lâu hơn, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, từ trên trán sau đó theo khuôn mặt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tái nhợt.

“Ba” Lãnh Hàn Băng hạ xuống một quân cờ, thân mình thoáng nghiêng ra sau, nâng mắt nhìn Lãnh Mộ Ly, “Ngươi thua.”

Lãnh Mộ Ly chăm chú nhìn chằm chằm những quân cờ trắng bị tan rã trên bàn cờ, cuối cùng đành thở dài, chỉ có thể nhận thua.

“Tiểu hoàng muội, ta... có phải rất ngốc không?” Lãnh Mộ Ly có chút thất vọng nói.

Hắn biết kĩ nghệ của tiểu hoàng muội không tốt lắm, nếu tiểu hoàng muội đánh cờ cùng vị lão sư được nàng mời đến dạy hắn chơi cờ thì chưa được bao lâu đại hoàng tỷ sẽ thua, dù sao kĩ nghệ của lão sư kia cũng có thể nói là giỏi nhất. Nhưng mình đã theo vị đại sư kia học một tháng, ngay cả cộng lông cũng học không được, cũng không thắng được tiểu hoàng muội... Đương nhiên, hắn không hề có ý hạ thấp sừng bái của hắn với tiểu hoàng muội nhỏ bé này!

Lãnh Hàn Băng cầm lại tay áo, chậm rãi nhặt một quân cờ trên bàn cờ, sau đó bỏ vào hộp, một lúc sau mới mở miệng, “Không, thật ra ngươi rất thông minh.”

“Vậy vì sao ta chơi cờ luôn thua ngươi a.” Bình thường, Lãnh Mộ Ly rất tin phục lời nói của Lãnh Hàn Băng, lúc này lại cảm thấy lời nói của Lãnh Hàn Băng không hề có sức thuyết phục, vẫn cảm thấy thất vọng như trước.

“Bởi vì ngươi quá thông minh.” Lãnh Hàn Băng ung dung nói.

“A?” Lãnh Mộ Ly mở to hai mắt, nhất thời không hiểu ý của Lãnh Hàn Băng.

Lúc này, Phù Nhi nhìn bên ngoài đình, tính toán thời gian, sau đó lên tiếng nói với Lãnh Hàn Băng, “Chủ tử, thời gian không sai biệt lắm, ngài nên tắm rửa thay quần áo, buổi tối còn có cung yến.”

“Cung yến?” Lãnh Hàn Băng cảm thấy có chút kỳ quái, “Cung yến gì?”

Đối với bệnh hay quên của chủ tử, Phù Nhi đã sớm không còn ngạc nhiên, nàng còn nghĩ có lẽ chủ tử cũng không biết sắp đến tết Nguyên Tiêu. Vì thế, nàng gật đầu nói, “Dựa vào thói quen và cung quy, hằng năm vào ngày đầu của Thượng Nguyên yến, trong cung sẽ tổ chức cung yến, người tham gia có các vị hoàng tử công chúa trong cung, còn có nữ nhi của đại thần tam phẩm trở lên. Chủ tử, ngài là tiểu công chúa, cung yến này người hẳn phải đi đầu.”

Vốn năm ngoái khi Lãnh Hàn Băng được năm tuổi thì đã phải đi đầu tổ chức yến hội này vì nàng là đích nữ, nhưng vào lúc này năm ngoái, nàng còn đang tiêu dao cùng Thái Hậu ở Dương Châu, qua tết Nguyên Tiêu mới hồi cung, cho nên cung yến năm ngoái là do Doãn hoàng quý phi địa vị cao nhất trong hậu phi đi đầu, nhưng năm nay Doãn quý phi đã bị phế nên nàng phải đi đầu a.

“Ngô, là thế sao?” Lãnh Hàn Băng ngẫm lại một chút, lúc này mới loáng thoáng nhớ ra, gần đây trong cung hình như có náo nhiệt hơn một ít, nghe bọn cung nữ thái giám nói, hình như là... đến tết Nguyên Tiêu?

Tuy rằng nàng không biết tết Nguyên Tiêu là cái gì, cũng không cảm thấy hứng thú với cung yến, nhưng nghe Phù Nhi nói, hình như rất quan trọng, hay là nàng cũng tham gia một chút đi.

Lãnh Hàn Băng gật gật đầu, sau đó đứng dậy, chuẩn bị hồi tắm điện tắm rửa thay quần áo.

Bước ra khỏi đình, nàng quay đầu lại nhìn Lãnh Mộ Ly một cái, thấy hắn vẫn còn bộ dáng khó hiểu không giải thích được, liền để lại một câu, “Không cần suy nghĩ nhiều quá.” Dứt lời, liền phát tay áo mang theo Phù Nhi rời đi.

Vốn nàng có thể giải thích cho hắn, nhưng nàng không làm vậy – trưởng thành, luôn luôn là chuyện phải tự bản thân làm.

Lãnh Hàn Băng tắm rửa xong, thay một bộ huyền sắc cung y, ở ống tay áo và cổ tay áo dùng chỉ kim tuyến thêu hoa văn tinh xảo. Tóc cũng không chải quá mức phức tạp, chỉ dùng một cây mặc ngọc, lộ ra vẻ tinh tế mỹ lệ, khuôn mặt có chút tái nhợt, mắt phượng thâm thúy có cảm giác tôn quý cùng kinh diễm không thể tả được, giống như có quang mang nhàn nhạt giữa hai mắt của nàng, rực rỡ chói mắt. Mà phần lớn mái tóc mềm mại của nàng đều thả tự nhiên trên vai, theo từng động tác của Lãnh Hàn Băng mà khẽ khẽ đong đưa.

Các cung nữ mặc y phục cho Lãnh Hàn Băng đều từ trong tắm điện đi ra ngoài, bên trong chỉ còn lại hai người Lãnh Hàn Băng và Phù Nhi.

Phù Nhi vì Cung Trường Nguyệt mà pha một ly trà vân vụ, bưng đến trước mặt Lãnh Hàn Băng. Lãnh Hàn Băng nhấp một ngụm trà rồi mới tùy ý hỏi, “Thanh Huyền tiến triển thế nào?” Một tháng trước, nàng đã phái Thanh Huyền ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Rất thuận lợi, chắc hẳn rất nhanh là có thể tóm được.”

“Ân.” Cung Trường Nguyệt lên tiếng, sau đó mặt mày nhắm lại hai mắt.

Lúc này, một cung nữ ở bên ngoài cất cao giọng, “Tiểu công chúa điện hạ, tam hoàng tử đã đợi ngài ở bên ngoài.”

Lãnh Hàn Băng chậm rãi mở mắt, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, thuận miệng nói, “Đi thôi.”

Phù Nhi theo sát phía sau.

Bởi vì là mùa đông, cho nên sắc trời đã sớm chìm xuống, mà ở nơi tổ chức cung yến đã trang trí rất nhiều đèn lồng hoa lệ, chiếu nơi ấy sáng rực như ban ngày. Mà lúc Lãnh Hàn Băng cùng Lãnh Mộ Ly đi tới, các vị nữ nhi đại thần đã sớm tới rồi, trong đó còn có một ít thế tử quận chúa, chẳng hạn như Hạ Phong, chẳng hạn như Tả phi Yên, La Ngôn, hay Lãnh An Hòa, hay là... Dạ Thần. Trong bữa tiệc lúc này có rất nhiều nữ tử chưa kết hôn đều đang lén lút đánh giá Dạ Thần một thân bạch y, thanh nhã như liên, trong mắt lóe lên khát khao. Mà Dạ Thần cũng không để ý ánh mắt xung quanh, tự mình rót rượu thưởng thức.

Các công chúa hoàng tử trong cung, ngoại trừ Lãnh Hàn Băng và Lãnh Mộ ly, những người khác đều đã đến đủ, Lãnh Lăng Phong ngồi ở bên phải, mà Lãnh Hàn Vũ ngồi ở bên trái, thất công chúa Lãnh Hồng Nguyệt năm nay ba tuổi cũng đã ngồi vào chỗ, hiện tại đang nhào vào chơi đùa cái chén trên bàn.

“Băng Tử tiểu công chúa giá lâm-----” Âm thanh lạnh lạnh vang dội của thái giám bỗng vang lên.

Mọi người đang ngồi đều đứng lên, cho dù là Lãnh Lăng Phong và Lãnh Hàn Vũ không thích Lãnh Hàn Băng nhất, cũng phải hướng về nữ tử đang chậm rãi đi tới đó mà hành lễ, cùng kêu, “Tham kiến tiểu công chúa điện hạ.”

Nguyệt quốc rất coi trọng thứ tự đích thứ, cho dù là đệ đệ muội muội, thấy tiểu muội cũng phải hành lễ.

Lãnh Hàn Băng bình thân ung dung đi đến vị trí cao nhất ngồi xuống, mà đi theo phía sau còn có Lãnh Mộ Ly đến chung với nàng, Lãnh Mộ Ly đi đến vị trí thứ năm bên trái, tổng cộng mười vị hoàng tử công chúa, chỗ ngồi đều là dựa theo bối phận mà sắp xếp, cho nên ngồi đối diện Lãnh Mộ Ly chính là Lãnh Hồng Nguyệt.

“Đứng lên đi.” Lãnh Hàn Băng ngồi ở chủ vị, lười biếng nói.

“Tạ tiểu công chúa điện hạ.” Mọi người đều đứng dậy, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Lãnh Hàn Băng ngồi xuống, cung yến mới xem như chân chính bắt đầu.

Lúc này, một nhóm nữ nhân mặc váy múa màu hồng cùng một nhóm mặc váy múa màu vàng cùng đi vào, còn có nữ tử che khăn mặt màu trắng nối đuôi vào, bắt đầu múa ở chỗ trống giữa cung yến.

Lãnh Hồng Nguyệt là người nhỏ tuổi nhất trong các hoàng tử công chúa, năm nay ba tuổi, mà nữu thân của nàng một trong tứ phi, Hiền phi. Hiền phi cũng xem như là lão nhân trong cung, ở trong cung nhiều năm như vậy mới sinh được một tiểu công chúa, đương nhiên quý báu vô cùng, bình thường nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, may mắn là Lãnh Hồng Nguyệt không bị nàng nuông chiều thành tính tình kiêu căng, ngược lại khiến mọi người yêu mến.

Lãnh Hồng Nguyệt thật ra chưa gặp Lãnh Hàn Băng được vài lần, không quá quen thuộc với Lãnh Hàn Băng, nhưng không biết vì sao, khi Lãnh Hàn Băng mới tiến vào, lúc nàng bị nhũ mẫu lôi kéo hành lễ, bắt đầu dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lãnh Hàn Băng, đợi cho Lãnh Hàn Băng ngồi xuống không bao lâu, nàng liền thừa dịp nhũ mẫu không chú ý, từ trên ghế đệm trượt xuống, nhanh như chớp chạy về phía Lãnh Hàn Băng.

Tuy rằng năm nay nàng mới ba tuổi, nhưng đại khái vì bình thường hay chạy chơi, cho nên lúc này xem như bước đi như bay, chớp mắt đã chạy đến trước mặt Lãnh Hàn Băng, không chút sợ hãi bỏ nhào lên đầu gối của nàng.

Lãnh Hàn Băng đã sớm cảm giác được bé tới gần, nhưng cũng không để ý, đợi đến lúc nàng vô cùng thân thiết bỏ nhào lên đầu gối của mình, Lãnh Hàn Băng mới cúi đầu, nhìn Lãnh Hồng Nguyệt tay còn đang cầm ly rượu bạch ngọc, liên tục hướng về phía Lãnh Hàn Băng, miệng còn chưa nói rõ, “Uống! Uống nước! Uống!”

Lãnh Hồng Nguyệt cười tủm tỉm, đáng điệu thơ ngây vô cùng.

Lãnh Hàn Băng sững sờ, bên miệng chậm rãi gọi lên tươi cười không thấy rõ, hai tay ôm Lãnh Hồng Nguyệt lên, đặt trên đầu gối của mình, thuận tay từ trong mâm nhỏ lấy ra một quả nho, đưa cho Lãnh Hồng Nguyệt.

Không nghĩ tới Lãnh Hồng Nguyệt lại không chút cảm kích, thẳng tay đánh rơi quả nho trên tay Lãnh Hàn Băng.

Nhũ mẫu của Lãnh Hồng Nguyệt nhìn thấy, thật sự bị dọa đến khiếp sợ! Nàng vội vàng chạy về phía chủ vị, quỳ xuống bên cạnh Lãnh Hàn Băng, kinh sợ nói, “Thực xin lỗi tiểu công chúa điện hạ! Thất công chúa nàng không phải là cố ý! Nàng chỉ là... nàng chỉ là...” nàng ấp a ấp úng, thế nhưng lại không tìm ra một lý do nào.

Ở trong cung, ai chẳng biết Băng Tử tiểu công chúa hi nộ thất thường, hơn nữa lúc giết người, ánh mắt cũng không chớp một cái. Nếu thất công chúa chọc giận nàng, có thể nàng sẽ không trừng phạt thất công chúa không hiểu chuyện, nhưng gặp họa là cung nữ hầu hạ bên cạnh thất công chúa! Nghĩ đến đây, nhũ mẫu sợ run cả người.

Lãnh Hàn Băng lười biếng tựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm Lãnh Hồng Nguyệt đang tự mình chơi đùa trên đầu gối Lãnh Hàn Băng, tùy ý phát tay với nhũ mẫu kia, “Lui xuống.”

“Nhưng...” Nhũ mẫu lén lút ngẩng đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt Lãnh Hàn Băng, có chút do dự nói.

Nàng lúc này đang nghĩ, tốt nhất là nhanh chóng mang thất công chúa rời khỏi người tiểu công chúa, miễn cho lát nữa lại gây ra tai vạ gì, hạ nhân bọn họ chịu không nổi.

Lãnh Hàn Băng quay đầu, nhìn chăm chăm vào hai mắt đang nhìn lên mình của nữ mẫu, ánh mắt sắc bén như dao, mang theo lệ khí làm người ta sợ hãi. Lãnh Hàn Băng lại lên tiếng lập lại lần nữa, “Ta nói, lui xuống.”

Rõ ràng những lời từ miệng tiểu công chúa phát ra không hề mang theo cảm xúc dao động, tựa như rất bình thường, nhưng không hiểu sao lại khiến nữ mẫu cảm thấy kinh sợ. Đặc biệt là ánh mắt của nàng, sắc bén như vậy làm cho người ta cảm thấy một áp lực chiến tranh vô hình, nữ mẫu chỉ khẽ nhìn một cái, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Vì thế nàng không dám nói thêm gì nữa, vội vàng đứng dậy lui xuống.

Chuyện nhỏ này cũng không khiến cho nhiều người chú ý, cho nên điệu múa vẫn tiếp tục, mọi người vẫn ha ha cười nói, không khí rất ôn hòa.

Chỉ có Lãnh Hàn Vũ là còn đang sợ hãi nắm chặt lấy khăn trải bàn bằng gấm, mồ hôi lạnh từ trán nàng chảy xuống.

Khi này nàng mới liếc nhìn một cái-

Lãnh Hàn Vũ lại ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Hàn Băng, phát hiện nàng đã thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Lãnh Hồng Nguyệt.

Lúc này, đột nhiên Lãnh Hồng Nguyệt đem vật đang cầm trong tay đặt thật mạnh lên bàn trước mặt Lãnh Hàn Băng, sau đó run rẩy đưa tay ra cầm bình rượu mà này giờ Lãnh Hàn Băng vẫn chưa đụng vào, cổ hết sức nhắc bình rượu lên, cười ha ha đem rượu rót vào chén của mình, tuy rằng rượu vắng ra ngoài khá nhiều.

Lãnh Hồng Nguyệt đưa tay ra lấy ly rượu, hình như có ý muốn uống.

Lúc này, không ai nhìn đến, nữ tử mặc váy múa màu vàng ở trung tâm lòng mi hơi giật giật, tựa hồ có chút khẩn trương nhìn động tác của Lãnh Hồng Nguyệt.

Lúc này, một bàn tay trắng thán đột nhiên vươn về phía Lãnh Hồng Nguyệt, sau đó cầm lấy ly rượu, đưa đến bên miệng mình, một ngụm uống hết. Người uống rượu, là Lãnh Hàn Băng.

Vũ y nữ tử kia đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, bất quá một loạt hành động của nàng không có bất kỳ ai nhìn thấy.

Lãnh Hồng Nguyệt lại rất hào phóng, cũng không bởi vì bị đoạt đi ly rượu mà sinh khí, ngược lại cười ha ha vỗ tay, có vẻ hưng phấn tới mức sắp từ trên đùi Cung Trường Nguyệt nhảy dựng lên, nãi thanh nãi khí nói, “Uống! Uống! Cao hứng! Cao hứng!”

Lãnh Hàn Vũ ở bên kia đã phục hồi tinh thần, thấy động tác của Lãnh Hàn Băng, khinh thường bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Hừ, ngay cả của tiểu hài tử cũng đoạt...”

Sau khi uống ly rượu kia, Lãnh Hàn Băng vẫn như trước lười biếng tựa vào lưng ghế của mình, nhìn không ra có gì khác thường.

Nhưng mà nữ tử đang múa kia đã có chút nóng nảy – kia được xưng là kiến huyết phong hầu*, vì sao lại không có tác dụng?

*Search gg đại thúc thì ra được tên khoa học của cây này là *Antiaris Toxicaria*, một loài trong họ dâu, hay phân bố ở vùng nhiệt đới. Là một trong 6 loại độc phổ biến ở Trung Quốc lúc trước (thông tin này thì tìm kiếm ở baidu ~~)

Thấy điệu múa sắp kết thúc, trong lòng nữ tử nghĩ sau này sẽ khó có cơ hội như vậy, vì thế ở lúc sắp rời khỏi, đột nhiên xoay người rút ra một chủy thủ từ bắp chân, mũi chủy thủ đâm một cái liên đánh về phía Lãnh Hàn Băng! Động tác vung chủy thủ vô cùng sắc bén, giống như muốn cắt đứt yết hầu Lãnh Hàn Băng!

Lãnh Hồng Nguyệt nhìn tỷ tỷ một thân hoàng y bay đến, không chỉ không sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn, mở to hai mắt cao hứng ngân quang lóe ra từ chuôi chủy thủ!

Lãnh Hàn Băng tựa lưng vào ghế, lười biếng nhìn nữ tử muốn ám sát mình, không có chút động tác nào!

Đột nhiên xảy ra biến cố làm mọi người kinh ngạc nhảy dựng lên, không biết nên phản ứng thế nào.

Không ngờ có người lại công khai ám sát trong hoàng cung? Đối tượng còn là Băng Tử tiểu công chúa tôn quý nhất hậu cung.

“Người tới a! Bất thích khách!” Không biết là vị danh môn khuê tú nào đột nhiên đứng lên hét lớn.

Giờ phút này, vũ y nữ tử kia đã sắp đến trước mặt Lãnh Hàn Băng, dùng chủy thủ hung hăng đâm vào cổ Lãnh Hàn Băng! Trong mắt nàng lóe lên quang mang ngoan độc, ra tay tàn nhẫn, nhất kích tề mệnh (một chiêu toi mạng), vừa thấy đã biết là sát thủ đã qua huấn luyện!

Cùng lúc đó, trong bữa tiệc cũng có hai người nhún người nhảy lên, hình như muốn ngăn cản lần ám sát này. Phải biết rằng, vị Băng Tử tiểu công chúa này có tiếng là trời gà không chặt, làm sao có thể chặn được công kích sắc bén như vậy?

Bởi vì quan điểm đó, hai người nhảy lên cũng không nhìn đến biểu tình bình tĩnh lạnh nhạt trên mặt Lãnh Hàn Băng, trong lòng chỉ nghĩ là vì nàng vị biến cố bất thành linh xảy ra dọa đến choáng váng, cho nên mới ngồi trên ghế không động dậy.

Hai người kia, một người là thái tử Thần Phong quốc- Dạ Thần, một người là tam công chúa Lãnh Kim Hoa. (^.* eo oi anh tính ở nhà chị ấy luôn hay

sao thế)

Nhưng dù cho khinh công bọn họ có mau đi nữa, cũng không thể so với chủy thủ trong tay vũ y nữ tử, hơn nữa nhìn ý ngoan độc trong mắt nữ tử, hình như nàng đã hạ quyết tâm, cho dù chết cũng muốn giải quyết Lãnh Hàn Băng!

Ngay thời điểm nguy cấp, Phù Nhi ra tay.

Thị nữ có diện mạo thanh tú, không có gì đặc biệt, đi vào đám người liền sẽ bị che mờ, thế nhưng ra tay nhanh như thiểm điện, tay không bắt được chủy thủ của nữ tử ám sát kia, hơn nữa bàn tay còn không bị thương! Nàng dồn khí về đan điền, nhẹ nhàng nhảy tới trên bàn trước mặt Lãnh Hàn Băng, tay không đấu với thích khách. Không quá mấy chiêu đã đánh bại thích khách.

Dạ Thần cùng Lãnh Kim Hoa đều dừng lại, có chút bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi) nhìn Phù Nhi.

Bất quá, biểu cảm của Lãnh Kim Hoa là kinh ngạc không chút che giấu, mà biểu tình của Dạ Thần vẫn phong đạm vân khinh như trước, tựa như chuyện như vậy trong mắt hắn rất là bình thường, chỉ có mình hắn mới biết lúc này trong lòng hắn có bao nhiêu kinh ngạc –

Một thị nữ nhỏ nhỏ bên cạnh Băng Tử tiểu công chúa lại có thể tài giỏi như thế?! Nhìn tốc độ ra tay cùng tàn nhẫn, dĩ nhiên là cao thủ hạng nhất, gia nhập giang hồ cũng có thể trở thành một đời nữ hiệp, lại cứ khẳng khẳng làm thị nữ!

Lúc này Phù Nhi đã một chiêu đánh văng thích khách kia ra, đang chuẩn bị xông đến bắt nàng, thích khách kia không cam lòng, từ bên hông lấy ra ngân châm, cổ tay vừa chuyển, ngân châm cắt qua không khí, đồng loạt đâm về phía Lãnh Hàn Băng!

Nữ thích khách dĩ nhiên là một cao thủ ám khí, chỉ dùng một tay thế nhưng ngay cả Phù Nhi cũng không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn ngân châm sượt qua người mình, uy hiếp bay về phía Lãnh Hàn Băng.

Bất quá Phù Nhi cũng không lo lắng, phải biết rằng võ công của chủ tử, không biết cao hơn bao nhiêu lần nàng, ngân châm nho nhỏ ấy dĩ nhiên không đáng kể! Thậm chí Phù Nhi còn có chút chờ mong nhìn chủ tử ra tay!

Đáng tiếc, ra tay cũng không phải Lãnh Hàn Băng, mà là Lãnh Kim Hoa, nàng quen dùng trường tiên, một cây ngân sắc trường tiên (trường tiên màu bạc) linh hoạt như rắn, khéo léo vung lên liền ngăn cản toàn bộ ngân châm, đinh đinh đang đang đánh rớt.

Nhưng mà không ai nhìn thấy, lúc này Lãnh Hàn Băng giống như tình cờ phui bụi ở cổ áo, chính là thuận tay giữ lấy một cây ngân châm mà khi nãy Lãnh Kim Hoa đánh rơi vô tình bay về phía mình, dùng ngón tay kẹp lấy, sau đó thuận tiện ném xuống đất.

“Nói! Là ai phái ngươi tới!” Phù Nhi đã đoạt đi chủy thủ trên tay nữ thích khách, để ở yếu huyệt của nàng, bắt nàng trả lời. Mà chủy thủ sắc bén kia đã cắt qua làn da yếu ớt ở cần cổ nữ thích khách, một tia máu đỏ sẫm xuất hiện.

Nhưng nữ thích khách ngậm miệng không nói, chỉ dùng ánh mắt hung hăng trừng Lãnh Hàn Băng, giống như Lãnh Hàn Băng có mối thù giết cha nàng vậy.

Lúc này, Lãnh Hàn Băng đột nhiên đưa tay cầm lấy ly rượu bạch ngọc tinh xảo trên bàn, tùy ý ném lên mặt nữ thích khách, khiến nữ thích khách nhướng mày lên.

Mà chỉ có nữ thích khách mới tự biết cảm giác thống khổ lúc này. Nửa bên gò má của nàng đều tê dại, giống như bị người ta hung hăng đánh vài cái bạt tay, trong nhất thời không thể dùng lực, không thể cắn nát túi độc giấu trong răng được!

Nữ thích khách trong lòng phát lạnh, thâm nghĩ, Lãnh Hàn Băng này chắc chắn là biết mình muốn uống thuốc độc tự sát nên mới ném ly rượu kia! Nếu ngay cả thị nữ đánh bại mình cũng chưa từng thấy động tác của mình, Lãnh Hàn Băng làm sao biết được?! Không phải tin tức nhiệm vụ nói Lãnh Hàn Băng này căn bản không có nội lực võ công sao?

Đột nhiên nữ thích khách hiểu một đạo lý – thể hiện ra ngoài cũng không nhất định là thật!

“Nói mau!” Phù Nhi trầm giọng quát, chủy thủ trong tay lại tới gần hơn.

Nhưng nữ thích khách kia vẫn du diêm bất tiến (gần nghĩa với câu “nước đổ đầu vịt” của VN mình, có nghĩa là cố chấp, cứng đầu, không nghe lời khuyên), thủy chung cắn răng không mở miệng, giống như cho dù Phù Nhi có cắt qua yết hầu của nàng, nàng cũng sẽ không nhả mặt kêu đau.

Lãnh Kim Hoa đứng dậy, một tay cầm trường tiên, chỉ tay vào nữ thích khách quát, “Hừ! Đem nàng kéo vào nhà giam, mười tám khổ hình thay nhau ra trận, bản công chúa không tin nàng vẫn không mở miệng!”

Lãnh Kim Hoa không thích Lãnh Hàn Băng, thậm chí trước đây, ở trước mặt mọi người còn chỉ vào Lãnh Hàn Băng nói “ngươi là quái vật máu lạnh vô tình!”, đây là chuyện mà mọi người đều biết, không ai nghĩ đến Lãnh Kim Hoa sẽ ra tay cứu Lãnh Hàn Băng.

Mà Dạ Thần ra tay càng làm cho người ta cảm thấy bất ngờ. Nhưng mà mọi người bất ngờ không phải vì nguyên nhân mà Dạ Thần cứu Lãnh Hàn Băng, mà là vừa rồi hắn dùng khinh công, giống như chim nhạn khẽ bay lên, một thân tuyết y phiêu phiêu như tiên. Tuy rằng tất cả mọi người biết Dạ Thần là người tập võ, hơn nữa còn kế tục dòng minh sơn Huyền Nhiên chân nhân đại danh鼎鼎, nghe nói cũng là một kỳ tài võ học. Nhưng lúc này nhìn hắn ra tay mới thật sự rung động – thì ra công tử trời sinh như sen này cũng có một mặt như vậy!

Người duy nhất cảm giận bất bình có lẽ là Lãnh Hàn Vũ. Lúc nàng thấy thích khách xuất hiện, phản ứng đầu tiên là vui sướng khi người gặp họa, việc này thật sự không phải nàng làm, bất quá việc này lại khiến Lãnh Hàn Vũ rất vừa lòng!

Nhưng khi nàng nhìn Dạ Thần ra tay, trong lòng tuy rung động Dạ Thần tao nhã, nhưng cũng ghen tị rất nhiều!

Nam tử mà Lãnh Hàn Vũ nàng coi trọng sao có thể dính líu tới Lãnh Hàn Băng! Hơn nữa, nhìn Dạ Thần ra tay cứu Lãnh Hàn Băng, trong lòng nàng thật sự là ghen ghét cực độ, cuối cùng vẫn là đem món nợ này tính trên người Lãnh Hàn Băng. (CaS: vô duyên ==)

“Công chúa?” Phù Nhi quay đầu lại, không biết nên xử lý nữ thích khách này thế nào.

Lãnh Hàn Băng ôm lấy Lãnh Hồng Nguyệt đang ngồi trên đùi đặt qua một bên, phát tay áo đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn nữ thích khách kia một cái, bình bình đạm đạm thân nhiên nói một câu –

“Chém.”

Hai chữ đơn giản mà hờ hững vô cùng, nhưng lại đậm mùi máu của một sinh mệnh.

*Nguyên văn từ “chém” là 砍了 nên mới nói là hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mặt trời vừa lặn, ánh chiều tà màu vàng ở phía tây được nhuộm một màu máu vô cùng đỏ.

Hoàng cung trang trọng thâm nghiêm này cũng bị nhuộm một màu đỏ rực rỡ, trong hoàng cung khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, vì đêm nay là Thượng Nguyên yến, cho nên trong cung trang trí còn hoa lệ xinh đẹp hơn đêm qua, khiến cho lúc mọi người vừa bước một chân vào hoàng cung liền giống như bước vào một biển đèn, người xem không kịp nhìn, chỉ có thể tán thưởng trong lòng.

Mà ở một chỗ trong hoàng cung, tại nơi tượng trưng cho quyền lực cao nhất, có hai người đang đối mặt nhau.

Một người là Lãnh Thiên đế, còn người kia là Băng Từ tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng.

“Ngươi sẵn sàng chưa?” Lãnh Thiên đế nhìn Lãnh Hàn Băng, vẻ mặt ôn hòa cười, hoàn toàn là tiêu chuẩn một từ phụ (phụ thân hiền hậu). Hắn tò mò hỏi một câu,

“Hàn Băng, ngươi... hồi hộp sao?”

“Hồi hộp? Vì sao?” Lãnh Hàn Băng vừa uống trà vừa có chút kỳ quái nhìn Lãnh Thiên đế - không phải là ở Thượng Nguyên yến tuyên bố mình kế nhiệm Phượng vương sao? Nàng đối với chức vị Phượng vương cũng không phải đặc biệt coi trọng, sao phải vì một việc nhỏ nhỏ đó là hồi hộp chứ?

“Lúc trăm công bố tin này, tất cả mọi người sẽ nhìn về phía ngươi, bọn họ sẽ không kiêng kị gì mà đánh giá ngươi, tâm tư bọn họ không giống nhau, tất cả đều có dã tâm lớn hoặc nhỏ... Đối mặt với xâm lược của bọn họ, ngươi chẳng lẽ không hồi hộp sao?” Lãnh Thiên đế khiêu mi, cười hỏi.

Lãnh Hàn Băng tùy tiện hừ một tiếng, “Bất quá là một màn tuồng thôi.” Nàng vốn muốn nói là một đám hề nhảy nhót, nhưng lại nhớ đến thời đại này không có vai hề.

Bất quá như lời nàng nói, những người đó chỉ là tuồng, mà đã là tuồng, thì vì cái gì mà phải để ý ánh mắt bọn họ? Xâm lược? Đó là gì? Lấy sức mạnh áp đảo lại là được.

“Ha ha!” Lãnh Thiên đế ngửa đầu cười to, biểu hiện ra một ít sáng khoái. Loại người như hắn mang theo phong độ của người trí thức, tao nhã giống như nước, nhìn thế nào cũng không liên hệ được với sai từ “sáng khoái”. Nhưng lúc hắn cười như vậy, lại cứ làm cho người ta cảm thấy nụ cười của hắn thực sáng khoái, hai loại khí chất bất đồng này lại kỳ quái dung hợp trên người hắn.

“Vây – ngươi theo trăm ra ngoài thôi!” Lãnh Thiên đế vung long bào lên, ngón tay chỉ thẳng về hướng Thượng Nguyên yến, một ngón tay có vài phần giống vẽ ra giang sơn, sinh ra vài phần khí phách hào hùng.

“Ân.” Lãnh Hàn Băng thân nhiên đứng lên, đi theo phía sau Lãnh Thiên đế ra khỏi đại điện, thái giám thân cận của Lãnh Thiên đế - Trần Lộc chờ ở bên ngoài, còn một người khác nữa cũng đứng chờ là Phù Nhi.

Nếu là người khác, Lãnh Hàn Băng dù thế nào cũng sẽ không để hắn tùy tiện đi trước mình, ở nhân sinh quan của nàng, nàng phải duy trì vị trí dẫn đầu, sau đó cười nhạo người ở phía sau. Nhưng, Lãnh Thiên đế là phụ thân đời này của nàng, hắn cho thân thể này sinh mệnh, cho nên Lãnh Hàn Băng sẽ cho

hấn sự tôn trọng cần thiết.

Ở phía trước Đông môn, văn võ bá quan mặc triều phục, dựa theo phẩm cấp và địa vị mà ngồi ở những chỗ đã được chuẩn bị sẵn. Đi theo bên cạnh bọn họ còn có thể tử và nữ nhi, những dịp này có quy định các quan viên chỉ có thể mang theo chính thể cùng đích tử đích nữ (con trai trưởng, con gái của chính thể), mà tiểu thiếp cùng thứ tử thứ nữ thì không có tư cách tham gia yến hội thể này.

Ở phía trước bá quan văn võ, một số bàn được bố trí khoa trương, đó là vị trí của hoàng thân quốc thích, mà đứng đầu là thân vương cùng hoàng tử công chúa, bọn họ cũng biết hôm nay là ngày quan trọng, mặc triều phục cùng ngồi tụ lại một chỗ, thiên uy hoàng thất không chút nào che giấu liền lộ ra.

Ở phía trước, là một nhóm tân phi cung trang hoa lệ, có thể tới đây tham gia yến hội, ít nhất phải được cấp tẩm, cho nên cũng không quá mười người. Nhưng những tân phi này cũng không bị năm tháng tàn phá, dung mạo các nàng vẫn xinh đẹp như trước, giống như vẫn còn là thiếu nữ phong nhã, thời gian đối với các nàng đặc biệt sùng ái. Đáng tiếc xinh đẹp như vậy, thực tế không biết đã tổn bao nhiêu đồ trang điểm và trang sức đây.

Lúc này, yến hội cũng chưa thật sự bắt đầu, một nhóm hồng phấn cung nữ trên tay cầm đèn lồng đỏ thắm, chỉnh tề xếp hàng hai bên, vì yến hội mà xếp thành một hàng đèn rất dài.

Yến hội chưa chính thức bắt đầu, cho nên mọi người vẫn còn cùng người xung quanh cười nói chuyện phiếm, cùng chờ nhân vật chính của yến hội là Lãnh Thiên đế bệ hạ xuất hiện.

“Thái Hậu, Hoàng thượng giá lâm –” thanh âm lạnh lạnh mà cao vút của tiểu thái giám vang lên.

Văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đang ngồi ở yến hội nghe thấy lập tức đứng lên, hướng tới nơi cao nhất cùng quỳ xuống hành lễ, mà tân phi cùng cúi người hành lễ về hướng long ý, cùng nhất tề cao giọng hô, “Tham kiến Thái Hậu nương nương, hoàng đế bệ hạ –”

“Chúng ái khanh bình thân.” Lãnh Thiên đế ngồi vững ở long ý còn Thái Hậu thì ngồi phía cao nhất, trầm giọng nói.

“Tạ bệ hạ –” Mọi người cùng đứng dậy, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Đợi cho những người này ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng thượng, lúc này mới phát hiện, bên cạnh hoàng kim long ý đại biểu cho quyền lực cao nhất, nơi mà ngay cả hoàng quý phi nương nương cũng không có tư cách ngồi, bây giờ lại có một người ngồi!

Mái tóc nàng đen tuyền mềm mại như thác nước, kiểu tóc đơn giản chỉ dùng một cây huyết ngọc trăm để cố định lại, mái tóc đen thuần tình khiết quần quanh, giống như tơ tằm mềm mại nhẹ nhàng rủ xuống, lại làm cho người khác cảm giác cứng rắn nói không lên lời. Mà khuôn mặt nàng không hề trang điểm chút nào, sạch sẽ mà xinh đẹp, mắt phượng lại hơi khép, lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, mang theo một vẻ sắc bén mỹ lệ. Mà huyền sắc trường bào trên người nàng, dùng tơ đỏ thêu ra hoa văn phức tạp, hoa văn ở cổ áo và tay áo giống như một đồng vân tự cổ, khiến người khác có cảm giác xa xăm trông trải lại vô cùng thần bí.

Mà tư thế lúc này nàng là lười biếng tựa vào ghế hoàng kim kia, một tay nâng cằm, không chút để ý nhìn mọi người, tựa hồ... đã ngồi thật lâu ở đây rồi.

Chẳng lẽ, nữ nhân này lúc mọi người quỳ lạy thì đã ngồi ở đó, hơn nữa lại cùng hoàng thượng thoải mái nhận quỳ lạy của mọi người? Mà Lãnh Thiên đế vẫn là bộ dáng dung túng cho nàng!

Một vài đại thần có tư tưởng bảo thủ liền đen mặt, trong lòng vô cùng bất mãn.

Mà Lãnh Hàn Vũ đang đứng ở phía trước trong lòng hơi động-

Lãnh Hàn Băng, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Vốn lúc yến hội còn đang lẳng lặng đợi hoàng thượng, Lãnh Hàn Vũ kinh hi phát hiện không thấy bàn của Lãnh Hàn Băng. Lúc đó nàng còn vui sướng khi người gặp họa, có phải Lãnh Hàn băng sẽ không tới tham gia Thượng Nguyên yến lần này không! Ai ngờ, nàng lại xuất hiện ở nơi nhận được sự chú ý kia, thoải mái nhận vãi chào của mọi người! Mà trong đó... còn có cả mình nữa!

Lãnh Hàn Vũ lập tức đen mặt.

Có vài người sắc bén đã nhìn ra người ngồi trên cao kia là Băng Tử tiểu công chúa, nhưng trong lòng vẫn vô cùng bất mãn – cho dù là tiểu công chúa, cho dù được bệ hạ sùng ái đến thế nào, cũng không thể có tư cách ngồi ở kia, phải biết rằng trước kia đó là vị trí của hoàng hậu nương nương!

Lúc này, tể tướng Lữ Tông có địa vị cao nhất trong triều đi ra, chấp tay khom lưng cao giọng nói, “Bệ hạ, lão thần trong lòng có chút nghi hoặc, cho dù là đích nữ tiểu công chúa, chỉ sợ cũng không có tư cách ngồi ở vị trí bên cạnh người.” Tể tướng Lữ Tông bảo thủ có tiếng, không ai không biết lão thái phó này cực kỳ coi trọng lễ nghi, cho nên nói ra những lời này cũng không phải là kỳ quái.

“Chỉ sợ không chỉ tể tướng mà các vị ái khanh cũng nghĩ như vậy.” Lãnh Thiên đế nắm lấy phật châu trong tay, từ từ xoay tròn, thanh âm cũng không quá giận.

Bên dưới không ai dám lên tiếng.

Lúc này Lãnh Thiên đế lại chuyển đề tài, hỏi qua một việc khác, “Các vị ái khanh có còn nhớ rõ lịch sử Nguyệt quốc không?”

“Khai quốc tiên hoàng anh dũng, vì thần dĩ nhiên không dám quên!” Chúng đại thần cùng hô.

“Nhưng mọi người còn nhớ rõ vị anh thư kia, vô cùng quan trọng đối với việc lập nên Nguyệt quốc, Phượng vương điện hạ?”

Mọi người sùng sốt, lúc này mới hiểu được ý của Lãnh Thiên đế - thì ra bộ hạ muốn phong tiểu công chúa làm Phượng vương? Địa vị của Phượng vương ở Nguyệt quốc là vô cùng to lớn, ngoại trừ hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu, bất kỳ kẻ nào thấy Phượng vương đều phải quỳ lạy hành lễ, bao gồm cả hoàng thất, danh môn quý tộc, các vị đại thần dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Mà lúc này thái hậu nương nương đã sớm mất, vị trí hoàng hậu thì vẫn treo lơ lửng từ lúc Thụy Mẫn Đức hoàng hậu qua đời, vị trí Phượng vương này dĩ nhiên có thể nói là dưới một người trên vạn người. Bởi vậy, nếu tiểu công chúa thật sự trở thành Phượng vương, vậy ngồi ở vị trí kia cũng không có gì không ổn.

Nhưng mà... chẳng lẽ thật sự tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng sẽ trở thành Phượng vương? Ai chẳng biết vị tiểu công chúa kia mới về cung không lâu hơn nữa nàng mới có mười tuổi, đồn rằng nàng ở ngoài cung không được dạy dỗ liên hao sắc ngu ngốc, không học vấn không nghề nghiệp, còn nói nàng âm ngoan tàn nhẫn, giết người thành tính, một công chúa quần là áo lượt như vậy, thế nhưng lại trở thành thần hộ mệnh Nguyệt quốc, Phượng vương điện hạ?

Người đầu tiên đảm nhận Phượng vương là Đức Khánh công chúa, có tài tuyệt thế, phụ trợ khai quốc tiên hoàng lập nên Nguyệt quốc, dĩ nhiên không cần phải nói. Phượng vương thứ hai là cô cô của Lãnh Thiên đế, Bình Dương công chúa, cũng không hề thua kém đáng mấy râu, từng mang đại quân Nguyệt quốc đánh bại Vân quốc, làm cho biên cảnh luôn chiến tranh không ngừng giữa Nguyệt quốc và Vân quốc bảo trì hơn hai mươi năm hòa bình!

Hai vị này, tuy nói là nữ tử, nhưng tài năng còn hơn cả nam nhi. Đừng nói là toàn thể Nguyệt quốc, trong thiên hạ rộng lớn này, có ai dám nói một câu không phục?

Truyền thuyết về Phượng vương, chẳng lẽ sẽ bị hủy trong tay người thứ ba sao?

Lòng lão tể tướng run lên, lập tức chấp tay nói, “Bệ hạ! Nếu người muốn sắc phong Băng Tử tiểu công chúa làm thân vương, lão thần không có ý kiến, nhưng nếu là Phượng vương... lão thần khẩn cầu bệ hạ cân nhắc!”

“Vi thần khẩn cầu bệ hạ cân nhắc!” Bách quan đều phụ họa nói.

Kỳ thật những lời này xem như đã là nhượng bộ rất lớn, mà còn do lão tể tướng bảo thủ nói, quả thực khiến người ta không thể tin được. Bởi vì vị trí thân vương, đều là phong cho hoàng tử có công, các vị thân vương hiện nay đều là huynh đệ của Lãnh Thiên đế, đều từng vì Nguyệt quốc mà lập bao công lao. Mà Băng Tử tiểu công chúa này, một không phải hoàng tử, hai không có công, có cái gì mà có thể trở thành thân vương?

Lãnh Thiên đế bình tĩnh không nói lời nào.

Các vị phi tử hậu cung, đặc biệt là những vị đã sinh hoàng tử, đều sắp tức điên rồi – tuy nói Lãnh Hàn Băng là do Thụy Mẫn Đức hoàng hậu sinh ra, là tiểu công chúa địa vị tôn quý, nhưng nàng cũng chỉ là một nữ tử, sao có thể phong làm thân vương. Ngay cả hoàng tử của Lãnh Thiên đế, bởi vì tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại chưa lập công, không có tư cách phong làm thân vương, thế nào lại bị Lãnh Hàn Băng đoạt trước?

Nhưng mà trong những người đang ngồi đây, sắc mặt khó xem nhất có lẽ là đại hoàng tử Lãnh Lăng Phong.

Thấy Lãnh Thiên đế không nói gì, thái phó lại cất cao giọng, “Bệ hạ! Không phải thần nghi ngờ quyết định của người! Nhưng sắc phong Phượng vương không phải việc qua loa a, hai vị Phượng vương tiền nhiệm, ai mà không có công lao to lớn mới có thể ngồi lên vị trí này? Nhưng người lại khẳng khái sắc phong Băng Tử công chúa làm Phượng vương, thật sự là... thật sự là...”

“Thật sự là một hôn quân, phải không?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên tiếp lời cho tể tướng.

Mọi người đều sùng sốt. Vì người nói chuyện chính là người đang ngồi bên cạnh Lãnh Thiên đế, Băng Tử tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng!

“Không không không! Lão thần không có ý đó!” Tể tướng vội phủ nhận, “Lão thần đối với Nguyệt quốc trung thành và tận tâm, đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, làm sao có ý nghĩ không hợp khuôn phép như vậy được!”

“Vậy tại sao người nói nhảm nhiều vậy?” Lãnh Hàn Băng lại lên tiếng.

“Ta...” Tể tướng Lữ Tông trong thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào.

Lúc này, huyền y nữ tử lười biếng ngồi trên ghế vàng bên cạnh Lãnh Thiên đế chậm rãi đứng lên, không hề có chút nào bộ dáng nữ tử ngưng ngưng, chậm rãi thông thả đi về phía tể tướng Lữ Tông.

Y phục của nàng cũng không quá hoa lệ, vậy mà lại khiến người ta cảm thấy tôn quý cùng thâm trầm, đây là khí thế lộ ra từ xương tủy, mà không phải chỉ biểu hiện ra ngoài. Nói mà nàng đi qua, không người nào không cảm thấy không khí loáng hơn, ép họ tới mức không thở nổi.

Cuối cùng, Lãnh Hàn Băng dừng lại trước mặt Lữ Tông.

Lữ Tông nhìn Lãnh Hàn Băng chậm rãi đi đến trước mặt mình, chỉ cảm thấy như một ngọn núi đang đè xuống mình, hắn có ý ngăn cản, thậm chí là né tránh, nhưng hắn giống như bị cái gì đó trói buộc, không thể động đậy, gương mặt già nua đỏ bừng.

Lãnh Hàn Băng nhìn về phía Lữ Tông, ánh mắt hơi nheo lại, quang mang đen tuyền trong mắt lưu chuyển khiến người khác sợ hãi.

Lữ Tông chỉ thấy trong lòng run lên, thế nhưng lại không tự chủ được mà quỳ về hướng Lãnh Hàn Băng.

Giương mặt hần sớm đã đầy mồ hôi, nằm rạp trước chân Lãnh Hàn Băng.

Lãnh Hàn Băng từ trên cao kiêu ngạo nhìn xuống Lữ Tông, thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, có một loại tôn quý không nói nên lời, “Ngươi, không phục bản cung?”

Một cổ gió lạnh chợt nổi lên, nhắc tay áo huyền sắc của Lãnh Hàn Băng phiêu phiêu bay lên, phảng phất giống như thần tiên!

Nàng đứng trong bóng tối, trên mặt không có chút biểu cảm nào, lại làm người ta cảm thấy áp lực vô cùng!

Xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, một bóng dáng màu lam đột nhiên từ bữa tiệc chạy ra, nhào về phía tể tướng đang quỳ trên đất, lo lắng hô, “Gia gia!”

Là tôn tử Lữ Ngôn của tể tướng Lữ Tông.

Hắn chưa kịp nâng gia gia mình dậy, chợt nghe người đứng trước mặt mình nhàn nhạt hừ một tiếng, da đầu run lên, trong lòng dâng lên vài phần sợ hãi.

Lãnh Hàn Băng cau mày, thấp giọng quát, “Lui ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Tiếng quát này tuy thanh âm không lớn, lại giống như kinh lôi, Lữ Ngôn sợ tới mức run lên, động tác cũng ngay lập tức dừng lại. Mặt hần tái nhợt, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống giống, giống như cá rời nước, mở lớn miệng thở không ngừng, toàn thân bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Người khác có thể không cảm thấy, nhưng hần tự mình rõ ràng, tiếng quát khế kia giống như nổ tung bên tai hần, sợ hãi như thủy triều dâng lên trong lòng, trước mặt hần là một ngọn núi cao vĩ đại, hần chỉ có thể phục tùng.

Lữ Ngôn là cháu trai tể tướng, dĩ nhiên từng được Lãnh Thiên đế bệ hạ triệu kiến, lúc ấy Lãnh Thiên đế động viên hần vài câu, thái độ tốt lắm, nhưng hần vẫn cảm nhận được khí chất hoàng đế trên người Lãnh Thiên đế, đó là một loại khí chất mà người đã ở địa vị cao lâu ngày dưỡng thành. Mà lúc này, hần cảm nhận được khí chất hoàng đế ở trên người Băng Từ tiểu công chúa, mà còn hơn xa Lãnh Thiên đế bệ hạ!

Có lẽ nói như vậy là bất kính với Lãnh Thiên đế bệ hạ, nhưng Lữ Ngôn thật sự cảm nhận được khí phách của Lãnh Hàn Băng, giống như đại dương mãnh mẽ, giống như một vị đế vương vô song! Nhưng nâng rõ ràng là một công chúa!

Lữ Ngôn lúc này mới hiểu, thì ra trong thiên hạ thật sự có một loại người mà trời sinh chính là vương giả, mọi người dĩ nhiên sẽ khuất phục trước người này, quỳ lạy người này. Mà Lãnh Hàn Băng chính là loại người đó, đẳng phong tạo cực. (đạt tới đỉnh cao)

Độc nhất vô nhị.

Lãnh Hàn Băng thản nhiên nhìn hần, không hề để ý đến thiếu niên không có chút lễ nghi kia, trầm giọng nói với tể tướng Lữ Tông, “Trả lời ta.”

Ba chữ vô cùng đơn giản, lại giống như mang theo ma lực vô hình, làm người không tự chủ được mà làm theo lời nàng nói.

“Lão thần... lão thần...” tể tướng Lữ Ngôn mồ hôi lạnh chảy ròng, gục nửa ngày mới nói được hai chữ - “Không có...”

Chúng đại thần ồ lên.

“Hần nói không có, các ngươi có nghe không?” Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Hàn Băng đảo qua mỗi vị đại thần có ở đây.

Những người chạm phải tầm mắt này đều nhìn không được gục đầu xuống, giống như không có nổi một tia dũng khí đối diện với nữ tử này.

Khóe miệng Lãnh Hàn Băng gợi lên một chút tươi cười tùy ý mà trào phúng, xoay người, đi về phía Lãnh Thiên đế, vừa đi vừa nói, “Hiện tại không ai phản đối.”

Những lời này, thanh âm không lớn, nhưng kỳ quái là tất cả mọi người đều nghe thấy.

Người đầu tiên cảm thấy không đúng chính là Dạ Thần, từ lúc Lãnh Hàn Băng đi xuống, hắn đã nhìn nàng, nhìn nàng đi đến trước mặt tể tướng Lữ Tông, nhìn nàng khiến cho tể tướng quỳ xuống trước mặt, nhìn nàng dùng khí thế đã khiến tôn tử tể tướng Lữ Ngôn xụi lơ hai chân, cũng nhìn thấy được nàng một thân huyền y, tuyệt thế tao nhã không ai sánh bằng.

Nhưng lúc nàng nói “hiện tại không ai phản đối”, Dạ Thần nhin không được mà than –

Nội lực thật thâm hậu! Nếu không phải hắn là đệ tử chân truyền của Huyền Nhiên chân nhân, chỉ sợ cũng không phát hiện ra lúc Lãnh Hàn Băng nói câu kia là có dùng nội lực, tuy rằng thanh âm của nàng không lớn, nhưng nội lực đã đem thanh âm của nàng khuếch tán đến từng góc ngách, nên tất cả mọi người đều có thể nghe được. Nội lực cường hãn thâm hậu như vậy, lại còn khả năng khống chế đó, cho dù là hắn cũng không thể sánh kịp.

Dạ Thần nổi lên lòng hiếu thắng, nhin không được dùng tay bắn ra một tia nội lực, muốn thăm dò thử xem giới hạn của Lãnh Hàn Băng là tới mức nào.

Nội lực vô hình kia bay thẳng về hướng Lãnh Hàn Băng, nhưng lúc chạm vào ống tay áo của Lãnh Hàn Băng thì lại giống như đá chìm xuống biển, không có chút phản ứng, không hề bắn ngược trở về, cũng không hề làm ống tay áo của nàng xao động, giống như... bị cắn nuốt.

Dạ Thần trong lòng cả kinh.

Lúc này, Lãnh Hàn Băng khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn Dạ Thần một cái, mắt phượng hơi nheo mại, mang theo khí thế áp bức hướng về phía Dạ Thần.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, nàng liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Dạ Thần cảm thấy được xung quanh giống như có vô số hàn khí tràn ngập, từ gót chân của hắn dựng thẳng lên, làm cho hắn nhin không được mà run một cái.

Rung động trong lòng Dạ Thần đã không thể dùng lời nói mà diễn tả được, phải biết rằng hắn từ nhỏ đã bắt đầu đi theo Huyền Nhiên chân nhân tu luyện [Long Huyền Thiên Ma Quyết], về sau không còn cảm thấy nóng vào mùa hè và lạnh vào mùa đông. Nhưng lúc này, Lãnh Hàn Băng chỉ cần một ánh mắt đã làm cho hắn cảm nhận được hàn ý, nội lực thật đáng sợ! Sợ là chỉ có sư phụ chưa từng xuất thế của hắn, Huyền Nhiên chân nhân, là có thể cùng nàng so sánh!

Mà quan trọng hơn, theo như hắn biết, Băng Tử tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng năm nay chỉ mới có mười tuổi! Cho dù Lãnh Hàn Băng thiên tài, cho dù là nàng từ lúc còn trong bụng Thụy Mẫn Đức hoàng hậu đã bắt đầu tu luyện nội lực, cũng không thể đạt trình độ này a!

Dạ Thần lần nữa giương mắt nhìn về phía Lãnh Hàn Băng, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời – lời đồn đãi quả thực không thể tin, nữ tử như vậy, làm sao có thể giống như lời đồn là một nữ nhân háo sắc ngu ngốc, không học vấn không nghề nghiệp?

Dạ Thần bỗng nhớ đến trước kia, lúc gặp Lãnh Hàn Băng trong yến tiệc tẩy trần, khi đó nàng là tiểu bá vương trong cung, giống như lời đồn không học vấn không nghề nghiệp, âm ngoan độc ác. Hơn nữa chỉ cần nàng thích cái gì, thì nhất định phải có được thứ đó. Bất quá hắn thật sự không có thiện cảm đối với vị tiểu công chúa điện hạ này, sau đó hắn không vào cung nữa, nghe phụ vương nói tiểu công chúa này còn khóc nháo một trận, nhưng mà sau đó bọn họ cũng không có gặp mặt.

Mà thay đổi của nàng, bắt đầu từ khi nào?

Lãnh Hàn Băng đi đến trước mặt Lãnh Thiên đế, cũng không quỳ xuống, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Lãnh Thiên đế cao giọng cười lớn, sau đó đột nhiên từ long ý đứng dậy, nhìn chúng đại thần bên dưới bằng nửa con mắt, “Chúng ái khanh có còn dị nghị?”

“Thần không có ý kiến, mặc cho hoàng thượng làm chủ.” Chúng đại thần đều quỳ xuống, cùng hô lên.

Ngay cả tể tướng đứng đầu bá quan còn không có ý kiến, bọn họ kiên trì làm gì?

Tuy nói hai vị Phượng vương tiền nhiệm đều là nữ tử vô song kinh điển, nhưng Phượng vương dù sao cũng chỉ là một chức rỗng, mặc dù có địa vị cao, nhưng không có thực quyền, nói đến cùng cũng không ảnh hưởng lợi ích của họ.

Đáng tiếc bọn họ không biết, trên thực tế, Phượng vương mới là nhân vật nắm giữ sức mạnh cường đại nhất Nguyệt quốc.

“Một khi đã vậy, thì ba ngày sau liền cử hành đại điển sắc phong!” Nói xong, Lãnh Thiên đế quay đầu, nói với Trần Lộc, “Mang Huyết Phượng đến đây.”

Trần Lộc nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ, đó là vật mà trước đây Lãnh Hàn Băng từng thấy qua, hộp gỗ có chứa huyết phượng.

Trước mặt mọi người, Lãnh Thiên đế mở hộp gỗ, lấy khối ngọc phi thúy đỏ như máu được khắc thành hình phượng hoàng khốc thảm mang ra, trịnh trọng trao cho nàng –

“Từ nay về sau, ngươi, Lãnh Hàn Băng, chính là – Phượng vương!”

Thanh âm của hắn rất lớn, đủ để cho mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Sau, Lãnh Thiên đế lại nói khẽ với Lãnh Hàn Băng, “Ta đem tương lai của Nguyệt quốc, giao phó cho ngươi!”

Không chờ đến đại điển sắc phong Phượng vương kế vị, cáo văn đã dán đầy toàn bộ đô thành Mặc quốc, từng cáo văn được người ra roi thúc ngựa đưa đến các thành lớn ở Nguyệt quốc, dán lên, không bao lâu sau, toàn bộ người Nguyệt quốc đều biết, Nguyệt quốc bọn họ sắp có một tân Phượng vương, mà người này còn là Băng Tử tiểu công chúa!

Có người chờ mong xem vị Phượng vương diện hạ này có thể viết nên truyền kỳ gì, bởi vì hai vị Phượng vương trước đều là trụ cột của Nguyệt quốc, là người mà mọi người đều cảm thấy xứng đáng là nữ anh hùng, vậy Phượng vương đời thứ ba hẳn cũng sẽ không kém đi. Nhưng còn có nhiều người cũng không để tâm chuyện này lắm, bởi vì Băng Tử tiểu công chúa Lãnh Hàn Băng vô dụng đã truyền khắp toàn bộ Mặc quốc, tất cả mọi người đều biết vị tiểu công chúa không học vấn không nghề nghiệp, lại còn vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh, không biết bao nhiêu người đã bị nàng độc thủ, người như vậy, tuy được đương kim bệ hạ sủng ái mà trở thành Phượng vương, nhưng tất nhiên cũng không làm nên chuyện to lớn gì, cho nên bọn họ dĩ nhiên không quan tâm.

Tuy rằng thời đại này liên lạc cũng không quá phát triển, nhưng tốc độ truyền tin tức vẫn rất nhanh, không bao lâu sau, cả ba nước đều biết, tiểu công chúa của Lãnh Thiên đế Nguyệt quốc kế nhiệm Phượng vương.

Trong đó, quan tâm nhất đến năng lực của Phượng vương có lẽ chính là Vân quốc đã từng biết tay Phượng vương, bọn họ tuy biết vị Phượng vương này cũng không phải một người có tài, nhưng vẫn không thả lỏng cảnh giác, tiếp tục chú ý hành động của tân Phượng vương.

Mà bị bắt làm nhiệm vụ này, chính là Trấn Bắc vương Úy Trì Bắc Thành vừa lúc ở trong cảnh nội Nguyệt quốc, lần này đến là có che giấu thân phận. Có một câu mà mỗi người đều biết “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Vân quốc là một quốc gia hiếu chiến thương võ, từng chịu thiệt trong tay Nguyệt quốc, dĩ nhiên bây giờ muốn đòi trở lại.

Nhưng chiến tranh không phải cứ muốn là tùy tiện khởi xướng, đối với Vân quốc mà nói, cần thiên thời địa lợi nhân hòa, cho nên “chiến thần” Úy Trì Bắc Thành liền đích thân tới Nguyệt quốc do thám thực lực đối thủ.

Tuy rằng Vân quốc có không ít trinh thám ở Mặc quốc, nhưng không hiểu vì sao, lúc Úy Trì Bắc Thành nghe nói về Băng Tử tiểu công chúa, liền nổi lên hứng thú, xung phong đảm nhận nhiệm vụ này. Phía Vân quốc lúc biết Úy Trì Bắc Thành nguyện ý nhận nhiệm vụ này, dĩ nhiên cao hứng, dù sao năng lực của Úy Trì Bắc Thành mọi người đều rõ như ban ngày, chắc chắn có thể tra được tin tức mà trinh thám không tra được.

Được nhiên, đây cũng coi như là bọn họ đối với Úy Trì Bắc Thành có một loại sùng bái mù quáng.

Ở một đường phố hẻo lánh trong đô thành Nguyệt quốc, con phố này cũng không phồn hoa lắm, mà ở góc đường, có một tòa nhà nhỏ trông rất bình thường, giống như những tòa nhà khác trên đường, không có gì đặc biệt.

Nhưng xung quanh không ai biết, nơi này lại là nơi ở của Trấn Bắc vương Vân quốc, có danh xưng chiến thần Úy Trì Bắc Thành.

Úy Trì Bắc Thành vì che giấu thân phận của mình, dĩ nhiên sẽ không ở khách điểm long xà hổ loạn, hơn nữa nếu bên cạnh mình có vài thị vệ mặc đồ Vân quốc thường xuyên ra ra vào vào khách điểm, nhất định là rất khoa trương. Còn không bằng lấy ra chút tiền, mua một tòa nhà ở vị trí hẻo lánh, như vậy làm chuyện gì cũng tiện lợi hơn, mà hẳn thì không thiếu tiền.

Bất quá Úy Trì Bắc Thành từ nhỏ đã sống trong cầm y ngọc thực, dĩ nhiên sẽ không giống những nhà bình thường khác, cuộc sống thật sự quá đơn sơ. Trước khi hắn vào ở đây, cũng đã phái người quét dọn qua một lần, lại bảo người ta dựa theo thói quen của mình là bài trí rất nhiều thứ.

Dây leo quấn quanh một cái giá trong viện, làm ra một mảnh mát mẻ, dưới dàn dây leo là một bộ bàn ghế đá, mà trên ghế đó có một hồng y nam tử đang ngồi, trong tay hắn cầm một quyển binh thư, tĩnh tế đọc, hơn nữa trong đầu còn không ngừng diễn luyện các loại binh pháp.

Hắn là Úy Trì Bắc Thành.

Thật ra Úy Trì Bắc Thành được cho mỹ nam đệ nhất đệ nhị, lúc ở Vân quốc, có thiếu nữ còn chưa kết hôn từng lớn mật đi theo Úy Trì Bắc Thành cầu yêu, các nàng nghĩ cho dù trở thành thị thiếp của Trấn Bắc vương cũng là một chuyện tốt. Đáng tiếc năm nay Úy Trì Bắc Thành năm nay đã hai mươi sáu nhưng không có thể tử, trong phủ cũng không có một thị thiếp nào. Hoàng đế Vân quốc từng muốn tứ hôn cho hắn, nhưng lại bị hắn khéo léo từ chối, lúc ấy không biết có bao nhiêu danh môn khuê tú nắm cổ tay thờ dài không thôi.

Đại khái là vì hằng năm chinh chiến sa trường, Úy Trì Bắc Thành có một nước da màu tiểu mạch trắng kiện, hơn nữa cơ thể hắn thập phần cân đối, dáng người cao, thoát nhìn có vài phần khêu gợi. Hồng sắc y phục (màu đỏ nhạt mọi người) trên người hắn giống như hòa diễm mãnh liệt, bốc cháy mạnh mẽ, làm cho người nhìn không hề có cảm giác được hồng y có nữ tính, ngược lại còn cảm thấy hắn đầy khí phách nam tử hán, bẩm sinh hắn đã thích hợp với màu đỏ như vậy rồi.

Đầu tóc của hắn đen như gỗ đàn hương, dài tới bả vai, dưới sự phụ trợ của một thân xiêm y đỏ rực, có một vẻ mỹ lệ như dùng bút vẽ thành. Đường nét ngũ quan trên khuôn mặt mười phần lãnh ngạnh (lạnh lùng cứng rắn), nhưng cũng vô cùng tinh xảo, giống như được điêu khắc mà thành, có một loại cảm giác rất lãnh khốc. Tai trái của hắn đeo một chiếc khuyên tai, có hình dáng giống la bàn, hoàn toàn là được tạo ra từ vàng, ở trên có khắc văn tự cổ xưa thần bí. Đây là dấu hiệu của hoàng thất Vân quốc, chỉ có nam tử mới được đeo, mà địa vị khác nhau, hình dáng của khuyên tai cũng khác nhau. Úy Trì Bắc Thành đeo la bàn hoàng kim, là dấu hiệu gần với hoàng đế Vân quốc.

"Ca!" Một giọng nói đáng yêu từ cửa truyền vào, không bao lâu sau, một hồng y thiếu nữ bước đến bên cạnh Úy Trì Bắc Thành, ngồi xuống đối diện hắn.

Úy Trì Nhi tuy rằng kiêu căng, nhưng đối với đại sự thì vẫn biết chừng mực, nàng biết thân phận của các nàng không thể bại lộ, cho nên sau lần huênh hoang trước, liền thay thành trang phục Mặc quốc, chẳng qua vẫn là một thân hồng y.

Úy Trì Nhi thần bí nháy mắt mấy cái với ca của mình, "Ta vừa mới ra ngoài một chuyến, ca đoán xem ta nghe được gì?"

Úy Trì Bắc Thành buông quyển sách trên tay, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Úy Trì Nhi, "Nói người bớt ra ngoài, người lại không nghe lời?"

Úy Trì Nhi được đại ca Úy Trì Bắc Thành nhà mình nuôi lớn, dĩ nhiên hiện tại đại ca cũng không thật sự tức giận, liền cười hi hi, "Ai nha, ta vài ngày không ra ngoài, thật sự là buồn muốn chết."

Úy Trì Bắc Thành đối với muội muội của mình thật sự có chút bất đắc dĩ,

«Được rồi, nói đi, người nghe được cái gì?"

Úy Trì Nhi thần bí chớp chớp mắt, "Ta nói cho ca a – Phượng vương Lãnh Hàn Băng kia... không ngờ lại thích đệ nhất công tử Thần Phong quốc Dạ Thần!" (tg: ặc lại thêm một tin đồn nhảm nữa @@)

"Dạ Thần?" Úy Trì Bắc Thành sững sờ một chút, thật không ngờ thế giới lại nhỏ như vậy.

Hắn và Dạ Thần, tuy không phải là người cùng một quốc gia, nhưng cũng xem như là hảo bằng hữu. Bọn họ biết nhau vì hai vị sư phụ, sư phụ của Dạ Thần là Huyền Nhiên chân nhân, mà sư phụ của Úy Trì Bắc Thành hẳn là sư huynh của Huyền Nhiên chân nhân, Huyền Hoàng chân nhân. Hai vị sư huynh đệ này đấu nhau cả đời, ai cũng không phục ai, cuối cùng tự bồi dưỡng một đệ tử, sau đó thông qua đệ tử để so thắng bại.

Ai ngờ Dạ Thần và Úy Trì Bắc Thành từ nhỏ đã bắt đầu so đấu, nhưng vẫn không phân ra thắng bại. Bất quá hai người bởi vì đều không ý vào sư phụ mà sinh ra một ít đồng cảm, trong lúc vô ý, lại trở thành hảo bằng hữu. Sau hai người trở về quốc gia của mình, ít liên lạc, nhưng tình nghĩa kia thì không hề giảm chút nào.

Nhưng lần này Úy Trì Bắc Thành đến Nguyệt quốc là để tìm hiểu tình hình đối thủ, nên cũng không đi tìm Dạ Thần.

Bất quá hắn hoàn toàn không ngờ tới, tân Phượng vương mà hắn một lòng muốn thăm dò lại có ý với Dạ Thần.

Nghĩ đến đây, Úy Trì Bắc Thành không nhịn được nở một nụ cười trên tức.

"Đúng rồi, ca, đêm nay hội hoa đăng chính thức bắt đầu, nghe nói còn có múa đèn rồng nữa, chúng ta... đi ra ngoài xem được không nha? Đêm nay nhiều người như vậy, chúng ta cũng có thể thuận tiện hỏi thăm tin tức về Lãnh Hàn Băng." Úy Trì Nhi đầy mong chờ nhìn Úy Trì Bắc Thành.

Úy Trì Bắc Thành bất đắc dĩ, "Ta thấy là người muốn ra ngoài chơi thì đúng hơn."

"Hắc hắc, bị ca đoán ra rồi." Úy Trì Nhi thè lưỡi, nàng đưa tay ra giữ chặt tay Úy Trì Bắc Thành, nhẹ nhàng lay, hết lời van xin, "Ca, chúng ta làm tổ trong phòng đã mấy ngày rồi, ra ngoài dạo chơi đi, chỉ cần thay y phục Nguyệt quốc là không ai có thể nhận ra chúng ta, yên tâm đi, ca!"

Úy Trì Bắc Thành do dự một chút, vẫn đáp ứng Úy Trì Nhi.

Lúc này, tại Thanh Nguyệt các ở Vị Ương cung, một chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi dạt ở giữa hồ Tĩnh Hàn, thuyền nhỏ này mới làm xong hai ngày trước, còn chưa sơn màu lên, vẫn duy trì màu gỗ thô, không phải là quá đẹp, nhưng lại mang một phong cách cổ xưa.

Bên trong thuyền nhỏ có một người nằm, nàng một thân huyền sắc xiêm y, tay áo trải ra trên thuyền nhỏ, ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu ra hào quang màu vàng, đó là hoa văn được thêu chìm trên y phục của nàng. Nàng gối đầu lên cánh tay, lười biếng nhắm nửa con mắt, ánh mặt trời chiếu làm nàng buồn ngủ.

Thanh Huyền và Phù Nhi cùng đứng ở ven hồ Tĩnh Hàn, nhìn thuyền nhỏ trong hồ, nhìn chủ tử nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chủ tử nhà nàng, tùy hứng đến cực điểm, lúc ngủ trưa mấy ngày trước đột nhiên cảm thấy nhuyển thác ngủ không thoải mái, lại vừa lúc nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hồ Tĩnh Hàn sóng gợn lăn tăn. Vì thế nàng liền ra lệnh thợ thủ công gấp gấp chế tạo thuyền nhỏ, còn ở trên thuyền nhỏ lót nhuyển đệm (nệm mềm), nhuyển đệm là dùng chỉ vàng thêu với gấm Tô Châu, nằm ngủ ở trên hoàn toàn không có cảm giác bên dưới là gỗ cứng, ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

Hiện tại là mùa đông, gió vừa hợp cũng không lớn, khẽ thổi qua, mặt hồ dao động một chút, thuyền nhỏ liền dựa vào gợn sóng trên mặt hồ mà nhẹ nhàng trôi, có thể nói là thoải mái đến cực điểm.

Thuyền nhỏ là hôm qua làm ra, kết quả là hôm nay lúc chủ tử ngủ trưa, liền sai người nâng thuyền đặt bên hồ, tự mình lên nằm, bên người còn có một bình rượu bích đào. Nhưng thuyền nhỏ rất chật, giống như trừ Lãnh Hàn Băng ra thì không chứa thêm được người nào nữa, vì thế Phù Nhi và Thanh Huyền chỉ có thể ở bên hồ nhìn bóng dáng chủ tử ở phía xa.

Hơn một tháng trước bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ, hôm qua Thanh Huyền đã trở về, hơn nữa còn thành công đem vật kia trở về.

Đó là một cái hòm không chút thu hút, giống như một cái hộp gỗ được tùy tiện lấy mấy miếng ván làm nên, ngay cả nước sơn cũng loang lổ không chịu

nỏ, hòm chỉ có mặt trước mới có một chút hoa văn, thoạt nhìn giống như tiểu hải tử tùy tiện vẽ, thô ráp vô cùng, mà những chỗ khác thì lại rất giản dị.

Chỉ sợ không ai nghĩ đến, một cái hòm như vậy lại chính là bảo vật truyền thuyết mà mỗi người trên giang hồ đều khát vọng.

Nếu không phải sau khi Thanh Huyền có được hòm này, dùng lửa đốt, lại để ngâm nước, thậm chí còn dùng cả kiếm chém sắt như chém bùn, nhưng không thể làm hòm gỗ thô ráp này tổn hại chút nào, nàng biết, hòm này tuyệt đối là đồ thật ! Mà bên trong, chính là bảo vật mà mỗi người đều muốn có.

Bề ngoài kinh khủng như vậy đại khái chính là để che dấu ánh sáng rực rỡ của bảo vật, che dấu thể này mới có thể khiến cho người trong giang hồ tìm kiếm mấy trăm năm cũng không tìm ra.

Bất quá, mấu chốt mở ra hòm này chính là hoa văn ở mặt trước hòm.

Bởi vì có một lần Thanh Huyền vô tình cầm hòm này ngăn người dưới trăng, thế nhưng phát hiện thứ hoa văn tầm thường, thậm chí có thể nói là xấu xí kia thế nhưng tán ra ánh sáng rực rỡ, làm cho người ta cảm thấy thần bí khó tả.

Chẳng qua, sau đó Thanh Huyền lại thử qua vô số lần, nhưng vẫn không tìm ra biện pháp mở hòm, cuối cùng chỉ có thể thất vọng buông tha, đem nó về cho chủ tử. Thanh Huyền vốn muốn trực tiếp lấy bảo vật để tranh công, không ngờ vẫn thua một bước.

Lúc Lãnh Hàn Băng cầm hòm, cũng không có vẻ đặc biệt cao hứng, chỉ miễn cưỡng đánh giá hòm trong một lát, sau đó liền quăng qua một bên.

Thanh Huyền thấy chủ tử không cao hứng như tưởng tượng, trong lòng có chút mất mát. Bất quá, Lãnh Hàn Băng đứng dậy đi về phía trước, vỗ vỗ bả vai Thanh Huyền, nói một câu, " Vất vả rồi ". Thanh Huyền liền cảm thấy khổ cực gì cũng không đáng quan tâm nữa, lập tức khôi phục tâm trạng phấn khởi lúc trước.

Thời gian ngủ trưa thường ngày của Lãnh Hàn Băng vừa mới hết, nàng liền lập tức mở mắt, nằm một lát rồi ngồi dậy xếp bằng trên thuyền nhỏ, đưa tay ra rót một ly rượu hoa bích đào, từ từ uống hết.

Mà thuyền nhỏ dưới thân nàng cũng bị nội lực điều khiển, chậm rãi lướt về phía bờ hồ.

Thuyền nhỏ dừng ở ven hồ, Lãnh Hàn Băng cũng đã uống xong ly rượu bích đào. Nàng đem bầu rượu cùng ly rượu cho Phù Nhi, đứng dậy, mũi chân điểm nhẹ, liền nhảy lên bờ.

Thanh Huyền nhìn sườn mặt Lãnh Hàn Băng, tùy tiện hỏi, " Chủ tử, đêm nay chúng ta đi hội hoa đăng sao ? " Nói thật, nàng rất là muốn đi, nhưng mà chủ tử tính tình lười nhác, không biết có thể đồng ý không.

" Hội hoa đăng ? " Lãnh Hàn Băng nghiêm túc suy nghĩ, sau gật gật đầu, " Được "

Dù sao ở trong cung cũng rất nhàm chán, còn không bằng đi ra ngoài một chút.

Thấy Lãnh Hàn Băng đồng ý, Thanh Huyền cao hứng muốn nhảy dựng lên – nàng tính tình phóng khoáng, thích chơi đùa.

Phù Nhi nhìn Thanh Huyền, bất đắc dĩ lắc đầu nàng thật không hiểu nổi người muội muội này nữa.

Tết Nguyên Tiêu Nguyệt quốc, hội hoa đăng luôn luôn náo nhiệt, mà nay năm hội đèn lồng so với năm rồi còn náo nhiệt hơn hẳn. Đi trên đường, trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình vui vẻ, bất luận người nào đi ở trong đó, đều bị loại này cảm xúc này cuốn hút, không tự giác đứng lên nhảy nhót .

Các thiếu niên thiếu nữ , tay cầm hoa đăng ngọc lưu ly, xuyên qua đám người, tìm kiếm một nửa của chính mình .

Rất nhiều người yêu nhau , đều là vì ở tết Nguyên Tiêu hội đèn lồng quen biết nhau .

Lúc người cầm hoa đăng , xuyên qua đám người, bỗng nhiên quay đầu, người nọ đứng ngay nơi ngọn đèn tàn . Hai mắt gặp nhau , đó là cả đời.

Nhìn bóng dáng chủ tử đi ở phía trước , Thanh Huyền đột nhiên có chút hối hận vì đã để chủ tử tham gia hội hoa đăng .

Một đường đi tới, khí thế chủ tử tỏa ra , làm mỗi người chung quanh đều lui lại, còn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn ba người các nàng, khiến cho các nàng quá thực như đi tuần tra , làm người khác chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Nếu là ngày thường thì thật là hoàn hảo, nhưng hiện tại lại là hội hoa đăng a, cả biển người, những người khác đều nhường đường các nàng, kết quả cơ hồ tất cả mọi người đều chú ý tới các nàng .

Mà không chỉ như thế , bởi vì hôm nay chủ tử mặc nam trang, thoạt nhìn hoàn toàn là một công tử tuyệt vời trong cuộc đời ô trọc mà , làm cho người khác chỉ nhìn thoáng qua cũng đều mê muội, nếu không khi chủ tử mặc nam trang làm sao được gọi là ‘Giang hồ đệ nhất công tử ‘ ?

Kết quả, những nữ tử tay cầm hoa đăng, muốn ra ngoài tìm ý trung nhân, đều nhìn về hướng chủ tử . Một ít người có lá gan lớn hơn , còn trực tiếp đi lên, muốn cùng chủ tử tiếp xúc gần gũi. Tuy rằng chủ tử không nói gì, Thanh Huyền cùng Phù Nhi cũng vẫn là động thủ chặn lại những nữ tử lớn mật muốn nhảy vào ôm ấp này.

Các nữ tử đi theo sau vị công tử này trong lòng rất là khó chịu với Thanh Huyền và Phù Nhi, cũng tức giận với việc hai người động thủ đẩy mình ra ngoài,

liền ở một bên nhỏ giọng oán hận.

Một người không tính cái gì, hai người cũng không tính cái gì, ba người vẫn là không tính cái gì..... Nhưng là hình như có tới mười người đấy ? Hai mươi người đấy? Ba mươi người đấy?

Nhưng là Thanh Huyền cùng Phù Nhi lại không có khả năng thật sự cùng nữ tử bình thường so đo, cũng không thể lấy kiếm để trên cổ ra dấu cho các nàng cảm niệm. Lãnh Hàn Băng lại không có để ý việc này. Vì thế một đường này, có thể nói Thanh Huyền và Phù Nhi lỗ tai muốn đóng kín luôn rồi.

Với tính tình phóng khoáng như Thanh Huyền còn chịu không nổi, huống chi là Phù Nhi trầm tĩnh lạnh nhạt, sắc mặt cũng dần trở nên có chút khó coi.

Đi đến kinh thành Nguyệt quốc, từ trong thành xuyên qua thành nguyệt hà, ngay tại thời điểm đi đến bờ sông, Thanh Huyền trước mắt đột nhiên sáng ngời, lập tức tiến lên phía trước Lãnh Hàn Băng, thấp giọng nói: “Chủ tử! Chủ tử! Người xem nơi đó! Có thuyền hoa a!”

Lãnh Hàn Băng nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, quả nhiên thấy bên kia sông có một chiếc thuyền hoa khéo léo tinh xảo cập bến.

“Ân, nơi này quả thật có chút chen chúc, chúng ta đi thuyền hoa đi.”

Lãnh Hàn Băng quyết định, ba người lập tức hướng thuyền hoa đi đến.

Chủ nhân của chiếc thuyền Hoa thoát nhìn là một lão nhân mặc áo xanh, thấy Lãnh Hàn Băng ba người đi tới, liền hướng các nàng lộ ra nụ cười hiền lành.

“Lão nhân gia!” Thanh Huyền cười hi hi đi lên, đem một khối bạc vụn đưa cho lão nhân áo xanh, “Có thể mang bọn ta đi một vòng được không?”

“Đương nhiên có thể!” lão nhân áo xanh liền đáp ứng, cười ha ha nói, “Mau lên đây đi!”

Thanh Huyền nhảy lên thuyền đầu tiên, Lãnh Hàn Băng cũng theo đi lên, bước chân không nhanh không chậm, thoát nhìn rất là tùy ý, nhưng thân thuyền không hề có chút lay động nào bởi động tác của nàng, từng bước một, nhẹ như lông chim.

Lão nhân áo xanh chủ chiếc thuyền Hoa nhìn thấy động tác của Lãnh Hàn Băng, trên mặt ý cười càng tăng, đáy mắt lướt qua một chút tinh quang.

Ngay tại thời điểm Phù Nhi đang chuẩn bị theo sau, cách đó không xa lại truyền đến một cái thanh âm xinh đẹp

“Từ từ!”

Phù Nhi quay đầu vừa thấy, liền gặp một cái hồng y thiếu nữ, cước bộ nhẹ nhàng hướng bên này chạy tới, đi cùng là nam tử đồng dạng mặc xiêm y lụa đỏ, hai người ngũ quan hình dáng rất giống nhau, vừa thấy liền biết là huynh muội.

“Có chuyện gì sao?” Phù Nhi thu hồi động tác chuẩn bị lên thuyền, khoanh tay đứng ở nơi đó, ôn hòa nhìn thiếu niên chạy tới trước mặt, thanh âm không có một tia phập phồng.

Hồng y thiếu nữ hẳn là người tập võ, chạy một đoạn dài như vậy cũng không thấy nàng mệt, mặt không đỏ, cũng không có thở gấp, nàng đối với Phù Nhi, theo bản năng muốn bày ra một bộ dáng cao ngạo, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu vụng trộm nhìn đại ca ở phía sau, nàng đem bộ dáng cao ngạo thu lại, khách khách khí khí nói: “Xin hỏi các người có mấy người a?”

Nếu là ở Vân quốc, các công tử quý tộc nghe Hồn Thế Ma Vương tiểu quận chúa nói ra chữ ‘Thỉnh’ này, e rằng toàn thân đều sợ tới mức ứa ra mồ hôi lạnh. Phải biết rằng, ở trong mắt vị quận chúa này, chỉ cần nàng muốn thì nhất định trở thành của nàng, làm sao có cái đạo lý khách khí?

Đúng vậy, hồng y thiếu nữ chính là Úy Trì Nhi, mà đi theo phía sau nàng, chính là Úy Trì Bắc Thành.

Phù Nhi cảm thấy vấn đề này không có gì quan trọng lắm, cũng không có giấu diếm: “Ba người.”

“Ba người a..... Chúng ta có thể đi cùng nhau không?” Úy Trì Nhi chớp mắt nhìn

Phù Nhi cũng không có bởi vì Úy Trì Nhi cố ý biểu hiện hành động thân mật mà trở nên có cái gì bất đồng, thân nhiên nói: “Ta bắt quá là chỉ là nô tỳ, việc này phải nghe chủ tử phân phó. Bắt quá chủ tử của ta không thích cùng người ngoài chung đụng.”

Những lời này khi nói ra, thực rõ ràng là cự tuyệt.

Úy Trì Nhi nhú nhú mày, ngược lại nhìn về phía áo xanh lão nhân nói: “Lão nhân gia! Các nàng vừa rồi đưa người bao nhiêu tiền? Ta trả gấp đôi! cho bọn ta cùng lên thuyền đi!” Ngực khí của nàng hiện tại có chút bá đạo nói.

“Trì Nhi!” Thanh âm của Úy Trì Bắc Thành từ phía sau truyền đến.

Úy Trì Nhi rút lui đầu, thức thời ngậm miệng lại.

Úy Trì Bắc Thành đi đến bên người Phù Nhi, ôm quyền theo lễ nghi giang hồ nói: “Vị tiểu thư này, xá muội thật sự đối với thuyền Hoa cảm thấy thật hứng thú, nhưng hiện tại chỉ còn một chiếc thuyền Hoa này, có thể thông báo chủ tử nhà người, đồng ý cho chúng ta cùng nàng ngồi chung một con

thuyền Hoa này không ?”

Thái độ hần tao nhã, ôn hòa có lẽ, ai có thể tưởng tượng nam nhân thế này nhưng lại có thể cầm trường kiếm ở trên chiến trường vùng đao chém địch đâu?

Úy Trì Bắc Thành, khi mặc chiến bào vào , cầm lấy chiến kiếm, ở trên chiến trường – khi đó sẽ trở thành nam nhân vương giả !

“Cho bọn họ vào đi.” Bên trong thuyền hoa truyền đến thanh âm miễn cưỡng của Lãnh Hàn Băng

Nghe thấy thanh âm, Úy Trì Nhi sai lệch nghiêng đầu, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, cũng là trong khoảng thời gian ngắn nhớ không nổi là ở nơi nào đã nghe qua .

“Như vậy, liền đa tạ .” Úy Trì Bắc Thành cách thuyền Hoa, thi lễ nói .

Phù Nhi thấy chủ tử đồng ý , cũng không có nhiều lời, lập tức lên thuyền

Úy Trì Nhi cũng vội vàng theo đi lên.

Nhìn muội muội mang bộ dáng vội vàng, Úy Trì Bắc Thành lộ ra một cái nụ cười bất đắc dĩ sùng nịch , sau đó cũng bước trên thuyền Hoa, hơn nữa đưa lão nhân áo xanh hai khối bạc vụn:“Lão nhân gia, phiền toái .”

“Không sao, không sao.” lão nhân áo xanh cười đến hòa ái.

Úy Trì Bắc Thành nhìn lão nhân, nhất thời sùng sốt, tự nhiên cảm thấy lão nhân bình thường này, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc .

Nhưng cảm giác này chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh liền biến mất, vì thế Úy Trì Bắc Thành liền cho rằng bất quá chính mình có ảo giác, lắc đầu đi vào khoang thuyền .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“A! Như thế nào sẽ là người!” Úy Trì Nhi chỉ vào bóng dáng đang lười biếng nằm nghiêng trên nệm thấp chiếc thuyền Hoa, sợ hãi kêu ra tiếng, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Ở trong mắt nàng , đại ca của nàng Úy Trì Bắc Thành vốn cường đại như thế , không gì làm không được, như thế nào chỉ trong một chiêu liền bại dưới tên nam tử thần bí mặc xiêm y huyền sắc kia đâu? Lúc này lại nhìn thấy tên nam tử này xuất hiện, trong lòng Úy Trì Nhi tràn đầy không phục.

Ngày đó nam tử này chiến thắng đại ca mình, nhất định là do đầu cơ trục lợi (lợi dụng cơ hội) mà thôi!

Nghe được lời vừa quát của Úy Trì Nhi, Lãnh Hàn Băng theo bản năng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại phát hiện trong trí nhớ của nàng cũng không biết người như hồng y thiếu nữ . Vì thế nàng rất nhanh thu hồi tầm mắt, cúi đầu đưa nghịch điểm tâm vừa mới được Thanh Huyền ở trong bao quần áo lấy ra , lấy một khối điểm tâm, chậm rì rì bỏ vào trong miệng, một bộ dáng nhàn nhã .

“Này! Người có nghe hay không hả !” Thấy Lãnh Hàn Băng căn bản không có để ý tới chính mình, Úy Trì Nhi tức giận đến đỏ mặt, nâng tay lên nghĩ muốn đi chụp bả vai của Lãnh Hàn Băng .

Ngồi ở trước người Lãnh Hàn Băng , Thanh Huyền như thế nào có khả năng làm cho nàng thực hiện được, ở khoảnh khắc Úy Trì Nhi vươn tay, Thanh Huyền nhanh nhẹn lập tức liền xuất hiện ở trước mặt Úy Trì Nhi, che ở phía trước chủ tử nhà mình .

“Làm gì?!” Úy Trì Nhi liếc mắt nhìn Thanh Huyền một cái, một bộ dáng khinh thường “Tránh ra cho ta !”

Thanh Huyền hừ hừ hai tiếng:“Người không phát hiện chủ tử nhà ta căn bản là không biết người sao? Người tiếp cận để làm chi!”

“Cái gì không biết ta ! Lúc trước hần còn đánh đại ca của ta đấy!” Úy Trì Nhi chỉ vào Lãnh Hàn Băng khẽ kêu nói.

Thanh Huyền khinh miệt liếc mắt nhìn nàng một cái:“Chủ tử nhà ta đánh quá nhiều người đi, ai nàng cũng không biết!”

“Người.....” Úy Trì Nhi gấp đến độ mặt đỏ lên, lại không biết phản bác như thế nào “Ta cái gì ta?” Thanh Huyền bộ dáng nhanh nhẹn miệng nói.

“Người không nói lý!”

“Nga, người nói bất quá ta liền biến thành không thể nói lý đi?” Thanh Huyền miệng lưỡi sắc bén, e rằng chỉ có trước mặt Lãnh Hàn Băng mới có thể bại lui thôi.

Lúc Uy Trì Bắc Thành và Phù Nhi lần lượt đi vào, đã thấy bộ dáng khắc khổ không ngừng của Uy Trì Nhi cùng Thanh Huyền.

Ngay cả Uy Trì Bắc Thành đều có chút kinh ngạc, nguyên bản quân chúa Uy Trì Nhi ở Vân quốc kiêu ngạo ương ngạnh mỗi người nhìn thấy đều phải nhượng bộ lui binh, hiện tại ở trước mặt một cô nương mặc quần áo nô tì, cư nhiên mặt đỏ lên lại không thể phản bác được một câu?

“Trì Nhi, im lặng.” Uy Trì Bắc Thành nhíu mày, trầm giọng nói.

Uy Trì Nhi quay đầu nhìn đến đại ca nhà mình, tuy rằng trong lòng có chút không phục, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thùng thùng chạy về bên người đại ca nhà mình, thuận tiện hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thanh Huyền một cái.

Thanh Huyền làm sao sẽ sợ ánh mắt của nàng, đối với chuyện tình chính mình dùng “Trí tuệ” để chiến thắng hồng y tiểu cô nương, nàng cảm thấy rất là đắc ý.

Lúc này, thân thuyền đột nhiên run lên -- thuyền Hoa đi dọc theo đường sông nguyệt hà, chậm chậm trôi đi. Cửa sổ màu son ở hai bên thuyền hoa đều được mở ra, từ cửa sổ có thể nhìn thấy ngã tư đường phồn hoa ở hai bờ Ngân Hà, đủ loại hoa đăng xinh đẹp được treo trên đường, đem toàn bộ kinh thành Ngân quốc chiếu sáng như ban ngày.

Nhìn nhiều nhân ảnh như vậy ở trước mắt chính mình lúc ẩn lúc hiện, Lãnh Hàn Băng trong lòng có chút bức bối, liền mở miệng nói: “Ngồi xuống.”

Thanh âm thản nhiên, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng khí thế lại như thủy triều hướng chung quanh tán đi.

Mới vừa rồi vẫn còn bộ dáng đắc ý, Thanh Huyền nhanh chóng thu liễm, lập tức ngồi xuống, tay chân đều ngoan ngoãn cất kỹ, bộ dáng cúi đầu như một thực nữ khuê tú. Phù Nhi cũng không dám phản bác, hơi hơi gạt đầu, động tác tao nhã ngồi xuống.

Mà hai huynh muội Uy Trì Bắc Thành Uy Trì Nhi, nghe được Cung Lãnh Hàn Băng nói như vậy, không biết vì sao cảm giác lạnh cả người, Uy Trì Bắc Thành cảm giác hoảng hốt, đứng ở trước mặt, người trước mặt giống như vị mà hắn bình sinh kính sợ, cũng là phụ vương mà hắn khát khao nhất, cũng chính là... tiền nhiệm Trấn Bắc vương Vân quốc! Đã từng là truyền kỳ của Vân quốc! Từng là chiến thần Vân quốc!

Lúc còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, hắn đã ngồi xuống vị trí đối diện Lãnh Hàn Băng

Chờ hắn phục hồi lại tinh thần, xoay người vừa nhìn, Uy Trì Nhi tuy rằng khe khẽ lầu bầu một trận, nhưng ngồi xuống còn sớm hơn hắn.

Trên mặt Uy Trì Bắc Thành thoát nhìn không gọn chút sợ hãi, nhưng trong lòng đã sớm dâng lên sóng to gió lớn -- tiểu thiếu niên này, đến tốt cùng là người phương nào? Không chỉ có thể trong vòng một chiêu đánh bại chính mình, lại còn khiến mình cảm thấy sợ hãi như vậy...

Toàn bộ khoang thuyền nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Thuyền Hoa thông thả đi tới, dưới sự yên tĩnh này, mọi người thậm chí có thể cảm giác được mặt nước gọn sóng bập bênh, đập vào mặt là làn sương mù mờ mờ, cùng tạo nên một hương vị đặc biệt của nước.

Bất quá im lặng như vậy cũng không duy trì lâu.

“Oa! Thật xinh đẹp a!” Uy Trì Nhi cùng Thanh Huyền không hẹn mà cùng nhào tới bên cạnh cửa sổ màu son, về mặt kinh ngạc nhìn cảnh đẹp hội hoa đăng bên ngoài, này đèn đuốc, chiếu vào trên mặt nước, phác họa nên một bức tranh cuộn cảm tử ưu mỹ.

Uy Trì Nhi cùng Thanh Huyền bởi vì hai người không hẹn mà cùng làm một động tác, liếc nhau, sau đó đều xi bật cười một tiếng.

Tình bằng hữu của nữ nhân, có đôi khi chính là kỳ quái như vậy.

Hai người vừa mới cãi nhau ầm ĩ, vậy mà bây giờ lại thân thiết bùng một mâm lạc nóng hổi, ghé vào bên cạnh cửa hồ thuyền hoa, cười kì kì nhìn cảnh đêm xinh đẹp, nhỏ nhỏ trò chuyện gì đó.

Uy Trì Bắc Thành cảm thấy thật kinh ngạc, hắn thật không ngờ tiểu muội kiêu căng nhà mình, cư nhiên có thể gặp được bằng hữu chơi thân! Bất quá, tựa hồ như vậy cũng không sai.....

Phù Nhi lạnh nhạt, trên mặt cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, liền ngay cả lưỡi biếng như Lãnh Hàn Băng đang nằm nghiêng ở nhuyễn tháp, cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn họ một cái.

Đột nhiên, thân thuyền hung hăng chấn động, dường như có cái gì đó rơi lên trên thuyền hoa. Tiếp theo, một thanh âm vang lên, một trường kiếm trắng như tuyết theo đỉnh chớp khoang thuyền thẳng tắp xuyên vào.

Năm người trên thuyền hoa, ai cũng biết võ công, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đâm đến, nhanh chóng né tránh một kiếm này. Nhưng Lãnh Hàn Băng, như trước nằm ở nhuyễn tháp, híp mắt lại, động tác đều không có động một chút nào.

“Người nào!” Phù Nhi mày nhíu lại, lớn tiếng quát, bóng dáng nháy mắt nhảy lên, theo trong khoang thuyền bay ra ngoài, “Thanh Huyền, bảo hộ chủ tử!”

Thanh âm của nàng từ ngoài thuyền Hoa truyền đến.

Rất nhanh, nàng liền cùng đối phương chiến đấu cùng một chỗ.

Uý Trì Bắc Thành trong lòng thầm kêu không tốt -- những người này khẳng định là tới tìm hấn, thật không ngờ tung tích hấn cư nhiên bị bại lộ!

Thân là Vân quốc Trấn Bắc vương, không chỉ nói Nguyệt quốc cùng Bạch quốc, cho dù là ở trong Vân quốc, cũng có rất nhiều người muốn tính mạng của hấn! Hiện tại tung tích hấn bại lộ, lại không biết sẽ có bao nhiêu thích khách sát thủ, cuồn cuộn không ngừng mà tìm tới cửa!

Uý Trì Bắc Thành cũng không sợ chính mình sẽ bị thương, sẽ vứt bỏ tánh mạng, hấn là sợ phiền toái!

Cứ như vậy, nhiệm vụ của hấn trên cơ bản cũng ngâm nước nóng!

Nghĩ đến đây, Uý Trì Bắc Thành trong lòng dâng lên lửa giận lờ mờ, cũng nhanh chóng phi thân ra, chuẩn bị giải quyết nhanh mấy tên thích khách này.

Mất không thấy tâm sẽ không phiền.

Đối mặt với chuyện như vậy, thái độ Uý Trì Nhi không phải hoảng sợ, mà ngược lại là hưng phấn.

Phải biết rằng trước đây lúc gặp thích khách, đại ca vĩnh viễn để cho đám thị vệ thủ hộ nàng, căn bản không cho nàng ra tay. Trừ khi mới biết nàng muốn xông lên, cùng thích khách đánh nhau một phen tới cỡ nào! Hiện tại gặp cơ hội này, nàng còn không mau xông lên!!

Uý Trì Bắc Thành phi thân ra ngoài xong, Uý Trì Nhi cũng nhanh chóng đi theo, trên tay còn cầm roi bảo bối của nàng.

Cuối cùng, ở lại thuyền hoa cũng chỉ còn Lãnh Hàn Băng và Thanh Huyền.

Chiến đấu trên thuyền hoa, mặc dù hội hoa đang náo nhiệt, động tĩnh nơi này không thể khiến mọi người chú ý, nhưng cũng có một ít người mắt sắc thấy được.

Lão nhân áo xanh đứng ở đuôi thuyền, vốn là một người rất nhàn nhả bình tĩnh, nhưng nhìn một đám thích khách không hiểu từ đâu tới này, hoảng loạn nhảy vào trong nước, chuồn.

Thích khách đến lần này ước chừng có mười ba tên, nhưng võ công bọn chúng cũng không phải đặc biệt cao cường, cho nên không bao lâu sau, mười ba tên này đã bị Phù Nhi, Uý Trì Bắc Thành, Uý Trì Nhi giải quyết xong, nói cho chính xác, trong đó có mười hai người đều là Phù Nhi và Uý Trì Bắc Thành giải quyết, Uý Trì Nhi chỉ hạ được một tên, lại còn bị thương, ngay cả mạng nhỏ thiếu chút cũng đánh mất, nếu không phải đại ca nàng thuận tay giúp nàng, chỉ sợ chủ thủ của đối phương đã cắt qua yết hầu của nàng rồi.

Không phải vì võ công Uý Trì Nhi không cao, đánh không lại thích khách, mà do kinh nghiệm thực chiến của nàng quá ít, lúc luyện tập bình thường ở Vân quốc, đối thủ lại luôn nhường nàng, mới khiến cho nàng ngày càng tâm cao khí ngạo. Cho dù người đánh không bằng võ công của nàng, dần dần nàng sẽ lộ ra sơ hở, chỉ cần kinh nghiệm đối phương hơi phong phú một chút, có thể chống đỡ một thời gian là đủ để bắt lấy sơ hở của nàng, đánh bại nàng.

"Trì Nhi, ai cho ngươi đi ra!" Nhìn thấy Uý Trì Nhi bị đao đã thương, Uý Trì Bắc Thành lại đau lòng mà tức giận, quay đầu lại liền gầm lên với Uý Trì Nhi.

Uý Trì Nhi rút đầu, nhỏ giọng giải thích, "Muội không nhịn được thôi..."

"Nhưng ngươi cũng phải xem mình có năng lực như vậy không chứ!" Uý Trì Bắc Thành nghĩ đến nếu như vừa rồi mình không giúp Uý Trì Nhi, chỉ sợ chủ thủ của thích khách kia đã cắt vỡ yết hầu nàng, hiện tại nàng cũng đã sớm biến thành một khối thi thể, trong lòng liền tức giận không biết trút đầu, "Ngươi không nhịn nổi thì ghen lại! Bây giờ nhìn vết thương trên người xem! Ngươi có biết vừa rồi chút nữa là mất mạng không!"

"Muội... muội..." Bị đại ca răn dạy một trận, Uý Trì Nhi trong lòng rất khó chịu, cúi thấp đầu không thèm nói lại, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Uý Trì Bắc Thành nhìn thấy bộ dáng Uý Trì Nhi thế này, trong lòng cũng mềm đi vài phần, cơ bản tức giận đều tiêu hết, cũng không quát nàng nữa, lôi nàng từ chóp thuyền hoa nhảy đến đuôi thuyền.

Phù Nhi cũng nhảy xuống theo.

"Thực xin lỗi, khiến cô nương thêm phiền toái." Uý Trì Bắc Thành áy náy nâng tay lên xin lỗi Phù Nhi.

Khuôn mặt Phù Nhi vẫn nghiêm túc, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, "Ta không phải vì cứu ngươi, mà là vì bảo hộ chủ tử của ta." Nói xong, nàng tiến vào khoang thuyền.

Uý Trì Bắc Thành lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Lúc quay đầu nhìn Uý Trì Nhi, khuôn mặt hấn lại trở nên nghiêm khắc, trầm giọng nói, "Còn không mau đi vào xử lý vết thương!"

"Nga." Uý Trì Nhi đáng thương lên tiếng, cũng đi vào khoang thuyền.

Uý Trì Bắc Thành nhìn bốn phía xung quanh một chút, phát hiện lão nhân áo xanh kia thể mà đã chạy đầu mất rồi, không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó cam chịu chèo thuyền hoa. Lúc đầu còn có chút lạ lạ, dần dần liền thuần thục, thuyền hoa chậm rãi dọc theo mặt sông chậm rãi trôi về phía trước.

"A ! Người bị thương !" Thanh Huyền nhìn thấy Uý Trì Nhi đi vào, kinh ngạc nhảy dựng lên đi qua.

Uý Trì Nhi nâng tay nhìn vết thương, miệng méo méo, "Không có việc gì, một vết thương nhỏ thôi, ta có mang kim sang được."

Thanh Huyền cầm tay Uý Trì Nhi, mới quen biết không lâu, lúc đầu còn cãi nhau ầm ỹ, hiện tại lại thân như tỷ muội.

Nhìn vết thương của Uý Trì Nhi, Thanh Huyền liền lấy ra một bình bạch ngọc mang theo trên người, từ bên trong lấy ra một viên thuốc, nghiền nát rồi bôi lên vết thương của Uý Trì Nhi, máu nhanh chóng ngừng chảy.

Thanh Huyền lộ ra một nụ cười sáng lạn với Uý Trì Nhi, "Xem ! Rất hiệu nghiệm !"

Uý Trì Nhi trong lòng ấm áp, đột nhiên có một cảm giác nói không nên lời, ánh mắt trở nên chua chát.

Đây là tình cảm mà nàng chưa bao giờ được biết, tên là bằng hữu.

Nhìn thấy hai tiểu nữ tử ở chung hòa thuận vui vẻ như thế, Phù Nhi cũng phá lệ lộ ra một nụ cười.

"Cảm thấy không tệ ?" Lãnh Hàn Băng không biết mở mắt khi nào, ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, nghiêng đầu nhìn Uý Trì Nhi cùng Thanh Huyền, đột nhiên nói một câu như vậy.

Phù Nhi ngẩn người, sau đó gật đầu, thấp giọng nói, "Thanh Huyền chưa bao giờ có một bằng hữu như thế." Thanh Huyền tuy rằng có quan hệ không tồi với những khác ở Diễm Thiên Giáo, nhưng quan hệ của bọn họ cũng không thể nói là bằng hữu thuần túy. Trừ lần đó ra, Thanh Huyền cũng không quen biết những người khác, Uý Trì Nhi này là ngoại lệ đầu tiên.

"Bạch Ngọc công tử ! Tìm thấy người rồi !" Một thanh âm trầm thấp đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trong miệng lại gọi giang hồ đệ nhất Bạch Ngọc công tử ! Kia là người trong truyền thuyết, Bạch Ngọc công tử !

Mục tiêu của thanh âm kia, rõ ràng là hướng về phía thuyền hoa.

"Bạch Ngọc công tử !" Uý Trì Bắc Thành dĩ nhiên đã nghe qua cái tên đại danh鼎鼎 này, trong lòng hấn căng thẳng, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một bóng dáng màu đen quý mị từ trên trời giáng xuống.

Đó là một nam tử có thể gọi là yêu nghiệt, hấn mặc một thân hắc y, xiêm y không có chút hoa văn, giống như cùng đêm tối hòa làm một. Nhưng đối lập với hắc y của hấn chính là mái tóc ba ngàn sợi bạc, trong đêm tối này, trở nên sáng ngời.

Hai tay hấn nắm một trường đao sáng như tuyết, giống như một pho tượng sát thần, nhẹ nhàng dừng trên đỉnh chóp thuyền hoa.

"Người là người nào !" Uý Trì Bắc Thành vứt bỏ mái chèo trong tay, đứng thẳng lên, rút ra trường kiếm chỉ vào nam tử quý mị đột nhiên xuất hiện kia.

Nam nhân chậm rãi quay đầu, vẻ mặt băng sương, gần từng tiếng, "Ta tìm Bạch Ngọc công tử, không liên quan tới người."

Dứt lời, trường đao trong tay hấn cầm xuống, nội lực chấn động, thuyền hoa dưới chân lập tức vỡ thành hai nửa ! Vết cắt đều đặn ngay ngắn ! Khó có thể tưởng tượng được !

Thanh Huyền và Uý Trì Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn Phù Nhi cùng Lãnh Hàn Băng, nhìn các nàng khoảng cách ngày càng xa...

"Tìm được người rồi." Nam tử đứng ở nửa thuyền hoa có Thanh Huyền, Uý Trì Nhi và Uý Trì Bắc Thành, trường đao trong tay vừa hiện, chỉ về phía Lãnh Hàn Băng đang ngồi bên trong một nửa thuyền hoa kia.

Lãnh Hàn Băng chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nhìn hấn một cái, thanh âm không nhanh không chậm, "Tốc độ rất nhanh, có tiến bộ."

Nghe thấy giọng điệu dạy dỗ của Lãnh Hàn Băng, nam tử tóc trắng nhú mày, vẻ mặt lạnh như băng thiếu chút nữa vỡ tan.

"Đi ra, chúng ta lại đánh một trận, Bạch Ngọc công tử." Nam tử tóc trắng cứng rắn phun ra những lời này.

Ở trên một nửa thuyền khác, Uý Trì Nhi và Uý Trì Bắc Thành lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, hai huynh muội tuy là hoàng thất Vân quốc, nhưng từng hành tẩu giang hồ, làm sao có thể chưa nghe qua cái người đại danh鼎鼎 này! Vị công tử trong truyền thuyết này yêu thích đeo một mặt nạ ngọc, hành tung mơ hồ bất định, gần như chưa có ai nhìn thấy gương mặt thật của hấn! Mà hiện tại, hấn lại thật sự xuất hiện trước mặt mình, lại còn cùng bọn họ ngồi trên một chiếc thuyền.

"Không phải đâu!" Trên mặt Uý Trì Nhi lộ ra biểu tình sùng bái, cầm tay Thanh Huyền, dùng loại giọng điệu kinh ngạc thấp giọng nói, "Chủ tử nhà người lại là Bạch Ngọc công tử! Quả nhiên... Quả nhiên khí độ bất phàm! Bộ dáng... thật đẹp!"

Nàng đòi này sùng bái nhất là đại ca, người thứ hai chính là Bạch Ngọc công tử. Bất quá, nàng không thể không thừa nhận, Bạch Ngọc công tử được

Thần Nguyệt Các bầu thành giang hồ đệ nhất công tử kia, bộ dáng so với đại ca nhà mình còn suât hơn ba phần!

Nếu không phải lúc này nàng kiềm chế tâm tình kích động, chỉ sợ đã sớm hét ra tiếng.

Thanh Huyền bĩu môi, không khẳng định cũng không phủ định, chỉ oán hận nhìn người trên đỉnh thuyền một cái, nhỏ giọng than thở, "Người này làm sao cứ như âm hồn không tan nha, đuổi theo lâu như vậy cũng không chịu buông tha, thật đúng là có nghị lực, hừ."

Uý Trì Bắc Thành cơ bản chuẩn bị ra tay cũng dừng động tác, im lặng quan sát, trong mắt lóe ra tinh quang-

Thật không ngờ, nam tử mà hắn gặp đến mấy lần này lại là nhân vật thần bí nhất giang hồ Bạch Ngọc công tử! Hai người bọn họ có ân oán, hắn tự nhiên sẽ không ra tay. Bất quá, hắn thực chờ mong, vị Bạch Ngọc công tử truyền thuyết tuổi còn trẻ mà võ công cái thế này, đến tốt cùng là đạt tới trình độ nào!

"Bạch Ngọc công tử! Đi ra!" Nam tử tóc trắng quát, đúng là dùng nội lực, giống như một lực lượng vô hình hướng chung quanh khuếch tán, ngay cả nước sông cũng bị tiếng quát của hắn chấn lên, không ít nước sông còn đập lên trên bờ, có thể thấy được nội lực nam tử này rất thâm hậu!

Giằng co trong sông Ngân Hà cuối cùng cũng khiến dân chúng trên bờ chú ý tới, bọn họ đều đứng hai bên bờ sông, phấn khích bùng bùng nhìn cao thủ so chiêu, trong đó có đủ dạng người giang hồ, nghe thấy tên Bạch Ngọc công tử, cũng vào xem.

Nước sông vừa động, theo lý mà nói là đủ nhắc lên thuyền hoa bị vỡ thành hai mảnh. Nhưng mà, nửa chiếc thuyền dưới chân nam tử tóc trắng kia bởi vì là trung tâm của nội lực, trừ bỏ lắc lư một chút thì vẫn vững vàng bị nam tử tóc trắng đạp dưới chân. Mà một nửa chiếc thuyền kia, giống như bị cái gì ngăn lại, gọn sóng chung quanh không hề lan đến gần nó chút nào, vẫn như trước ổn định tại chỗ, thậm chí còn không run lên chút nào.

Lãnh Hàn Băng ngồi xếp bằng trong thuyền hoa, không nhìn nam tử tóc trắng kia, mà đưa tay vào trong ống tay áo, lấy ra mặt nạ bạc, đeo lên mặt.

"Nhiều người, phiền." Lãnh Hàn Băng thấp giọng nói một câu, sau đó từ trong khoang thuyền nhún người nhảy ra.

Rất nhanh, Phù Nhi cũng rời khỏi thuyền hoa, dừng ở một cầu đá cách đó không xa, nhìn động tĩnh bên này.

Thấy Phù Nhi rời đi, Thanh Huyền cũng quay đầu nói với Uý Trì Nhi, "Chúng ta cũng đi qua một bên đi."

"Àn." Uý Trì Nhi có chút lưu luyến nhìn Lãnh Hàn Băng một cái, cùng Thanh Huyền, Uý Trì Bắc Thành phi thân rời khỏi thuyền hoa, dừng lại bên cạnh Phù Nhi.

Một thân huyền y, tiểu thiếu niên tôn quý bị mặt nạ che đi dung mạo khuynh thế! (chị Băng đang dùng khuôn mặt thật nhé ~.~) Một thân hắc y, lãnh mạc nam tử ba ngàn tóc trắng phiêu động theo gió! Trong đêm tối, hai người đối diện, yên lặng nhưng cũng là kinh đảo hải lăng! (sóng to gió lớn)

Nam tử tóc trắng nhìn lạnh lùng, nhưng cũng là người đầu tiên mất kiên nhẫn, dẫn đầu phi thân lên, xách đao động thủ, trường đao trên tay hắn phát ra tiếng long ngâm kinh người, khí thế xuyên qua thiên địa!

Lãnh Hàn Băng bình tĩnh nhìn nam tử tóc trắng hai tay nắm đại đao bỏ về phía mình, không nhúc nhích, ngay khi đại đao sắp cắt qua y phục của nàng, nàng mới miễn cưỡng nâng bàn tay trắng nõn lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm tại chuôi đại đao, cứng rắn ngăn lại thế công muốn bổ nàng làm đôi của nam tử tóc trắng!

Nội lực chạm nhau, thuyền hoa bị vỡ thành hai nửa dưới chân lập tức bị chấn thành bụi phấn! Bay là tả giữa sông!

Chỉ chiêu đầu tiên đã kinh người như thế! Người xem đều hoảng sợ!

"Hai người nội lực đều rất mạnh!" Uý Trì Bắc Thành đứng ở một bên xem nhện không được phát ra câu tán thưởng.

Nhưng mà, lúc này hắn có một cảm giác kỳ quái, chính là nam tử tóc trắng giống như dùng hết sức, còn Bạch Ngọc công tử lại rất thoải mái!

Nam tử tóc trắng rất nhanh rút đao về, trong nháy mắt phi thân trở ra, rời xa Lãnh Hàn Băng.

Hai người nhẹ nhàng hạ xuống, cuối cùng dừng trên mặt nước.

"Người rất chăm chỉ." Lãnh Hàn Băng bước trên mặt nước, vuốt ve mái tóc dài vừa bị nội lực khiến có chút hỗn loạn của mình, tùy ý nói.

Nam tử tóc trắng nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta nói nhiều lần rồi, không được dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với ta!"

Lãnh Hàn Băng liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, hiển nhiên không để tâm lời nói của hắn.

Nam tử tóc trắng gương mặt trở nên lạnh lùng, trong lòng lại như phun trào núi lửa, không kiềm chế được, lại lần nữa cầm đao vọt lên, trường đao trong tay vung lên, ngàn vạn đao mang ầm ầm vạn vạn hạ xuống!

Lãnh Hàn Băng ngừng đầu, sợi tóc từ trên vai nàng rũ xuống, nàng không né không tránh, nâng tay đánh ra một chưởng!

Một chưởng nào, giống như dời núi lấp biển, cũng không thực sự chạm vào đao mạng, lại phát ra tiếng kim loại va chạm "Đình đình đang đang", sau đó

đem toàn bộ đao mang cản lại, xẹt qua bóng dáng nam tử tóc trắng, đánh vào mặt sông phía sau hắn, bọt nước tung cao !

Nam tử vẫn chưa buông ta, trường đao trong tay đâm tới trực diện Lãnh Hàn Băng, giống như trường long, lượn vòng xuất chiêu !

Tào, phách, bát, tước, lược, nại, trầm, đột, tám cách dùng đao, được nam tử vận dụng đến cực hạn! Khiến trường đao sáng như tuyết kia giống như có ý thức, khí thế bức người hướng về phía Lãnh Hàn Băng mà công kích !

Lãnh Hàn Băng vẫn không xuất ra binh khí gì, nàng chỉ có một đôi tay, lại giống như vô kiên bất tòng (kiên cố không gì phá nổi), cứng rắn đánh cùng đại đao của nam tử tóc trắng. Ngán ngùi một cái chớp mắt, hai người đã giao thủ mấy chục chiêu !

Người xem chung quanh nhìn đến hoa cả mắt, một vài người có chút hiểu biết, người có ánh mắt tốt hoặc người võ công cao cường, có thể nhìn rõ động tác công kích của hai người, trong lòng toàn là tán thưởng !

Quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất Bạch Ngọc công tử !

Nhưng mà, nam tử cùng hắn đối chiêu kia là ai ? Thế nhưng lại có thể giao thủ với Bạch Ngọc công tử lâu như vậy ?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Lãnh Hàn Băng cũng có chút không kiên nhẫn – mặc dù sở trường tiến bộ, nhưng vẫn như trước không đủ trầm tĩnh !

Nàng cũng lười đánh tiếp, bình bình đạm đạm xuất ra một chiêu, thoát nhìn không có uy lực gì, cũng trực tiếp đánh văng nam tử tóc trắng !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Một chiêu này giống như búa tạ, hung hăng đập vào ngực nam tử tóc trắng, làm cho hắn không thể ngừng lại, trực tiếp bị chiêu phong đánh cho liên tục lui về sau, phun ra một ngụm máu tươi vào trong lòng sông Ngân Hà.

Nam tử tóc trắng muốn vận nội lực để dừng lại trên mặt sông, ai ngờ vừa động, lục phủ ngũ tạng đau đớn giống như bị xé rách, cho dù nhiều năm qua, hắn trải qua vô số cực khổ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không chịu được, nhất thời đau đớn than nhẹ một tiếng.

" Bùm " một tiếng, nam tử tóc trắng chật vật rơi vào giữa sông Ngân Hà !

Hắn ngẩng đầu nhìn mũi chân trên mặt hồ, huyền y nam tử giống như một sợi lông chim nhẹ nhàng, lần đầu tiên trong lòng sinh ra cảm giác khó có thể vượt qua, giờ phút này Ngọc công tử trước mặt hắn giống như một tòa núi cao, vĩnh viễn không thể hơn được, chỉ có thể khiến người khác nhìn lên khuất phục.

Ánh sáng trong mắt nam tử tóc trắng dần phai nhạt đi, hắn cũng mặc cho thân thể của mình theo gợn sóng sông Ngân Hà, nhấp nhô trôi nổi.

" Định buông tay ? "

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng phá vỡ mặt nước, truyền đến bên tai nam tử tóc trắng, làm cho hắn không tự chủ được sùng sốt, sau đó chột vồ mặt nước nhảy lên, nhìn xuống đau đớn ở lục phủ ngũ tạng, đứng trên mặt nước, đối mặt với Lãnh Hàn Băng.

" Không, ta sẽ không buông tha. " Nam tử tóc trắng thanh âm vẫn lạnh băng như trước, lại tràn ngập bùng binh, "Một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi."

Hắn từ nhỏ đã là một người bùng binh, một khi quyết định chuyện gì, dù chết hắn cũng sẽ làm tới cùng.

Nhớ lúc hắn vẫn còn là một cô nhi, từng bị một tên mập mạp ở phố khác đoạt đồ, còn bị đánh đến mất nửa cái mạng. Đợi cho thương thế tốt lên, hắn liền đi tìm mập mạp báo thù.

Lần đầu tiên bị đánh trở về, lần thứ hai bị đánh trở về, lần thứ ba lần thứ tư lần thứ năm... hắn đều bị đánh trở về.

Thân mình nhỏ gầy như hắn làm sao có thể là đối thủ của mập mạp kia?

Đợi đến lần thứ mười chín hắn đi báo thù, mai phục tại nơi mà mập mạp kia hay đi qua, hắn trốn vào bụi cỏ đợi mập mạp ba ngày ba đêm, không ăn không uống, lại có muỗi tới cắn hắn, hắn đều không để ý, cuối cùng đợi được mập mạp kia, sau đó từ sau lưng hắn lấy ra cây gậy, dùng nhánh cây thô mạnh mẽ đánh mập mạp kia một trận, trực tiếp đánh gãy chân hắn, làm cho hắn vĩnh viễn không đứng lên được.

Hắn báo được thù lớn.

Hắn buống binh như vậy, chỉ cần nhận định chuyện gì, liền tuyệt đối không thay đổi!

“Thật sao?” Lãnh Hàn Băng khiêu mi, “Đại khái cả đời này ngươi cũng không có khả năng.”

Lời nói thả nhiên từ miệng nàng nói ra lại làm cho người ta thấy được một cảm giác tùy tiện vô cùng! Khí phách như vậy! Không ai hoài nghi nàng không thể làm được!

Nàng luôn bị người khác đuổi theo, chưa bao giờ có kẻ nàng không vượt qua được!

Tự tin của Lãnh Hàn Băng, không gì sánh bằng.

Nam tử tóc trắng cũng không vì lời nói của Lãnh Hàn Băng mà tức giận, chỉ mở miệng phun ra ba chữ, “Mặc U Minh.”

“Cái gì?” Lãnh Hàn Băng thấy kỳ quái.

“Tên của ta là – Mặc U Minh, nhớ kỹ.”

Nam tử tóc trắng vừa nói xong liền vận khinh công rời khỏi.

Kỳ thật, đây không phải lần đầu tiên hắn nói cho Bạch Ngọc công tử tên của mình, nhưng mà lần nào Bạch Ngọc công tử cũng quên, sau đó mỗi lần hắn đuổi theo Bạch Ngọc công tử, đều bức mình nói ra một câu –

" Tên của ngươi ? Thật là buống binh. "

Vì thế, mỗi lần hắn bại bởi Bạch Ngọc công tử, đều nói lại tên của hắn một lần.

Hắn hy vọng Bạch Ngọc công tử lần này có thể nhớ kỹ.

" Mặc U Minh ? " Lãnh Hàn Băng khẽ lặp lại, híp mắt nói, " Hình như có chút quen tai... " (^~^ mọi người ai còn nhớ nam tử này không chỉ cho chị Băng của chúng ta với, chị ấy bị đăng trí rồi. *Hàn Băng đôi mắt rực lửa: ngươi nói lại lần nữa *tg xách dép cấm đầu chạy: em...em có dám nói gì đâu)

Nàng một bên nhớ lại, một bên xoay người, đạp sóng bước đi, lướt qua đỉnh đầu mọi người, rời khỏi nơi ồn ào này.

Vừa rời thanh âm của Mặc U Minh cũng không nhỏ, những người ở gần bờ đều nghe được, cái tên " Mặc U Minh " nhanh chóng được truyền ra.

" Mặc U Minh ? Huyết phát la sát trong truyền thuyết ?! " Trong đám người, một đại hán không thể tin hô lên.

Một tiếng hô này, rất nhiều người đều nghe được, mọi người lúc này mới bừng tỉnh –

Thì ra nam tử có thể làm đối thủ của Bạch Ngọc công tử lâu như vậy, chính là Huyết phát la sát Mặc U Minh trong truyền thuyết !

Thật ra lai lịch Mặc U Minh rất thần bí, có người nói hắn là một cô nhi, trùng hợp nhặt được một quyển tuyệt thế đao phổ, lại bởi vì trời sinh có cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài luyện võ hiếm thấy cho nên tiến bộ rất nhanh, đạt được một thân hảo đao pháp. Có người nói Mặc U Minh xuất thân vô cùng tôn quý, bối cảnh thần bí mà còn cường đại, võ công mà hắn học được cũng là từ trong gia tộc, là đao pháp thiên hạ tuyệt hảo...

Tóm lại, cách nói mỗi người đều không giống nhau.

Cuối cùng, tổng kết một câu – nam tử Mặc U Minh này là một người vô cùng thần bí, hơn nữa còn là một người không đơn giản.

Trên bờ, chỗ một cây hòe già nào đó, một lão nhân áo xanh đang ngồi xếp bằng ở trên, trong tay cầm một bầu rượu, cười hì hì nhìn Lãnh Hàn Băng đánh nhau với Mặc U Minh, giống như đang nhìn mấy trò đùa bình thường. Nhìn thấy Mặc U Minh cùng Lãnh Hàn Băng lần lượt rời đi, hắn mới miễn cưỡng bám vào thân cây, chặt vật trượt xuống dưới.

" Ôi, lão Lạc, không còn dùng được rồi. " Lão nhân áo xanh nhớ tới lúc mình còn trẻ, một tên trèo cây tuyệt vời, không biết giúp hắn đào ra biết bao trứng chim, chọc biết bao tổ ong vò vẽ, nhưng hiện tại, đã cố hết sức mà thật chặt vật nha.

Hắn y y nha nha lắc đầu, đem hồ lô bảo bối đựng rượu để ở bên hông, đắc ý dạo dạt đi về phía trước.

Hắn chui vào vại ngõ nhỏ, trèo qua một bức tường, đi đến phía sau một đại trạch.

Lão nhân áo xanh phun một ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, sau đó vỗ vỗ tay, có chút khó khăn leo lên bức tường, vào sân nhà người ta. Nhưng nhìn động tác của hắn, hiển nhiên là vô cùng thuần thục, không biết đã làm bao nhiêu lần rồi.

Lão nhân áo xanh nghênh ngang đi lại ở hậu viện người khác, tuyệt đối không bận tâm, giống như chính mình là chủ nhân nơi này vậy, không bao lâu sau, liền đi vào một căn phòng.

" Ai, mệt nha ! " Lão nhân áo xanh đi đến bên giường, trực tiếp nằm xuống, chảy nước miếng nằm lên trên.

" Sư phó, người đã trở lại. " Nam tử bạch y ngồi ở sau bàn buông quyển sách trên tay, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ với lão nhân áo xanh.

Nam tử này, rõ ràng là Dạ Thần !

Thời gian qua thật sự mau, đảo mắt 6 năm đã đi qua, sáu năm đầy thăng trầm biến đổi. Lúc này, một gã hán tử cao lớn vừa hét to, vừa cười một con tuần mã màu đen phi nước kiệu giữa phố xá sầm uất, nhất thời một cảnh người ngã ngựa đổ. Thanh âm oán giận liên tiếp vang lên. Gã hán tử tự biết mình gây ra va chạm, tuy rằng trong lòng lo lắng nhưng vẫn lớn tiếng giải thích. Người ở rất xa cũng nghe được thanh âm trong sáng mà chân thành, tha thiết của hắn.

Hán tử cười ngựa đi tới trước một tòa nhà ở ngoại ô đô thành, thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa. Vừa gật đầu với thị vệ gác cổng tiến lên giúp hắn dắt ngựa, vừa hoang mang rối loạn vọt vào sân.

Tòa nhà nằm ở chỗ hẻo lánh, hoang vắng, ít người ở, cơ hồ không có người đi qua. Sau lưng nhà là một tòa núi lớn, vào ban đêm còn phi thường yên tĩnh dẫn đến có vài câu chuyện dân gian đồn thổi bên trong có quỷ. Tòa nhà này thoạt nhìn cũng không có vẻ gì xa hoa, thậm chí có thể nói là giản dị, bất quá ở đại môn có hai bức tượng sư tử đá oai phong trấn giữ lại cấp cho nó thêm vài phần sắc thái trang nghiêm. Ở cửa đứng gác có vài tên thị vệ, cho dù đang đứng nghiêm thì vừa nhìn đã biết là người trải qua huấn luyện.

Bước vào tòa nhà sẽ phát hiện bên trong và bên ngoài là hoàn toàn bất đồng. Bên ngoài tòa nhà là mộc mạc đến cực điểm mà bên trong tòa nhà là xa hoa đến cực kỳ, hơn nữa loại xa hoa này cũng không phải dựa vào dát vàng dát bạc thô thiển mà ra.

Thiên Thanh Ngũ Thạch, ngũ trên đó có thể kéo dài tuổi thọ, lại đông ẩm hạ mát, giá trị liên thành, đến nơi này lại chỉ là tảng đá ngoài trời. Hoa sen Ngân tuyến ngũ hóa, bên ngoài khó gặp lại nở rộ khắp nơi bên trong hồ nhỏ. Từ cái bàn nhỏ tới bình phong trong phòng tất cả đều từ hắc mộc trăm năm mà thành, tản ra mùi hương thần nhiên thơm ngát... Những đồ linh tinh như thế nhiều đếm không xuể.

Bên trong tòa nhà tuyệt đẹp như một bức tranh quý làm người ta không dám khinh nhờn.

Nhưng là giờ khắc này, hán tử cao lớn vừa mới vọt vào lại giống như ruồi bọ nơi nơi bay loạn, cơ hồ lật tung cả tòa nhà, tìm mọi góc ngách, cũng không phát hiện được bóng dáng chủ tử nhà mình, gấp đến độ muốn bứt tóc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Chính trong thời điểm đang cuồng quýt, hán tử vô ý vọt vào hậu viện, nơi này nguyên bản là nối giữa tòa nhà và dãy núi phía sau kia. Thời điểm gã tới lần trước, nhìn đến đó vẫn là một nơi hoang vắng, nhưng hiện tại lại biến hóa làm cho gã nhất thời trợn mắt há mồm.

"Bất quá mới có mấy tháng ngắn ngủi, nơi này thế nhưng..." Hán tử ngốc lãng nhìn khung cảnh trước mặt thì thảo tự nói.

Mấy năm trước, chủ tử ra ngoài cung sống liền muốn đem ngọn núi phía sau sơn trang tu sửa. Hắn chỉ biết chủ tử đối với rừng hoa đào đỏ như máu tươi, xinh đẹp mê hoặc thần trí trong truyền thuyết kia có hứng thú, mà đối với chủ tử nhà hắn mà nói, chỉ cần muốn cái gì thì nhất định phải có trong tay. Nhưng mà bích đào hoa trong truyền thuyết kia đã hơn trăm năm nay chưa từng xuất hiện như thế nào bỗng nhiên lại dễ dàng tìm ra thế kia.

Đương nhiên... hắn cũng không hoài nghi năng lực vĩ đại của chủ tử nhà hắn...

Nhưng là... khắp núi đồi phủ đầy cây hoa bích đào kia... Thực sự làm người ta rất rung động.

Bích đào hoa, so với hoa đào bình thường màu trắng, phần hồng dịu dàng, lại là một màu đỏ, đỏ tươi, đỏ diễm lệ rực rỡ như màu máu... Càng gần nhụy hoa màu sắc càng đậm dần tới cuối cùng thành màu đen hẳn, bên trong màu đen lại lấp lánh phần hoa ánh vàng, lưu quang tràn đầy. Cứ như thế bích đào hoa, rực rỡ, sáng lạn, cùng tôn quý. Từ cô chí kim, đề ca ngợi vẻ đẹp của hoa đều phải dùng những mỹ từ đẹp để nhất.

Bất quá, trong sách thuốc ghi lại, bích đào hoa còn có thể dùng làm dược liệu, hương thơm có thể mê hoặc lòng người, xuất hiện ảo giác. Trong sách trận pháp ghi lại, bích đào hoa là lựa chọn tốt nhất để bày bố trận pháp.

Nghĩ đến đây, hán tử không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Chủ tử mang chừng đó hoa đào về trồng tại nơi này, chắc chắn không có khả năng gì cũng không làm, phía sau núi khẳng định đã bày bố trận pháp, mà hắn đối với trận pháp chỉ là hiểu biết sơ sai, huống chi đây là do chủ tử tự tay bố trí, nếu hắn không cẩn thận đạp sai một bước, chỉ sợ thật là vạn kiếp bất phục! (có nhà mà không thể về =))))))

Trong lúc đang buồn rầu, hán tử liếc mắt liền thấy từ trong rừng đào một bóng dáng màu lục chậm rãi bước ra.

Đó là một cô gái nhìn rất bình thường, trong tay bưng một cái bàn gỗ, bên trên là vài cái khay khéo léo, tinh xảo. Nàng mặc một thân quần áo xanh biếc, mái tóc đen được búi lên bằng một cây mộc trăm đơn giản, đôi mắt như đầm nước sâu bình tĩnh không gợn sóng, trong lúc bước đi hơi thờ trước sau không có chút hỗn loạn, bước chân lại nhẹ nhàng, linh hoạt. Vừa thấy đó là người có thân thủ không tồi.

Cô gái này thoạt nhìn không có gì đặc sắc như một hạ nhân thị nữ tầm thường, nếu ở trong đám đông sẽ hoàn toàn mờ nhạt nhưng vừa thấy rõ nàng, hán tử lại kinh hi mờ to hai mắt, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt đi lên: " Phù Nhi tỷ tỷ, đã lâu không gặp, người vẫn xinh đẹp như trước a!" Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được người.

Phù Nhi thần nhiên liếc hán tử một cái liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tiến về phía trước, thanh âm dường như tản ra hàn khí: "Không cần, ta tự hiểu được."

Không cần vuốt mông ngựa, ta lớn lên chính mình dài ngắn cái dạng gì cũng tự hiểu được.

Hán tử cùng Phù Nhi ở chung đã nhiều năm, đương nhiên hiểu lời nàng nói có ý tứ gì, nụ cười trên mặt không khỏi có thêm vài phần xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác:” Phù Nhi tỷ tỷ, cái kia... Chủ tử ở đâu? Ta có chuyện muốn hỏi báo”.

Vừa mới lúc này còn hoang mang, vội vội vàng vàng, hán tử bây giờ đã bình tĩnh trở lại. Không biết vì cái gì, chỉ cần nghĩ có thể lập tức nhìn thấy chủ tử, tâm tình lo lắng không yên cũng mau chóng bình phục xuống, tựa hồ như không có sự tình gì xảy ra mà chủ tử hán không giải quyết được.

Mà từ sau khi bọn họ gặp gỡ chủ tử không phải đã được chứng kiến nhiều kì tích rồi sao?

Hoặc là nói bản thân sự tồn tại của chủ tử bọn họ vốn dĩ đã là một loại kì tích thế gian.

Phù Nhi vừa nghe xong lời hán tử nói, trong lòng đã hiểu rõ vài phần:”Thất bại?”

Nàng biết là nhiệm vụ kia.

Hán tử ngưng cười, gật gật đầu. Bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ được phân phó còn muốn chạy về cầu cứu chủ tử, chuyện như vậy quả thật có chút mất mặt.

Phù Nhi không nói gì thêm chỉ là chuyển cái bàn nhỏ cho một thị nữ khác liền xoay người đi về phía rừng đào.

Hán tử hiểu ý lập tức đi theo. Dọc theo đường đi, hán tử gặt gao để ý dưới chân Phù Nhi. Bước chân nhìn như bình thường không có gì kì lạ lại tựa hồ như ẩn chứa quy luật đặc biệt, tựa như rừng bích đào kì lạ nơi đây.

Bước chân Phù Nhi nhẹ nhàng, thoải mái, hô hấp như trước không suy suyển. Mà hán tử theo sau nàng đã sớm đầy đầu mồ hôi, thở hồng hộc, ánh mắt đã nhuốm vài phần mờ mịt.

Đi suốt khoảng thời gian một nén nhang, tiến vào sâu trong núi, hán tử mới thấy xa xa phía trong rừng đào loáng thoáng xuất hiện mấy bóng dáng.

So với người có dung mạo bình thường bên cạnh hán tử, Phù Nhi, thì mấy nữ tử hoặc đứng hoặc ngồi kia có thể xưng là tuyệt thế mỹ nhân. Thanh thuần, xinh đẹp, hào phóng, mỗi người một vẻ, mà tất cả đều là thị nữ của chủ tử nhà hán. Nhưng là hán tử biết, người vô cùng bình thường bên cạnh mình mới có thể chân chính xưng là thị nữ thân thiết nhất bên người chủ tử.

Lại đi thêm một đoạn, hán tử mới thấy được một bóng dáng thấp thoáng giữa tầng tầng màn lụa.

Đó là một nữ tử như thế nào! Ở trước mặt nàng cho dù là mỹ nữ đệ nhất, đệ nhị cũng không tránh khỏi ảm đạm thất sắc vài phần. Nàng chỉ cần xuất hiện ở nơi nào đều không ai có thể bỏ qua nàng.

Nàng vận một thân huyền sắc trường bào, mái tóc đen dày như thác được vấn lên nhẹ nhàng, hợp mắt, một tay chống trán, một tay gõ nhịp nhẹ nhàng lên nhuyễn tháp ở bên cạnh, tựa hồ đang có điều suy nghĩ.

Kì thật vẻ đẹp của nàng không phải là khuynh quốc khuynh thành, nhật nguyệt ảm đạm, chân chính làm cho người ta không thể quên là loại khí chất không thể nào hình dung tỏa ra từ trên người nàng, giống như một hồ nước sâu không lường được, hấp dẫn vô số người, người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trong lòng chỉ có một ý tưởng duy nhất, vì nàng có chết cũng cam lòng.

“Phương Khuê, đến đây.” Thanh âm của nàng cũng giống như vẻ bề ngoài, mang theo vài phần khàn khàn.

“Chủ tử.” Vốn có vài phần lo lắng, trong nháy mắt nhìn thấy nàng, Phương Khuê liền trầm tĩnh trở lại, hướng tới nàng ôm quyền quỳ một gối xuống. Phương Khuê hơi hơi vuốt cằm, trong mắt mắt theo vài phần quyền luyện.

Ngồi ở trước nhuyễn tháp, một nữ tử thật cẩn thận vì nàng lấy cây nho che nắng quay đầu lại cười hi hi, nói:”Hắc, Phương Khuê, nghe nói nhiệm vụ của các người thất bại?” Nàng cười một bộ đáng phúc hắc, nhìn thế nào cũng thấy là vui sướng khi người gặp họa.

“Thanh Huyền tỷ tỷ, người đừng giấu cợt ta.” Phương Khuê cười khổ, một lần nữa chuyển tầm mắt nhìn về phía chủ tử nhà mình, ghen nửa ngày mới nói ra một câu:”Chủ tử, thật xin lỗi...”

“Không cần phải thật xin lỗi.” Nữ tử đánh gãy lời nói của hán tử, đồng thời cũng chậm rãi mở to đôi mắt, một đôi con người lóe hào quang, sâu kín không lường được,”Ta đã hạ lệnh, chỉ biết các người đã thất bại.”

Nói xong nàng ngồi dậy, mái tóc đen dài cũng theo động tác vừa động uốn lượn tung bay như thác nước. Nàng ngồi xếp bằng, hành vi hoàn toàn không phù hợp với thân phận tiểu thư khuê các, nhưng hàng động lộ năng như vậy do nàng làm ra lại mang khí thế dương dương tự đắc, một thân tôn quý không hề bị phá hư, ngược lại còn hơn vài phần hào sảng.

Nghe xong lời này của chủ tử, Phương Khuê không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía chủ tử.

“Đưa nhỏ kiêu ngạo luôn cần được dạy dỗ. Mà thất bại, chính là phương thức trưởng thành tốt nhất.” Nữ tử thần nhiên nói xong, ánh mắt trầm tĩnh, để thị nữ mang giấy vào, đứng lên, chậm rãi đi vào trong núi.

Năm thị nữ đi theo nàng cũng tự nhiên đi phía sau.

Chỉ có Phuong Khuê bị lời nói của chủ tử làm chấn động một hồi không nói nên lời, ngậy ngốc sừng sốt tại chỗ, vừa ngẩng đầu đã thấy đoàn người của chủ tử đi rất xa phía trước, hần vội vàng nhảy dựng, gấp gấp đi theo.

Nhưng là trong quá trình này hần vẫn luôn suy nghĩ ý tứ tron lời nói của chủ tử.

Xác thực nhiệm vụ lần này được phân phó cho một đội gồm hai tổ nhỏ, mà hần là đội trưởng cho nên tự nhiên trong lòng cũng hiểu biết về thuộc hạ. Ngoại trừ vài người phân bố trong giang hồ trên danh nghĩa không thuộc thế lực của chủ tử, từ khi chủ tử tiếp quản Diễm Thiên Giáo, từ thực lực tới địa vị bọn họ gần như là tả hữu hộ pháp và Tử đại cung chủ. Từ sau khi huấn luyện, tiếp nhận nhiệm vụ chưa từng thất bại. Thành tích như vậy làm nhiều người trong tổ không tránh được chú quan. Bình thường trước mặt những người khác trong lâu cũng mang một bộ dáng thực kiêu ngạo.

Kiều ngạo... Đứa nhỏ sao?

Nghĩ đến đây Phuong Khuê cúi đầu cười khổ. Nếu không phải chủ nhân hạ mệnh lệnh này mà bọn hần lại gặp thất bại đúng lúc thanh tĩnh lại bản thân chỉ sợ về sau càng hung hăng sơ suất lại gặp phải thất bại lớn hơn.

Phuong Khuê thở dài, bước nhanh hơn đi vào phía sau đoàn người, đi theo các nàng thông thả tiến về phía trước.

Cảm giác được hơi thở Phuong Khuê tới gần, nữ tử cười nhẹ, cao giọng nói: "Ta đã lâu không hoạt động gân cốt, không bằng lần này mượn Hắc Long Cung kia để luyện tập đi."

Lời vừa nói ra, vài người phía sau nàng đều kinh ngạc không thôi.

Phù Nhi luôn bình tĩnh lần này trên mặt cũng xuất hiện vài phần ngạc nhiên: "Chủ tử, người muốn đích thân xuất thủ?"

"Ừ, dù sao đối phương cũng là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ, nên cho bọn hần chút mặt mũi không phải sao?" Nàng vẫn đậm phong khinh trà lời.

"Kia... Chủ tử có hay không muốn chuẩn bị kế hoạch một chút...?" Phuong Khuê thật cẩn thận mở miệng.

Qua lần giáo huấn này làm cho hần nhận thức rất nhiều sai lầm trong quá khứ. Bọn họ trước kia chấp hành nhiệm vụ luôn dựa vào ăn ý, chưa từng nghĩ qua kế hoạch gì cho nên làm cho một vài nhiệm vụ mang tính phiêu lưu rất nhiều. Hiện tại Phuong Khuê thấy rõ sự tùy tiện trước kia của hần, trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Nữ tử nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hần, thần nhiên nói: "Cẩn thận là chuyện tốt nhưng quá mức cẩn thận lại trở thành nhát gan, Phuong Khuê, ngươi phải nhớ cho kĩ."

Phuong Khuê thân hình chấn động, lớn tiếng đáp: "Rõ, chủ tử."

"Chủ tử, nhưng cái kế hoạch kia..." Phù Nhi có vài phần lo lắng mở miệng.

Không phải là nàng không tin tưởng năng lực của chủ tử nhưng cái Hắc Long Cung kia cũng có chút thực lực, nếu không đã không làm cho hai nhóm sát thủ tinh anh kia tay không mà về, nếu chủ tử cứ như vậy tùy tiện đến...

"Vớ ta mà nói, không cần kế hoạch." Nàng hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, nhìn mọi người phía sau, nhú mi thần nhiên nói: "Chỉ cần dùng năng lực, tuyệt đối có thể giải quyết." Ngữ khí của nàng quá mức tự nhiên, giống như chuyện vừa nói là một sự kiện hết sức bình thường.

Nhưng là, nữ tử một thân huyền y đứng dưới tàng cây bích đào hoa lệ, tuyết mỹ, đóa hoa bay tán loạn đầy trời. Cảnh tượng ôn nhu, mỹ lệ lại vì nàng mà có tình sinh vài phần khí phách. Nàng khoanh tay đứng đó, không có bất cứ hành động gì nhưng bóng dáng duyên dáng đó đủ để làm mê hoặc ánh mắt tất cả mọi người, điên đảo chúng sinh.

"Cung chủ!" Một người toàn thân mặc đồ dạ hành màu đen, trên mặt đeo khăn che bịt kín đột nhiên xuất hiện hướng về phía cung chủ quỳ một gối, hai tay cung kính dâng lên một tấm bái thiếp màu đỏ: "Vừa rồi có người tự xưng là người của Diễm Thiên Giáo, đưa tới bái thiếp."

cung chủ nhìn chăm chú bái thiếp màu đỏ kia một hồi lâu, cuối cùng đành đưa

tay ra nhận lấy.

Bái thiếp này thoạt nhìn cũng giống như bình thường, bề ngoài màu đỏ tươi, bên trên dùng kim tuyến trang trí hoa lệ rực rỡ, nhưng là đội lão cung chủ mở ra bên trong mới thấy Diễm Thiên Giáo nhỏ bé kia đối với họ quá mức kiêu ngạo rồi.

Chỉ thấy trên mặt giấy trắng tinh là ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Tuyệt sát và một dòng chữ nhỏ: ba ngày sau, tất sát.

Vài chữ vô cùng đơn giản lại cho thấy Diễm Thiên Giáo vốn chẳng hề đem họ để vào mắt, ngay lập tức khơi dậy lửa giận bùng bùng trong lòng mọi người, ngay cả người vốn có chút bình tĩnh như cung chủ cũng phần nộ ném thẳng bái thiếp xuống đất, tay run run chỉ vào mảnh giấy đỏ tươi churong mắt, tức giận nói: "Diễm Thiên Giáo này thế nhưng thật là to gan, vậy chúng ta cũng hảo hảo bồi bọn chúng một phen, xem cuối cùng ai mới là người chiến thắng."

Ba Ngày sau!

Một đường đi thẳng về hướng nam, Lãnh Hàn Băng không gặp chút trở ngại nào, an ổn đến được Mê Vực, tiến vào nơi được gọi là Hắc Long cung. Đứng trong điện chính, nàng thần nhiên đợi người đi báo tin. Một lát sau, đã có tiếng bước chân ngoài hành lang. Nàng cau mày. Kì quái, cao thủ có khi nào lúc bước đi lại phát động lớn như vậy? Chốc lát, cửa điện bị đẩy ra không thương tiếc, một đám người ủa vào. Dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, mặc hồng y đỏ rực rỡ, một đầu tóc dài cũng đỏ y vậy, gương mặt góc cạnh, đôi mắt hoa đào yêu mị, môi đỏ tươi, lông mày xéch lên. Nếu không phải hắn có yết hầu, nàng còn ngỡ đây là một nữ nhân. Về đẹp của tên này, chính xác là yêu nghiệt nha! Lãnh Hàn Băng thầm đánh giá hắn xong, lại thu tầm mắt về, cup mi lại. Theo lời của Ma đế (sư phụ của ti nha), Hắc Bạch hộ pháp ắt hẳn phải là một đen một trắng, vậy tên đỏ rực trước mặt nàng, là ai?

Nam nhân yêu nghiệt nhìn nàng, héch cằm hỏi:

“Tiểu tử, ngươi là ai? Đến đây có việc gì?”

Lãnh Hàn Băng suyt chút thì tức chết. Cái tên này không có mắt sao? Nàng rõ ràng có ngực có eo, ba vòng hảo hoàn mỹ, hắn nhìn thế nào lại thành tiểu tử chứ? Được lắm, vậy bốn cô nương cũng không khách khí! Nghĩ vậy, Hàn Băng ngẩng lên, mỉm cười, nói:

“Ti ti xinh đẹp, ta đến là để tìm người!”

Phụt! Trong đám người phía sau đã có kẻ không nhịn được phì cười. Sắc mặt yêu nghiệt nam tử đen lại, gắng nhịn tức hỏi:

“Ngươi tìm ai?”

Nàng thành thật nói:

“Hắc Bạch hộ pháp!”

Đột nhiên nam tử kia cười phá lên, nhìn nàng hỏi:

“Ngươi tìm hai lão già đó làm gì?”

Nàng nhún nhún vai:

“Có việc cần thỉnh giáo thôi!”

Gương mặt nam tử yêu nghiệt hiện lên vẻ ngoan độc:

“Hai lão già đó, bị ta nhốt lại rồi! Ngươi có việc gì thì cứ nói trực tiếp với ta đây!”

Trong mắt nàng hiện lên mũi nhọn, nhìn nam tử kia, trầm giọng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Nam tử yêu nghiệt nhìn nàng, nói:

“Ta chính là Tân Cung chủ của Hắc Long cung, Xích Hòa!”

Hàn Băng thầm cười lạnh. Ra là kẻ này sao? Nghịch đồ của Hắc Long cung, kẻ ra tay ám sát đồng học và sư phụ? Nàng ngược nhìn hắn, khẽ cười một cái:

“Vậy sao? Ngươi thật giỏi tưởng tượng!”

Dứt lời, trên tay nàng xuất ra nội lực, đánh mạnh về phía Xích Hòa. Bị tấn công bất ngờ, Xích Hòa chật vật lui lại, khóe miệng trào ra máu tươi. Đám người phía sau vội vàng đỡ lấy hắn, tuốt ra kiếm đeo bên hông, chỉ về phía nàng. Xích Hòa cắn giận nhìn nàng:

“Ngươi là ai?”

Hàn Băng khẽ cười, rút trong ngực ra hắc Long quạt, giơ lên trước mặt đám người kia, lạnh lùng nói:

“Ta mới chân chính là Cung chủ kế nhiệm Hắc Long cung này, hôm nay phụng mệnh trưởng bối trong cung, trừng trị nghịch đồ như ngươi!”

Xích Hòa trừng lớn con mắt, nhìn chằm chằm cây quạt trên tay nàng. Hắc Long quạt, là hắc long quạt! Hắn mất bao công sức mà không chiếm được thứ này, vậy mà lại ở trong tay của tiểu nha đầu trước mặt! Mà khoan, nàng vừa nói gì? Nàng là Cung chủ kế nhiệm, vậy... Hắn nhìn tới trên ngón nàng, trông mắt co rút mãnh liệt. Nhấn ám ma, vậy mà lại ở trong tay nàng nốt. Vậy không phải là chứng minh cho thân phận của nàng hay sao? Xích Hòa đứng thẳng dậy, âm ngoan nhìn nàng, cười độc địa, gương mặt trong nháy mắt vặn vẹo:

“Thật không ngờ lão già đáng chết đó lại đem toàn bộ mọi thứ giao cho một con nha đầu như ngươi! Hảo tốt lắm, hôm nay ta sẽ giết ngươi rồi cướp lại tất cả, tiện thể cho hai sư đồ ngươi tị hội dưới suối vàng!”

Nàng hừ lạnh, khinh thường:

“Giờ mới ý thức được giới tính của ta sao? Ngươi có giới thì cứ lên, ta đây không ngại phụng bồi đâu!”

Xích Hôa nghiêng rặng nhìn nàng, hùng hổ lao đến, chưởng phong nháy mắt xuất hiện, đánh thẳng về phía nàng. Lãnh Hàn Băng không chút sợ hãi nhảy về phía sau, tung người lộn một vòng trên không, tránh thoát nội khí, đồng thời trên tay cũng âm thầm ép khí, đánh mạnh đi. Chưởng phong mạnh mẽ lao đi, Xích Hôa vội vàng né tránh, kết quả, nội khí đánh thẳng vào đám người phía sau, bọn chúng bị đánh văng đi mỗi người một nơi. Trong lòng Xích Hôa thầm kêu không xong, nội lực của tiểu nha đầu trước mắt vô cùng cường đại. Còn chưa kịp dứt khỏi suy nghĩ, đã nghe “ầm” một tiếng, Xích Hôa bị đánh bay thẳng ra ngoài, như điều đứt dây rớt bịch xuống đất, liên tục thổ máu. Hàn Băng bình thần đi đến bên cạnh hắn, từ trên cao dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn chật vật dưới đất, cười trào phúng:

“Ngày hôm nay, ta sẽ thay các đệ tử trong cung đã bị ngươi sát hại mà báo thù!”

Nàng xếp tay lại, bắt đầu vận chân khí, nội lực cường đại lan tỏa xung quanh, dần dần, tụ lại bao quanh hai tay nàng mỗi lúc một dày, phát ra sắc tím huyền ảo. Nàng mở bừng mắt, quát lên:

“Huyền Thiên Tâm pháp! Phá!”

Lời vừa dứt, nàng vùng mạnh tay, chưởng phong kinh người mang theo nội lực cường đại đánh thẳng về phía Xích Hôa. Trong mắt hắn toát lên vẻ khiếp sợ cùng kinh hoàng, Huyền Thiên Tâm pháp? Bí pháp nội công thâm hậu nhất trong thiên hạ, tương truyền là của Ma đế nổi danh trong giới võ lâm, lại xuất hiện trên tay của tiểu nha đầu trước mặt hắn, mà nàng, còn đang dùng nó để lấy mạng hắn. Chuyện này, cỡ nào là kinh khủng! Xích Hôa chỉ kịp xoay vòng trên tay, lực lượng khủng khiếp kia đã đánh thẳng lên người hắn. Oanh! Một tiếng va chạm vô cùng lớn vang lên, khói bụi mù mịt. Mấy kẻ sớm đã hôn mê ở trong điện lúc này đều đồng loạt chấn động, máu từ hai lỗ tai tuôn ra ào ạt. Chỉ sợ bọn chúng sống không qua nổi ngày hôm nay. Lãnh Hàn Băng mở mắt, có chút cứng ngắc nhìn đại điện trống rỗng. Xích Hôa, đã biến mất! Khả năng cao là hắn đã kịp dựng trận pháp ngăn cản nội công của nàng mới giữ được mạng, rồi sau đó nhân cơ hội bỏ trốn. Nàng có đọc qua trong cuốn trận pháp mà Ma đế đưa cho, trong đó có ghi chép về một loại trận pháp có thể ngăn lại nội công, gọi là Ngâm Khí trận. Có lẽ Xích Hôa đã dùng nó. Nàng hiểu rõ với thực lực hiện tại của bản thân, nếu dùng Huyền Thiên Tâm pháp thì cùng lắm chỉ khiến cho kẻ kia tan xương nát thịt thôi, hoàn toàn chưa đạt tới khả năng khiến cho một người bốc hơi chỉ với một chiêu. Hàn Băng bực mình hừ lạnh. Xích Hôa, xem như ngươi may mắn, nếu để ta gặp lại, sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!

Nàng liếc đám người trong đại điện, xoay người bỏ đi. Nàng tìm xuống tầng hầm Hắc Long cung, là nơi giam giữ phạm nhân cùng đệ tử phạm tội. Không khí ẩm mốc xộc lên mũi từ khí, còn có mùi máu khá nhạt. Nàng đi qua từng phòng giam, thấy phòng nào cũng chật ních người, đều là đệ tử của hắc long cung chống lại Xích Hôa nên bị giam lại, có vài người còn bị thương, hẳn là đã bị tra tấn. Đi đến một phòng giam ở cuối dãy, nàng rốt cuộc tìm thấy người cần tìm. Phòng giam lớn chỉ được chiếu sáng nhờ một ngọn nến leo lét, phản chiếu lên tường là bóng của hai nam nhân ngồi xếp bằng, quay mặt vào tường. Nàng nhìn hai bóng lưng thẳng tắp, âm thầm cảm khái. Khẽ dùng một chút lực, ổ khóa to dày đã bị nàng đánh gãy, Hàn Băng mở cửa, tiêu sái tiến vào. Hai nam nhân kia vẫn không quay đầu lại, thậm chí không mở miệng nói một câu. Nàng khẽ cúi người, hỏi:

"Chẳng hay hai vị là Hắc Bạch hộ pháp? ta theo lệnh của Cung chủ tiền nhiệm đến cứu hai vị!"

Hai người nam nhân kia quay phắt lại, mở to hai mắt nhìn nàng. Tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi, mà trên người lại tỏa ra thứ phong phạm không giận mà uy, đây chính là thần thái của cường giả. Nàng âm thầm quan sát hai nam tử trung niên trước mặt. Nam nhân mặc bạch y có lẽ là Bạch hộ pháp, thân thể cao lớn, nàng đứng có lẽ chỉ đến ngực hắn, gương mặt chữ điền, đôi mắt âm trầm, nội liễm, mũi thẳng môi mỏng, làn da màu đồng, nhìn có vẻ cương nghị. Nam nhân hắc y bên cạnh, hẳn là Hắc hộ pháp, gương mặt góc cạnh, đôi mắt sâu không lường được, lại hiện ra nét cơ trí, da có chút tái, xem chừng cũng là một người lắm mưu kế. Cả hai người thân hình đều cao lớn rắn chắc, y phục lúc này rách nát, mờ hồ lộ ra vết thương ở tay, chân và cả trên người, tóc cũng rối bời, mặt mũi lấm bẩn, nhưng lại không nhìn ra chút vẻ nhếch nhác xộc xệch nào. Chân và tay, đều bị trói lại bằng xích sắt. Bạch hộ pháp nhìn nàng từ trên xuống dưới, mở miệng:

“Nha đầu ngươi là ai? Quen biết với Cung chủ sao?”

Nàng khẽ gật đầu:

“Ta là truyền nhân vị trí Cung chủ hắc long cung, theo lời Cung chủ đến đây dẹp phản đồ!”

Hắc Bạch hộ pháp tròn mắt nhìn nàng, rồi cùng cười phá lên:

“Tiểu nha đầu, có biết đang nói gì không? Chuyện này không thể đùa đâu! Rồi, giờ thì Cung chủ của bọn ta đang ở đâu?”

Nàng không tỏ ra chút tức giận, ngược lại chậm rãi thò tay vào trong áo, lôi quạt hắc long ra, bình thản hỏi:

“Chắc hẳn các ngươi nhận biết thứ này?”

Vừa nhìn thấy chiếc quạt trên tay nàng, sắc mặt hai người kia khẽ biến, vội vã quỳ xuống. Lúc Hắc hộ pháp ngẩng lên, vô tình lại thấy chiếc nhẫn ám ma trên tay nàng, mặt tái đi trông thấy, vội vàng cúi đầu nói:

“Đệ tử có mắt như mù, tham kiến Cung chủ đại nhân!”

Bạch hộ pháp cũng rơi vào tình trạng tương tự vậy. Nàng thân nhiên thu hồi cây quạt, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, không trách hai vị, hai vị đứng lên trước đi!”

Hắc Bạch hai người đứng lên, nàng tiến tới gần, dùng kiếm chém đứt đôi dây xích, sau đó ba người cùng ra ngoài, mở cửa phòng giam giải thoát cho tất cả đệ tử trong cung. Đoàn người kéo nhau đến chính điện. Nàng liếc cũng không liếc mấy cái xác nằm la liệt trên mặt sàn, chậm rãi đi thẳng đến chiếc ghế đặt cao nhất, ưu nhã ngồi xuống, Hắc Bạch hộ pháp cũng đi theo, đứng ở hai bên. Hơn hai trăm đệ tử xếp thành từng hàng thẳng tắp đứng phía dưới, ánh mắt nhìn đến bóng dáng nhỏ bé ngồi trên cao có điểm tò mò cùng khó hiểu. Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp một lượt, cuối cùng mới mở miệng:

“Từ nay, ta sẽ chính thức trở thành Cung chủ kế nhiệm Hắc long cung, theo sự ủy thác của tiền nhiệm cung chủ!”

Bên dưới bắt đầu ồn ào bàn tán. Nàng liếc nhìn một lượt bằng ánh mắt nhàn nhạt, không có chút ý tứ đe dọa nào, nhưng không hiểu sao tất cả đệ tử đều im lặng. Nàng lạnh lùng nói:

“Ta yêu cầu sự trung thành tuyệt đối, tuyệt sẽ không nương tay với kẻ muốn làm phản, kẻ cả là ai cũng vậy. Những ai có mưu đồ, sẽ chịu kết cục thế nào, các ngươi cứ nhìn những kẻ dưới chân mình, lấy đó làm tấm gương. Còn nữa từ nay cái tên hắc long cung sẽ biến mất vì ta sẽ sát nhập hắc long cung vào Diễm Thiên Giáo. Ta chính là chủ nhân chân chính của Diễm Thiên Giáo!”

" Oành.....oành" Tất cả đệ tử đều giật mình kinh hãi, khí thế của người trước mắt này, thực sự quá ép người, khiến bọn họ run sợ, trong lòng sinh ra cảm giác tôn sùng.

Nàng phát tay:

“Mọi người về nghỉ ngơi đi!”

Tất cả đi rồi, nàng mới lạnh giọng nói:

“Hắc Bạch hộ pháp!”

Hai người kia đương ngờ ngẩn thì phần hồn bị gọi về, luống cuống đáp:

“Cung chủ có gì căn dặn?”

Nàng bình thản nói:

“Phát lệnh toàn cung, hạ lệnh truy sát nghịch đồ Xích Hòa!”

Nghe đến cái tên này, hai người Hắc Bạch tựa hồ giật đến nghiêng răng. Tên khốn đó... . Lúc này, thanh âm của nàng lại truyền tới, nhẹ như gió thoảng:

“Ta sẽ có hết sức, để có thể trở thành, Cung chủ của các vị!”

Nói xong, bóng dáng của nàng đã biến mất ở cửa điện. Hắc Bạch hộ pháp dò dẫm nhìn theo. Thời khắc này, họ đã vì một câu nói của nàng, mà lay động tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thiên Tài Tiểu Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.